

Милан Рогановић
Владимир Димитријевић

НА СТРАЖИ ЗДРАВЉА И СМИСЛА ЖИВОТА

—

**ВИРУС, МАСКИРАНИ СВЕТ
И НОВИ ТОТАЛИТАРИЗАМ**

ЧАЧАК 2020

Књигу препоручује:
Др Зоран Чворовић

Издање аутора

Прелом:
Александар Илчић

Тираж: 200

Штампа:
Штампарија СЛОВО, Чачак

ВИРУС, МАСКИРАНИ СВЕТ И НОВИ ТОТАЛИТАРИЗАМ

ДАКЛЕ...

Служба лекара једна је од најважнијих у заједници. Христос је дошао у свет да буде Лекар душа и тела. Телесно, душевно и духовно здравље драгоцени су дарови Божји човеку. Оздравити се другачије каже – исцелити се, постати целовит, целостан.

Живимо у доба када је човек разбијен, скрхан, фрагментаран. И треба му исцељење.

Зато ова књига говори о здрављу као исцељењу: телесном, душевном, духовном, друштвеном.

Она је настала у доба пандемије корона вируса, а циљ јој је да читаоца подстакне на размишљање.

Јесте, корона постоји, делује, насрће на човека и заједницу. С друге стране, промене које су у свету настале тим поводом толико су драстичне да се поставља питање – хоћемо ли икад више живети нормално, као слободни људи који не могу без ближњих? Или ћемо заувек носити маске и страховати једни од других?

О томе се, овде и сада, мора мислити.

ИНКВИЗИЦИЈА, МЕДИЦИНСКА

У свом огледу „Медицина као религија“, Ђорђо Агамбен истиче да данас постоје три сапостојеће религије на Западу: хришћанство, капитализам и наука. Оне се више не противстављају једна другој; коегзистирају, па чак и сарађују, ако се им интереси поклопе. Наука је такође религија јер, како каже Агамбен, „елaborацији суптилне и ригорозне догматике

овде у пракси коренспондира изузетно широка и широко распрострањена култна сфера која се поклапа са оним што називамо технологијом.“ (1)

Медицина је најживља „конфесија“ науке, јер нам дисциплинује тела на веома ефикасан начин. Иако почива на знањима биологије, она је радикалнија од ње, јер је манихејска. Агамбен каже: „Постоји злоћудни бог или принцип, наиме болест, чији су специфични узрочници бактерије и вируси, и благотворни бог или принцип, који није здравље, већ опоравак, чији култни узрочници су лекови и терапија.“ (1)

Теолози нове вере су виролози, а вирологија се налази у граничној области између биологије и медицине. Путем страха од вируса свашта је могуће наметнути.

Идолатријски култ медицине захтева свагдашње поклоњење новим идолима. Италијански мислилац сведочи: „То више није питање узимања лекова или трпљење посета лекару по потреби или хируршких интервенција: цео живот људи мора постати у сваком трену место непрекинутог култног славља. Непријатељ, вирус, увек је присутан и против њега се мора борити непрестано и без икаквог могућег примирја. Хришћанска религија је такође познавала сличне тоталитарне тенденције, али оне су се тицале само неких појединаца – нарочито монаха – који су целокупно своје постојање одлучили да ставе под амблем „молите се непрестано“. Медицина као религија преузима овај павловски пропис и истовремено га преокреће: док су се монаси окупљали у манастирима како би се непрестано молили, култ се мора практиковати са још већом пажњом, али уз раздвојеност и на даљину.“ (1)

Идолослужење медицинског типа захтева стално упражњавање: „Култна пракса више није слободна и добровољна, подложна санкцијама искључиво духовног реда, већ мора бити сматрана нормативно обавезном.“ Држава је дужна да обезбеди стално обављање медицинског култа; она мора да

доноси законе који ограничавају слободу: „Да се овде бавимо култном праксом а не рационалним научним захтевима јасно је на први поглед. До сада су најчешћи узрок смрти у нашој земљи кардиоваскуларне болести и добро је познато да би се оне могле умањити ако упражњавамо здравији облик живота и ако следимо одређени режим исхране. Али ниједном лекару није падало на памет да би овај облик живота и исхране, који се препоручује пацијенту, требао постати предмет правне норме која би *ex lege* одредила шта треба јести и како треба да живимо, трансформишући цео наш живот у здравствену обавезу. А управо је то данас учињено и људи су то, бар за сада, прихватили, као очигледност, одричући се властите слободе кретања, рада, пријатељства, љубави, друштвених односа, својих верских и политичких уверења.“ (1)

Хришћанство се одрекло себе пред медицином, заборављајући како је некад ишло међу болесне и грлило губавце; пред корона-наредбом медицине, папа Фрањо је наложио да се мисе врше „виртуелно“, а сам је побегао у мишју рупу. Религија капитализма, са својом догмом профита и продуктивности, пристала је на ограничења рада у фирмама због пандемије, и нада се нагодби са медицинским жрецима, каже Агамбен.

Жреци короне су створили нову апокалиптичну секту: „Ако посматрамо ванредно стање у којем живимо, рекли бисмо да медицинска религија спаја непрестану кризу капитализма са хришћанском идејом краја времена, идејом о есхатону у коме је коначна одлука увек на путу а крај је у исти мах и убрзан и растегнут, у непрекидном покушају да се њиме управља, али без да се икада једном и заувек реши. То је религија света који осећа да је ту крај, а ипак није у стању да, попут Хипократовог лекара, одлучи да ли ће преживети или ће умрети.“ (1)

Нема спасења у новој медицинској религији. За разлику од хришћанства, које спасење нуди, медицина налаже да се

остави свака нада пошто, по Агамбену, “опоравак који тражи може бити само привремен, јер зли бог, вирус, не може бити елиминисан једном заувек, већ непрестано мутира и претпоставља све новије, вероватно и опасније облике.“ (1)

Епидемија која је проглашена је пре свега политички концепт. Агамбен подсећа да је „*демос* на грчком народ као политичко тело, а *иломос* епидемије је, по Хомеру, назив за грађански рат.“ (1) То је нова врста грађанског рата, који може постати трајан: „Све нације и сви народи сада су у непрестаном рату са собом, јер невидљиви и неухватљиви непријатељ са којим се боре налази се у нама.“ (1)

Философи, вели Агамбен, морају поново да ризикују, улазећи у сукоб с лажном религијом: „Не знам хоће ли се вратити ломаче и књиге се ставити на списак за уништење, али очигледно ће мисао оних који настављају да траже истину и одбацују доминантну лаж бити, као што се то већ дешава пред нашим очима, искључена и оптужена за ширење лажних вести (вести, а не идеја, јер су вести важније од стварности).“ (1)

Пред нама је, дакле, борба против нове инквизиције – овог пута, медицинске.

ВИЉЕМ ЕНГДАЛ ЈЕ НА ВРЕМЕ РЕКАО

Познати антиглобалиста Виљем Енгдал, истраживач-сарадник Центра за истраживање глобализације (Centre for Research on Globalization – CRG), још 10. марта 2020. објавио је текст „Lock Step“ није футуристички сценарио: паника и будућност након пандемије?“ који је на време разоткрио механизме планиране пандемије короне (пандемије). Енгдал је показао полазишта и указао на исходишта процеса који је почео, и, ево, све до сада се наставља. Он је писао: „Корпоративни медији широм света свакодневно извештавају да је још људи у још земаља дијагностиковано као „позитивно“

на вирус корона, који се сада зове ковид-19. Како расту ови бројеви, тако расте и свеопшта узнемиреност, која се често одражава у паничној куповини маски, средстава за дезинфекцију, тоалет-папира, конзервиране хране. Говоре нам да резултате тестова прихватимо као нешто што је засновано на науци. Премда је скоро немогуће имати пуну слику онога што се дешава у Кини, средишту нове вирусне олује, ипак постоји процес који подржавају репортаже корпоративних медија и истинска паника становништва које не зна где се крију праве опасности, што има застрашујуће последице по нашу будућност након пандемије.

У последњој седмици јануара Комунистичка партија Кине наредила је дотад невиђен карантин читавог Вухана, града од 11 милиона становника, како би довела у ред ситуацију с јавним здрављем људи која се очигледно отргла контроли. Био је то први пут у историји савременог јавног здравства да је влада ставила у карантин читав град, тако што је око њега подигла санитарни коридор. Убрзо су затворени и други кинески градови, што је у претходним седмицама довело до тога да највећи део друге по величини националне привреде у свету једноставно стане. Последице тога преносе се сада и на светску привреду.

У овом тренутку, када се у земљама ван Кине, нарочито у Јужној Кореји, Јапану, Ирану и Италији, пријављују први смртни случајеви, најважније питање које мучи све људе јесте колико је вирус заиста опасан. Фијаско са америчким Центром за контролу болести, где се испоставило да наводни тест за нови вирус није добар, поткрепљује чињеницу да тестови за вирус назван SARS-CoV-2, за који се тврди да изазива болест названу ковид-19, нипошто нису 100% поуздани. Упркос томе, под утицајем корпоративних медија који непрекидно емитују бујицу слика празних полица у Италији, полицијских кордона око старачких домова у држави Вашингтон у којима се наводно налази неколико

пацијената са вирусом корона, и иранских болница пуних лешева у врећама, милиони грађана с правом су узнемире-ни и уплашени.

Од града до града, од земље до земље отказују се велики догађаји на којима се окупља много људи. То се десило и с карневалом у Венецији, великим спортским догађајима, продајним сајмовима у Швајцарској и другде. Велике авио-компаније, а такође и крузери, трпе огромне финансијске губитке јер људи широм света отказују летовања. Кина је наредила да се спале новчанице тврдећи да су можда заражене. Музеј *Лувр* у Француској поново је отворен, али не прихвата готов новац већ само картице, јер папир може бити заражен. СЗО упозорава на ризик од контаминације папирног новца. Земље, попут Велике Британије, доносе законе који омогућавају законски притвор грађана који можда имају вирус. Све већа медијска промоција продавница на Западу у којима на полицама нема основних намирница, као што су пиринач, тестенине и тоалет-папир, подстиче паничну куповину и у свим другим земљама.“ (2)

Енгал је истакао: „Важно је имати исправан поглед на смртне случајеве за које се може доказати да су последица вируса ковид-19. Овде чињенице постају веома непрецизне. До 3. марта 2020, према генералном директору СЗО, широм света забележено је укупно 90.893 случаја ковида-19, од чега је 3.110 имало смртан исход. Он је потом рекао да стопа смртности износи 3,4%, што је бројка коју други здравствени стручњаци доводе у питање. Тедрос Аданом је изјавио: „Широм света, око 3,4% потврђених случајева ковида-19 завршило се смртним исходом. Поређења ради, од сезонског грипа умре далеко мање од 1% заражених.“

Проблем је што нико не може тачно да каже колика је заиста стопа смртности. То је зато што у свету нису тестира-ни сви који можда имају благе симптоме вируса, а и преци-зност тестова је далеко од стопостотне поузданости. Међутим

изјавити да је стопа смртности више него трипут већа од стопе смртности услед сезонског грипа представља право стварање панике, уколико је истинита.

Стручњаци за епидемију тврде да је у стварности реч о далеко мањој стопи смртности. „Не пријављујемо све случајеве“, каже професор Џон Едмундс из Центра за математичко моделирање заразних болести у Лондонској школи за хигијену и тропску медицину. „Штавише, обично пријављујемо само мали проценат. Ако у стварности има много више случајева, онда ће стопа смртности бити још мања.“ Едмундс даље каже: „Оно што са сигурношћу можемо рећи [...] јесте да ако поделите број преминулих с бројем пријављених случајева [да бисте добили стопу смртности], скоро сасвим је сигурно да ћете добити погрешан одговор.“ Изгледа да СЗО, под Тедросовим руководством, греша на страни која води ка ширењу панике.“ (2)

Енгдал је истакао чињеницу да је СЗО веома сумњива организација, којој се не може веровати: „Пре неколико година, СЗО и амерички Центар за контролу болести променили су дефиницију смрти услед сезонског грипа тако да гласи „смрт услед грипа или упале плућа.“ Центар за контролу болести рачуна само приближан број преминулих од грипа тако што узима у обзир укупан број потврда о смрти пацијената на којима је „упала плућа или инфлуенца“ наведена као главни узрок смрти или као узрок који је допринео смрти. Центар за контролу болести процењује да је у САД, у сезони грипа 2017–2018, било 45 милиона случајева грипа и 61.000 онога што се вешто назива „смрти везаних за грип“. Није јасно колико је од тог броја било старијих особа са упалом плућа или неком другом плућном болешћу. Наравно, бројеви су помогли да се прошири страх и прода вакцина против сезонског грипа, чији позитиван ефекат уопште није доказан. Центар за контролу болести процењује у једном истраживању из 2017. да „сваке године између 291.000 и 646.000 људи широм

света умире од респираторних болести повезаних са сезонском инфлуенцом.“

Само у Кини процењено је да је 2018. године број смртних случајева повезаних са инфлуенцом (укључујући и упалу плућа) износио око 300.000. Приметићете да 3.000 преминулих због короне, премда свакако трагично, представља тек 1% „уобичајеног“ годишњег броја умрлих од плућних болести у Кини, а због збуњујућег или променљивог начина на који се у Кини води администрација, није јасно ни колико је од тих 3.000 смртних случајева заиста узроковано сезонском упалом плућа. Но, судећи по драматичним снимцима – који се не могу проверити и за које нема доказа – на којима људи наводно падају мртви на улицама Кине, или на којима су у ходницима болница у Вухану наслане вреће с наводно преминулима од ковида-19, разумљиво је што је добар део света уплашен због најезде тог непознатог, страног окупатора.

Док су многи добронамерни здравствени званичници очигледно збуњени, а западни произвођачи вакцина, као што су *GlaxoSmithKline* или *Gilead* и други виде одличну прилику за зараду, наш свет се застрашујућом брзином преображава на начин који нам је до пре само неколико месеци био незамислив.“ (2)

А онда је објаснио куда води „глајхшалтунг“ човечанства (јер управо то значи „lock step“): „Шта год да се заиста догодило у Кини, сада је то скоро немогуће рећи због супротстављених реакција власти у Пекингу и неколико промена у начину на који се рачуна број случајева заражених ковидом-19. Сада се поставља питање како ће власти на Западу искористити ову кризу. Корисно је у овом тренутку вратити се веома важном извештају који је пре једне деценије објавила Фондација Рокфелер, један од водећих светских заговорника еугенике и твораца ГМО, између осталог.

Овај извештај има неупадљив наслов: „Сценарија за будући технолошки и међународни развој“. Објављен је у мају

2010. у сарадњи са организацијом *Global Business Network* футуролога Питера Шварца (Peter Schwartz). Извештај садржи различите футуристичке сценарије које су развили Шварц и његови сарадници.

Један сценарио носи занимљив наслов: „*LOCK STEP*: свет с чвршћом државном контролом од врха надоле и са ауторитативнијим вођством, са ограниченим иновацијама и растућим отпором грађана.“ Овде постаје занимљиво у смислу онога што неки зову предвидљиво програмирање.

Шварцов сценарио каже следеће: „Године 2012, свет је најзад погодила пандемија коју смо годинама предвиђали. За разлику од пандемије H1N1 из 2009, овај нови сој грипа – пореклом из дивљих гусака – био је изузетно заразан и смртоносан. Чак и нације које су биле одлично припремљене за пандемију брзо су преплављене када је вирус захватио цео свет, при чему је заражено скоро 20 одсто светске популације и страдало 8 милиона људи за само седам месеци...“

Шварц наставља: „Пандемија је погубно деловала и на привреду: међународна мобилност људи и робе скоро сасвим је заустављена, што је паралисало индустрије попут туризма, и раскинуло глобалне добављачке ланце. Чак и на локалном нивоу, радње и пословне зграде које су обично врвеле од активности, месецима су зујале празне, без запослених и клијената.“ Ово звучи сабласно познато.

Затим сценарио постаје веома занимљив: „За време пандемије, национални лидери широм света показали су свој ауторитет и наметнули чврста правила и ограничења, од обавезног ношења маски на лицу до провере телесне температуре на уласку у заједничке просторе, као што су железничке станице и супермаркети. Чак и кад је пандемија почела да јењава, задржана је оваква ауторитативна контрола и надзор грађана и њихових активности, па чак је и повећана. Како би заштитили себе од ширења проблема који постају све више глобални – од пандемија и транснационалног тероризма до

еколошких криза и растућег сиромаштва – лидери широм света све више стежу обруч власти.“

Поставља се важно питање: да ли одређени лоши глумци, а таквих има на свету, опортунистички користе распрострањене страхове у вези с ковидом-19 како би наметнули агенду „lock step“ и увели друштвену контролу која би укључила и строго ограничење путовања, можда и замену готовог новца „хигијенски бољом“ електронском готовином, затим обавезну вакцинацију иако није доказано да су дуготрајна нежељена дејства безбедна, неограничени надзор и укидање личних слобода, као што су политички протести, под изговором да ће то омогућити да се „идентификују особе које одбијају да се тестирају или вакцинишу“, и бројне друге рестрикције.

Велики део сценарија Рокфелер 2010 већ је постао очигледан. Страх никад није добар водич здравом разуму.“ (2)

И неразум је завладао. Његовом тријумфу присуствујемо.

МАСКА

Један од израза тог неразума је свођење на заштиту од короне путем неадекватних маски.

У свом огледу „Дух времена“, дописник недељника „Печат“ из Велике Британије, Ђорђе Радић, указује на то колико је прича о маскама као апсолутној заштити погрешна. Он пише о ставу америчког епидемиолога Фаучија: „Доктор Ентони Фаучи је пре неколико месеци и сам рекао да нас маске терају да додирујемо лице чешће него обично чиме повећавамо ризик од уношења вируса у организам. Дебора Коен са Би-Би-Сија нам је објаснила зашто је СЗО променила став о ношењу маски. Прво су говорили да је не треба носити, а сада је ипак испало да треба. Каже новинарка да то није због нових научних сазнања већ због политичког притиска – лобирања.“ (3, 50)

Можемо ли да сагледамо и „мистичку“ перспективу маски које су нам, за време пандемије, наметнуте као обавезан реквизит?

Маска је у историји имала обредну и заштитну улогу, али и улогу прерушавања и забаве. Изводила је човека из уобичајеног света. Била ја саставни део карневала.

Радић каже: „Смисао карневала је на почетку био да се најсиромашнијима пружи одушак кроз прославе уз музику и плес. Током светковина учесници су носили маске и тиме мењали идентитет у смислу припадности одређеном друштвеном staleжу, полу или религији. Тиме су се брисале, бар за трајања карневала, социјалне разлике и неједнакости.“ (49)

Тако је било, рецимо, за време карневала у Венецији.

А данас? Маска значи нешто сасвим друго.

РОБОВИ СА МАСКОМ

У тоталитарном друштву будућности медицина је један од кључних начина за дисциплиновање робова Новог поретка; по Радићу, „ако нам држава изда наредбу да нешто радимо у интересу безбедности људи око нас (шире друштвене заједнице) свака се непослушност може третирати као акт тероризма, у неколико корака, готово неприметно. /.../ Зашто би неко вршио притисак да се носе маске? Можда зато што је вишак страха и панике, а мањак слободе добро? За кога ли је то само добро?

У међувремену, светско тржиште маски се процењује на неколико милијарди долара. За коју годину биће то и три милијарде долара. Има ту довољно пара и за подмазивање зарђалих политичких зупчаника. После ковида 19 доћи ће и 20, 21, 22... па што не би? Зар то није логично? Заразних обољења па и пандемија је било и раније, биће их још. Сад кад су нам алармни уређаји подешени на ту фреквенцу... има само да пишти.“ (3, 50)

А ствари су сумњиве. Радић буди здрав разум у нама: „На основу података Статистичког завода Србије, број умрлих у првих пет месеци ове године нешто је мањи него прошле године (каже и премијерка Ана Брнабић). Овде у Британији влада доказује да постоји скок у броју умрлих који се поклапа са затварањем у куће (*lockdown*). Критички настројени коментатори примећују да је већина тих људи умрла *са* вирусом а не *од* вируса а да су многи срчани, бубрежни и други тешки болесници сигурно преминули јер нису смели да потраже лекарску помоћ, дођу у болницу или су им већ заказане хируршке интервенције једноставно отказане. Створена је општа клима панике и хистерије тако да ће истина о овим догађајима причекати излазак на видело. Не заборавимо да је, осим Шведске и још неколико земаља, иста пракса и у остатку света. Не ради се овде о једној влади једне земље, ово је први прави планетарни спектакл.“ (3, 51)

ЗДРАВСТВЕНИ ТЕРОР

Држава уводи здравствени терор, онако како је Француз Патрик Зилберман најавио још 2013. године: „Зилберман је упозорио на стварање једне врсте „здравственог терора“ као полуге власти за управљање ситуацијом названом *worst case scenario* – сценарио најгорег случаја. Све што треба урадити је на основу могуће опасности презентирати податке тако да омогућавају овладавање екстремном ситуацијом (пандемија нпр). Онда се логика сценарија најгорег случаја (милиони заражених, 10% смртност) усвоји као рационалан политички став како би се становништво приморало да прихвати наметнуте им обавезе. Последица тога је да здравље није више наше право (*health safety*) већ постаје обавеза (*biosecurity*).“ (3, 51)

Већ поменути Ђорђо Агамбен је истакао да су се Зилберманова предвиђања испунила. У име здравља, постајемо

робље закључано и застрашено: „Сведоци смо парадигматичне промене понашања власти чији сигурносни апарат постаје знатно ефикаснији од било ког претходног модела. Престанак политичког деловања и прекид друштвених веза тако постају најпожељнији облици грађанског понашања и ангажовања. Као да нам владе света поручују, само ви будите добри, мирни, стрпљиви, верујте нам и пустите нас да на миру водимо привреду, војску, здравство, образовање, спољну политику, енергетику...“ (3, 51)

Препоручује се „социјална дистанца“.

Код нас власт стоји иза спота „Што си ми даље, то си ми ближе“, чији је циљ да нас удаљи од најближих, попут мајке и жене – наводно, ако их волимо, не треба да им се приближавамо. (4)

ЗА НАШЕ ДОБРО ПРОТИВ НАС

Писац и издавач Светислав Пушоњић јасно каже: „Круг се затвара. Како сам и даље упоран у неношењу маске, круг дућана у које имам приступ се драстично сузио. Један од њих је пекара у којој свих ових месеци нису правили питање због маске. Међутим, једна од три продавачице ми јутрос рече да су јуче имали неку посету (изгледа да је неко од „одговорних“ пријавио да услужују „неодговорне“) и да су строго опоменути да више никога не пуштају без ропског жига. Услужиле су ме кроз отворено прозорче, извињавајући се толико да ми је било непријатно. Иако сам два пута рекао „У реду је, није до вас“, оне су опет понављале „Молим вас, извините“. Стара сам муштерија, овлаш познајем и власнике пекаре, и видело се да им је силно непријатно што баш мене кога дуго знају излажу недоличном третману. Поготово што то има и чисто практичне последице за приватни сектор – одбити муштерију из било којих разлога значи одбити од радње и њену кинту; још ако муштерија због повређеног

поноса постане ходајућа лоша реклама међу онима које познаје, онда то додатно компликује ствар. Све у свему, очигледно је да живимо у кафкијанском свету где терор најбесмисленијих прописа, донетих преко ноћи тобож за „наше добро“ (без икакве могућности да се као појединци и народ изјаснимо да ли их заиста желимо) повређују живи живот, саботирају његово нормално одвијање, разграђују спонтано успостављене међуљудске принципе и кодексе. Због америчких милијардера-филантропа, бриселско-вашигтонских мастиљара и њихових локалних слугерања, сви ћемо постати непријатељи једни другима, у неком безумном рату свих против свих, а да ниједног тренутка нећемо бити свесни због кога и због чега.“ (5)

Рат свих против свих – стари идеал сатаниста.

ШИРОМ ЗАТВОРЕНИХ ОЧИЈУ

Ђорђе Радић нас упозорава: „Друштво будућности пре-
ти да буде друштво без породица и пријатеља. То је друштво
јединки које једне с другима имају наводно рационалне и сав-
вршено регулисане (и прислушкиване) односе, врше доку-
ментоване трансакције, користе дигитални новац и допу-
штају да банке стану између деце и родитеља, између тате и
маме, брата и сестре, између тебе и тебе.

На лицима људи око нас – маске. Слојеви маски. Ис-
под маски је клупко политичких маневара од којих ниједан
као да не узима заиста у обзир мишљење, потребе и добро-
бит грађана. Не излазимо из куће. Ако изађемо, морамо да
се маскирамо. Постајемо неко или нешто друго. У свету у
ком су људи највећа претња по наше здравље и живот а ма-
ска једини спас и утеха, ко ће се више и сећати нашег лица
и имена?“ (3, 51)

А то је циљ антихриста: уништити наша лица и имена.
Сатанисти који владају светом у Кјубриковом филму „Широм

затворених очију“ (не препоручујемо га, језив је, само подсећамо) приликом својих ритуалних злочина носе маске које их сасвим скривају.

И сада то намећу целом свету.

ГРЧКЕ ВЛАДИКЕ НАМ СВЕ ОБЈАШЊАВАЈУ

Да ствар има антихришћански карактер, јасно се види. Владике Грчке Цркве, умировљени митрополит калавритски и егилијски Амвросије (Ленис) и митрополит китирски и антикитирски Серафим (Стергиулис) изјаснили су се против ношења медицинских маски у храму за време богослужења.

Интернет издање „Вима Ортодоксиас“ јавило је да је митрополит Серафим упутио писмо председнику Владе Републике Грчке Кириакусу Мицотакису, у којем је захтевао да Цркву остави слободном: „Нека држава, уз вашу бригу, предузме мере уведене на свим другим јавним местима, али Цркву оставите слободном (како то захтева Устав наше државе, члан 13, став 2) да управља својим домом, уз помоћ руководства нашег Светог Синода. Маска нема места у светињи“. (6)

Он је подсетио да су православни Грци већ били лишени могућности да учествују у богослужењима током Великог поста, Страсне Седмице и Васкрса. Митрополит Серафим позвао је Мицотакиса да послуша мишљење православних како би се избегла *нейријайна* *изненађења*.

Митрополит Амвросије је такође иступио против ношења медицинских маски у храму, које је он назвао симболом малодушја, што значи „знаком ђавола“: „Маска, тај ђаволов инструмент, сада свуда доминира! Полако улази и у Православну Цркву. Можете видети епископе, ђаконе, свештенике и лаике искључиво у маскама, које су демонски изум. Следствено томе, ђаво је, у овом случају, ушао у умове неких прво-свештеника и неких других свештенослужитеља и блокирао

их! Каква срамота! /.../ Мере попут маски, обавезно растојање између нас, забрана светих празника и поклањања светим иконама наше Цркве, затварање цркава, забрана звоњаве звона, као и употреба разних дезинфекционих средстава чак и у храму итд. – све ове невиђене мере забране, које су сада постале део наше свакодневице и, пре свега, страх да један другог не заразимо корона вирусом, све су то знамења времена, – рекао је митрополит Амвросије. – Доба антихриста се приближава, и ми га осећамо“. (6)

Дакле, п(л)андемија корона вируса је у нас унела много смутње, страха и панике. А то су осећања која воде на странпутицу.

Зато су потписници ових редова устали у одбрану здравог разума. Нема здравља без здравог разума.

О САДРЖАЈУ ОВЕ КЊИГЕ

У поглављу „Имунитет крда и менталитет стада“ налазе се текстови др Милана Рогановића који се баве медицинским аспектима овог феномена. Текстови су настајали од марта до августа 2020, и баве се кључним проблемима корона пандемије у нас: од проблема изолације за време ванредног стања, преко питања ношења маски и коришћења инфрацрвених топломера у јавном простору, до наметања сумњивих вакцина и питања спречавања верника да присуствују богослужењима у доба ванредног стања.

Владимир Димитријевић у књизи има текстове подељене у четири поглавља. Прво поглавље се бави намераваним планетоцидом, којим глобалистичка олош – „елита“ жели да планету ослободи „вишка становништва“, па су у том рату сва средства дозвољена. „Неко је рекао ‘Струка’“ доноси чланке о понашању Кризног штаба у доба короне у Србији, када се видело и види да они који треба да буду стручњаци уопште нису тако стручни.

„Хумана имунизација или животињско шприцање“ има за циљ да каже: да, јесмо за вакцину, али проверену, поуздану, безбедну, а не за шприцање које на силу намеће власт под контролом глобалистичких центара моћи. „Нека питања наше вере“ доносе хришћански поглед на корона пандемију, али и сведочење о борби православних Срба да Васкрс прославе по закону Божјем, иако им је власт то забрањивала.

Надамо се да ће ова књига бити од користи онима који је буду читали.

МИЛАН РОГАНОВИЋ,
ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
Уочи Преображења 2020.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 7. августа 2020. године)

1. <https://teologija.net/medicina-kao-religija/>
2. <http://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/tekstovi/411-lock-step-nije-futuristicki-scenario-panika-i-buducnost-nakon-pandemije-2020-god.html>
3. Ђорђе Радић, Лице маске, Печат, 626/2020, стр. 48–51
4. <https://www.facebook.com/crps.org.rs/videos/što-si-mi-dalje-to-si-mi-bliže-/545641726087378/>
5. <https://stanjestvari.com/2020/08/06/pusonjic-za-zivot-bez-maske/>
6. <http://borbazaveru.info/content/view/13196/1/>

БЕЛЕШКА О АУТОРИМА

Примаријус др Милан Ројановић је рођен 1969. године у Чачку, где је завршио основну и средњу школу. Дипломирао је на Медицинском факултету у Београду 1996. године. 2005. године завршио је специјализацију из оториноларингологије, а 2014. године стекао звање примаријуса. После вишегодишњег рада у установама државног здравства, 2015. године у Чачку оснива приватну оториноларинголошку ординацију. Публиковао више медицинских радова. У последње време објављује текстове од општег друштвеног значаја. Отац двоје деце.

Др Владимир Димиријевић је рођен 1969. године у Чачку, где је завршио основну и средњу школу. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Аутор је низа књига и зборника различите тематике: од духовне, православно-богословске и црквено-историјске, до књижевне, образовне, културне и сектолошке. Радио је као новинар на радију и телевизији, био уредник часописа.

Милан Рогановић

ИМУНИТЕТ КРДА И МЕНТАЛИТЕТ СТАДА

ИМУНИТЕТ КРДА И МЕНТАЛИТЕТ СТАДА ИЛИ ИЗВИН'ТЕ, САМО ДА ПИТАМ

Информација, дезинформација. Истина, неистина. Лаж. Компетентност, некомпетентност. Политика, струка. Знање, незнање. Притисак, страх, стрес. Болест. Контрадикторност. Теорије завере. Теорија шока. Да наставим даље?

Ко је тај Бил Гејтс, велики филантроп и хуманиста? Да ли је он компетентан да се бави јавним здрављем и залаже за вакцинацију? И при томе, још, да га неко и слуша? Је ли он финансира Светску здравствену организацију? А ко финансира њега и његов „Мајкрософт“?

Шта то беше Светска здравствена организација?

Да ли је то она иста организација која се компромитовала у неколико последњих деценија неадекватним одговорима на изазове за здравље светске популације? Ко је још финансира и за чије добро?

Чиме се бави Институт „Џонс Хопкинс“?

Од кога је добио овлашћење да у овој пандемији на светском нивоу пребројава заражене и упокојене? Је ли то одлучила нека „светска влада“? Да ли је човек постао само број?

Када смо у Србији имали првог зараженог од корона вируса? Да ли је то 1. или 6. март 2020, или је то био нечији лапсус? Да ли се заиста у тестовима код одређеног броја пацијената установљавају антитела на основу којих се претпоставља да су заражени још крајем прошле године, иако нису

путовали нигде ван наше земље? Да ли су та антитела трајна или само део краткотрајног имунитета на корона вирус?

Да ли је било потребно ванредно стање и драстичне мере изолације и карантина, незабележене у новијој историји? Ако јесу, зашто јесу? Ако нису, зашто нису?

Да ли је било потребно нагло попуштање противепидемијских мера заштите?

Имамо ли довољно заштитне опреме?

Имамо ли довољно тестова?

Зашто нам се ускрађује могућност да се на лични захтев и за свој новац тестирамо?

Како то да сада, у јулу, имамо велики број заражених, све већи број пацијената на респираторима, да је смртност на дневном нивоу велика, ако смо се, по мишљењу једног члана Кризног штаба с почетка марта, суочили са најсмешнијим вирусом у историји човечанства?

Зар нисмо у предизборној кампањи сви добили информацију да смо победили вирус?

Зар у летњем периоду нема ултравиолетног зрачења које ће побити све вирусе?

Зашто се сада не уводи карантин, забране кретања, полицијски час, ако нас представници власти упозоравају да је ситуација критична? Да ли је то сад политички неподобно? Да се то народ није побунио?

Како то да је вирус мировао у предизборној кампањи и док се нису спровели избори? Да ли је и он био у кампањи и учествовао на изборима, па није имао времена да заражава народ по Србији? Зашто су појединци на сав глас говорили да су избори не само недемократски, него и здравствено небезбедни? Како то да је тада, док се нису обавили избори, вирус могао да се уздржи и по петнаест минута и не зарази бираче у затвореном простору – на гласачком месту (како су нас појединци из Кризног штаба обавештавали), иако је било могуће да се ту налази и неко заражен?

Зашто нас сада, опет из Кризног штаба, неко плаши да свако на кога наиђемо може бити заражен и опасност по нас? Да ли нас то неко хушка једне на друге?

Опет деобе?

Је ли то нешто ново у земљи Србији?

Обавезне маске? Безличност, народ као аморфна маса?

Да ли је и тај Кризни штаб легалан? Постоји ли у Закону о здравственој заштити или у Закону о заштити становништва од заразних болести? Ко га је формирао и по чијем овлашћењу доноси неке одлуке?

Зашто нам „европски пријатељи“ и комшије из региона све више затварају границе и не дозвољавају улазак српских држављана у своја дворишта?

Зашто нас Италијани оптужују (или су они само гласноговорници) за тзв. „српски вирус“ који је још јачи и инвазивнији од короне која је њих косила?

Да ли то има везе са „српским вирусом“ (израз члана Трилатерале, Дејвида Гомперта) из деведесетих година двадесетог века и политичких позива из НАТО земаља да се једном за свагда са њим раскрсти?

Зашто Србија, по изјави члана Кризног штаба, за разлику од многих других земаља, није у стању да изолира вирус, и уради секвенционирање, типизацију? Да ли то има везе са деценијским свесним уништавањем Института „Торлак“, који је некада имао и кадрове и опрему да то ради (нпр. седамдесетих година прошлог века изолован је вирус великих богиња)? Да ли је, буквално, „Торлаку“ забрањено да ради изолацију вируса јер нема специјалну комору? Да ли је тачно да је једна Хрватска у Загребу изоловала овај вирус?

Зашто држава више година ништа не предузима да спречи одлив здравствених радника из наше земље? Да ли је тачно да је у претходним годинама Лекарска комора издавала на стотине сертификата добре праксе нашим лекарима за заснивање радног односа у другим земљама? Зашто их сад,

када је најтеже, наставља да обмањује и препушта саме себи у борби са овом пошасту?

Да ли је тачно да се у Србији, у научне сврхе, није урадила нити једна обдукција тела упокојеног од корона вируса?

Да ли ће бити вакцине против овог вируса? Како је могуће да је само неколико месеци након почетка пандемије вакцина ушла у трећу клиничку фазу испитивања (на људима), ако су најаве научника с почетка пандемије биле да је потребно минимум осамнаест месеци за њену производњу? Да ли је све ово неко планирао, поседовао вирус, а сада и вакцину?

Да ли је још раније наука потврдила и записала у протоколима за производњу и тестирање вакцина строге критеријуме провере њене ефикасности и сигурности по здравље људи и да се испитивања врло често спроводе и по пет до десет година?

Да ли треба да будемо против вакцине? Да ли треба да примамо непоуздане, недовољно испитане или вакцине непознатог састава? Да ли смо већ били у оваквој ситуацији? Свињски грип? Глаксо Смит Клајн? Фијаско вакцинашког лобија?

Шта се у овој ситуацији догађа са пацијентима који болују од других болести: онколошки болесници, кардиоваскуларни, неуролошки...? Колико се чека на прегледе, дијагностичке процедуре, операције?

Постоји ли стратегија државе за борбу против заразних, али и незаразних обољења за месеце или године које долазе?

И на крају, али не и као последње питање: Да ли ћемо постићи имунитет срца или ћемо имати менталитет стада?

НЕ ДАМО ДА СЕ ЗАБОРАВИ

Сви се добро сећамо 2009. године и светске хистерије око вируса H1N1 – вируса свињског грипа и апокалиптичних предвиђања Светске здравствене организације да ће се

милиони људи широм света заразити, а огроман број и умрети ако се не приступи масовној вакцинацији против овог вируса. Тада је неколико фармацеутских компанија (Глаксо Смит Клајн, Санофи, Рош) за веома кратко време направило вакцину и кренуло у масовну продају. Многе земље, међу њима и Србија, по мери финансијске моћи, су куповале милионе доза вакцине и лобирале међу својим становништвом да је она спасоносна.

Тада је у Србији, где чуда, на челу Радне групе за пандемију (у доба корона вируса то тело назваше Кризни штаб) био **Др Кон**, страствени заговорник вакцинације. Својски се трудио да се вакцина „прими“ у народу, па је нудио и оставку на своју функцију уколико се народ не вакцинише у милионском броју. Знамо да је кампања масовне вакцинације пропала, да су непотребно бачени милиони динара наших пара, али господин Кон остаде на положају. Народ није насео на причу, није хтео да прима на брзину направљену и недовољно тестирану вакцину, потпуно непознатог састава. Колико је то била исправна одлука говоре и чињенице да није било тако масовног заражавања уз веома малу смртност, много мању од сезонског грипа, а такође и откриће шта је вакцина садржавала. Ево приче анонимног фармацеута који је познавао ову вакцину:

„Да ли знате да су произвођачи вакцине против свињског грипа затражили од владе изузеће од могућих тужби у случају да вакцине узрокују последице по здравље људи? Ако сте направили вакцину за коју знате да делује, зашто би вам онда било потребно правно изузеће у случају нежељених последица на људима? Зар то није велики знак упозорења за све нас? Вирус свињског грипа убио је око 2000–3000 људи укупно. Обичан грип убија много више људи годишње, па зашто се онда штитимо од свињског грипа, а не од обичног грипа? Да ли то има смисла? Због чега се онда подиже оволика паника?

Вакцина против свињског грипа садржи две веома опасне ствари – једна се зове тимеросол. У његовом саставу је 50% живе. Тимеросол се веже на рецепторе у мозгу, и, заправо, узрокује оштећења мозга.

Други опасни састојак вакцине против свињског грипа зове се сквален. Сквален вара ваш имуно систем да почне да убија ваше сопствене ћелије, што ствара аутоимуне болести, али и болести као што су астма, мултипла склероза, дијабетес и хрпу других болести за које још немамо назив. Зар је паметно у себе убризгати те ствари, како би се избегао релативно благи грип, попут свињског грипа?

Ако сте трудни, запитајте се ово – зашто бисте узимали Панвакс (један од назива вакцине), када он садржи неомицин сулфат и полимиксин Б – од којих оба показују позитивне ризике за ваше нерођено дете – како бисте избегли шта? Благи грип, који убија 95% мање људи него обичан грип?

Ја сам стручњак за критичку анализу лекова и њихове учинке на људима. И нека се неко само усуди да дође до мене са шприцом пуним вакцине против свињског грипа, или да дође близу моје породице! Ова ствар је отров. Немојте то узети. Не дозволите да ваши пријатељи то узму. Не дозволите да ваша породица то узме.“

ИЗОЛАЦИЈА, СТРЕС И ИМУНИТЕТ

Основна улога имуног система је успостављање природне баријере која ће зауставити све вирусе, бактерије, гљивице или измењене, преканцерозне ћелије на путу да нашкоде нашем здрављу. У ту сврху наш имуни систем производи десет милиона протеина-антитела свакога сата, а таква продуктивност захтева издашне залихе хранљивих материја. Уколико

желимо да обезбедимо оптимално функционисање имуног система, морамо снабдети организам материјама које на њега највише утичу, а то су: витамини А, Б6, Б12, Ц, Е и фолна киселина, минерали цинк, бакар, гвожђе и селен, као и омега-3 линоленска киселина.

Од велике је важности и начин живота: изузетно је битно организму обезбедити довољно сати ноћног сна, а следећа на листи фактора је физичка активност – умерено вежбање на свежем ваздуху, најмање по пола сата дневно пет пута недељно. Препоручује се што дужи боравак на свежем ваздуху током дана. Умерено сунчање такође повољно делује на имунолошки систем. Чиниоци који неповољно делују на имунитет су: стрес, психофизичка исцрпљеност, честе инфекције, хроничне болести (шећерна болест, кардиоваскуларне болести...), хемиотерапија итд.

У борби против ширења корона вируса многе земље су увеле забране кретања или контакта и на разне начине ограничиле друштвени живот. Чак и тамо где останак код куће није био обавезујући, људи из страха ретко или никада не излазе на улицу. Међутим, мере изолације и карантина нигде нису биле тако строге и дуготрајне као у Србији (осим Кине). Да ли је режим закаснио са спровођењем основних епидемиолошких мера па је строгим режимом забрана кретања покушавао да поправи епидемиолошку ситуацију, да нам вирус не однесе много живота, не размишљајући много о томе какве последице по здравље појединца могу изазвати стрес и изолација? У свему томе највише трпе наши најстарији суграђани који тек последњих дана, после изолације у својим кућама од готово месец и по дана, добијају дозволу да накратко излазе у шетње.

Кретање испуњава тело „хормонима среће“. То омогућава боље спавање, смањује стрес и страховања, јача памћење и моћ опажања. Кретање и спорт, па макар и код куће – најмање тридесет минута дневно. Тренери физкултуре кажу да

није битно како ћете поделити тих минималних пола сата – можда по десет минута ујутру, у подне и увече. Кад год можете, идите на свеж ваздух. Нека истраживања показују да већ два сата недељно у природи имају позитиван утицај на физичко и психичко здравље.

„Знамо да карантин – као ултимативни облик забране кретања – стварно може да води психичким поремећајима чак и код сасвим нормалних људи“, каже Манфред Шпицер, професор психијатрије на Универзитету у Улму и шеф тамошње психијатријске клинике. „Постоје дугорочна истраживања која показују да је након карантина већа учесталост анксиозности, поремећаја сна или чак посттрауматског поремећаја. Ту нема разлика између старијих и млађих, или мушкараца и жена. Сви могу да пате од тога“, каже Шпицер. „Зато је препорука да се такве мере уводе само када су неопходне.“ У разговору за „Глас Немачке“ професор каже да је најважније оружје које човек има у борби против корона вируса сопствени имуни систем. „Знамо шта јача имуни систем – једна од ствари је излазак напоље. Најбоље, наравно, тамо где нема никога, рецимо у шуму. Знамо да шетња шумом у трајању од једног, или боље, два сата доказано јача имуни систем. Останак у кући штети имуном систему. То је посебно важно за породице са децом.“

„Самоизолација је један од најефикаснијих потеза када говоримо о спречавању ширења вируса, али може имати озбиљних последица на ментално здравље појединца, поготово оних који су навикнути на друштвена окупљања, што је већина данашње популације“, упозорава Џулијан Холт-Лунстад, професорка психологије и неуронауке на Бригам Јанг универзитету у САД.

„Људи који су више социјално повезани показују мањи број запаљења, а они који су више изоловани имају чешћи случај хроничних запаљења. Такође, имамо доказе који изолованост повезују с проблемима крвног притиска, броја

откуцаја срца, нивоом хормона стреса, па чак и ћелијских гена старења“, рекла је Холт-Лунстад.

Њена истраживања, такође, показују да дуготрајне мере социјалне изолације могу, у зависности од психичког стања појединца, довести до преране смрти. Усамљеност диже ризик од ране смрти 26%, социјална изолација 29%, а ако појединац живи сам ризик од ране смрти се повећава за 32%.

Заиста, медицинска пракса показује да су у тзв. постстресном периоду могућа различита психичка или психосоматска обољења. Симптоми продуженог стања стреса манифестују се на телесном, психичком, али и на социјалном плану, као резултат лоших вегетативно-ендокриних одговора, односно прилагођавања организма на хроничне стресоре, који доводе до лоших метаболичко-биохемијских процеса готово у целом организму. Најчешћи симптоми и знаци таквих поремећаја су: хроничан умор, тешкоће у концентрацији, анксиозност, нервоза, раздражљивост, забринутост, подложност страху, понекад напади страха и беса, губитак воље, незаинтересованост, грчење понеких мишића, поремећај крвног притиска, срчане аритмије, гушење, алергијске манифестације, као и ендокринолошки поремећаји – хормонски дисбаланси, повећана количина катехоламина (адреналин и норадреналин), шећера и холестерола у крви.

Остаје нам да период који је иза нас искористимо за извлачење насушних поука, од којих је свакако једна од најбитнијих да мере изолације никад не смеју бити организоване тако да спречавају основне биолошке ритмове популације. Јер, последице тог спречавања често могу бити штетније од користи која производи од изолационих мера.

ПАДАЈУ МАСКЕ

ДА ЛИ ЈЕ БАШ ТАКО?

Због корона вируса и панике сличне оној из времена САРС-а, птичјег или свињског грипа, огроман број људи у свету и код нас похрлио је у апотеке и специјализоване радње и покуповао заштитне маске. Слушајући препоруке надлежних стекао се утисак да су маске спасоносне, да их стално треба носити. А да ли је то баш тако? Шта кажу релевантни подаци?

Ако се зна да су вируси најсићушнији микроорганизми, величине од неколико десетина до неколико стотина милимикрона, видљиви једино помоћу електронских микроскопа који повећавају више од 100.000 пута, поставља се питање: да ли заштитне маске штите од вируса?

НИСУ СВЕ МАСКЕ ИСТЕ

Постоји више типова заштитних маски, а код нас се, најчешће, могу набавити тзв. хируршке маске или маске шивене од платна. Међутим, много делотворније, али и вишеструко скупље (од неколико десетина до неколико стотина евра!) су – FFP (Filtering facepiece) партикуларне маске (зване и респиратори).

И међу FFP маскама постоји разлика у квалитету заштите. Квалитет заштите се мери по количини задржане прашине, димова или аеросола на радном месту. И док код типа FFP1, на пример, удисање може довести до иритирања дисајних органа и може се развити непријатан мирис, FFP2 маска нуди бољу заштиту од непријатних мириса. Она је и битно постojанија од FFP1 и омогућује бољу заштиту и при десетоструко већој количини штетних материја у ваздуху на радном месту.

Ако је прекорачење веће од тога, класа FFP3 нуди тако добру заштиту да се препоручује за рад у хемијској индустрији. Специјалне FFP3 маске са филтерима (респиратори) из ове категорије користе се и у научним лабораторијама у којима постоји опасност од вируса.

ШТА КАЖЕ ПРАВА СТРУКА?

„Обичне маске могу да спрече продор честица величине до 0,6 микрометара и тиме представљају сигурну заштиту од бактерија, али не и вируса.“ Зато председник Немачког друштва за инфектологију, Bernd Zalcberger, са Универзитетске клинике у Регензбургу, каже да ношење таквих маски у овом тренутку сматра „потпуно бесмисленим“. Он подсећа да те маске нису намењене заштити од болести, као и да ношење маски има више смисла за особе које су оболеле и могу да пренесу вирусе на друге.

Маске које не припадају наведеним заштитним категоријама, тзв. хируршке маске служе пре свега да особа која их носи не би ширила око себе бациле ако кашље или кија, те да не пружају никакву заштиту од вируса. То је зато што не покривају очи, лабаве су и не могу се носити у дужем периоду – постану влажне, па их треба често мењати (преорука – на свака два до три сата). Колико нам је, само на дневном нивоу, потребно таквих маски ако знамо да се таква маска у Србији продаје за сто динара – а донедавно је била тридесетак?

ПРЕ И ПОСЛЕ ЈЕЛА ТРЕБА РУКЕ ПРАТИ

Стручњаци у Немачкој тренутно упозоравају да је много ефикасније од ношења маске вођење рачуна о хигијени руку те да се 80 одсто свих инфективних болести преноси преко руку. Израчунато је да људи у просеку једом у четири мину-та додирују лице рукама које пре тога нису опране.

Светска здравствена организација саветује употребу маски само у специјалним случајевима. „Уколико кашљете, имате проблема са дисањем, грозницу или кијате, ставите маску на лице и позовите одговорну медицинску установу. Уколико ове симптоме немате, немојте носити маску панично и тиме је ускратити некоме коме је заиста потребна. Не постоји ни један доказ да маска штити људе који нису заражени корона вирусом. Уколико водите рачуна о оболелој особи носите маску увек када сте у соби са њом.“ (1)

КОЈЕ МАСКЕ НЕ ПОМАЖУ?

Европски центар за превенцију и контролу болести (ECDC) упозорио је да обичне маске или оне шивене од платна немају улогу заштите од вируса, чак могу и да повећају опасност од инфекције због влаге, ширења течности и задржавања вируса, указујући и на висок степен продирања честица кроз платно, који, како се процењује, износи од 40 до 90 одсто.

У документу ECDC препоручује и да се хируршке маске које су намењене за једнократну употребу не употребљавају више пута. Таква пракса можда је и допуштена у случају оболела попут туберкулозе, али далеко мање у случај САРС-КоВ-2, пошто тај вирус опстаје на површини материјала, навела је Агенција ЕУ. (2) Поводом заштите од вируса стручњаци доводе у питање делотворност једноставних, комерцијално доступних маски за дисање. „Оно што говори у прилог нормалним маскама је можда више чињеница да носећи их, људи не додирују уста и нос потенцијално контаминираним рукама – избегава се тзв. инфекцији размазивањем“, каже истраживач из области вирусологије Christian Drosten (Charitéa у Берлину).“

ВЕЋА ЗАШТИТА – ТЕЖЕ ДИСАЊЕ?

У току епидемије Сарс 2002/2003. године неке студије су показале позитивне заштитне ефекте код такозваних FFP3 маске. Али то нису биле уобичајене маске попут оних које видите на улицама или у нашим операционим салама, већ посебне маске са специјалним филтерима који онемогућавају пролаз ситним честицама. Целодневна употреба ових маски је, наводно, прилично напорна због отежаног дисања. Једноставне маске могу помоћи у борби против инфекције размазивањем. Ове маске се препоручују особама које су већ заражене. Посебне маске са мањом пропусношћу за ситне честице (FFP маске) нуде већу заштиту.

Баварски државни секретаријат за здравље и безбедност хране урадио је опсежни рад на тему респираторних маски. FFP маске су подељене у 3 категорије – све су наводно ефикасније од једноставних комерцијално доступних стандардних маски за лице. Што је виша класа, то је и већи заштитни ефект. Разликују се у пропусности. Код FFP1 то може бити највише 22 %, а код FFP3 само 2%. „FFP маске су за једнократну употребу и морају се након употребе из хигијенских разлога правилно уклонити“, наводи се у овом раду. (3)

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Наравно да ово није текст ни против превенције пандемије, ни против употребе заштитних маски. Његов циљ је једноставан: да упозори да су нам, у озбиљно доба, потребна озбиљна и одговорна решења, а не импровизације. Крајње је време да падну све маске неодговорних, који покушавају да глуме час државу, а час „струку“. У питању је, ипак, здравље наше и наших ближњих.

УПУТНИЦЕ

1. <https://www.stetoskop.info/metode-u-medicini/maske-i-korona-virus>
2. <https://www.danas.rs/svet/agencija-eu-za-prevenciju-bolesti-ocnila-da-platnene-maske-ne-stite-od-virusa/>
3. <https://geek.hr/znanost/clanak/respiratorne-maske-stite-li-od-korona-virusa/#ixzz6MS0HUbnb>.

ИНФРАЦРВЕНИ ТОПЛОМЕРИ, КЕРБЕРИ НОВОГ ТОТАЛИТАРИЗМА (ДА ЛИ ЈЕ ТЕЛЕСНА ТЕМПЕРАТУРА ДОКАЗ ДА СИ „КРИВ“?)

ШИРИ СЕ МРЕЖА ЗДРАВСТВЕНИХ УСТАНОВА?

„Доба короне“ нам је донело још једну новину у свакодневном животу, а то је мерење телесне температуре приликом покушаја да уђемо у неку од јавних установа ради обављања насушних потреба. На улазима банака, општина и других институција дочекују нас портири или службеници обезбеђења и бесконтактним, инфрацрвеним термометрима читавају нашу телесну температуру. Поред наметања ношења маски сумњивог квалитета заштите, намеће се и ова медицинска процедура, која је некада, заиста, била само у опису рада медицинских радника (све до појаве кућних топломера). Да ли се то – да будем, с правом, ироничан – шири и развија мрежа здравствених установа и повећава број „оспособљених кадрова“ за процену нашег здравственог стања?

СЛУЖБЕНИК БАНКЕ УМЕСТО ЛЕКАРА

До скоро то није могла бити јавна мера, јер се могла тумачити као задирање у приватност (свако има право да буде болестан, а да то други не морају да знају), која дискредитује и загарантовану поверљивост података на релацији лекар–пацијент. Зашто, онда, лекар да чува тајну о евентуалној болести свог пацијента, а Мика Микић, службеник банке, да открива да му први комшија има температуру и, наочиглед бројних присутних, да му не дозвољава да уђе у банку и подигне новац, јер је „болестан“? Али Мика Микић није крив, нико га није обавестио да повишену телесну температуру човек може да има не само због корона вируса, већ и из других разлога, на пример, као реакцију на разне инфекције у организму (али, авај, висока температура не мора указивати на инфекцију!), на повреду или стања попут артритиса, хипертиреодизма, па чак и на неке облике рака, али и да није баш сваки тренутак погодан за мерење телесне температуре.

КАД СЕ МЕРИ ТЕЛЕСНА ТЕМПЕРАТУРА?

Медицина каже да телесну температуру код одраслог човека треба мерити тек двадесет минута до пола сата након јела, пушења, конзумације топлх или хладних напитака, а тек након сат времена ако сте имали физичку активност или се туширали топлом водом. Да ли су у свакодневним активностима сви ти услови испуњени?

Такође, приликом тумачења измерене температуре треба знати да се она мења током дана, било да смо болесни или здрави. Најнижа је рано ујутру, између четири и шест, а највиша рано увече између шест и осам сати. Осим од доба дана и нашег здравственог стања, температура тела зависи и од температуре ваздуха, али и од наших физичких активности.

Тако, на пример, ако је температура ваздуха 20 степени целзијусових, температура нашег трупа биће око 37, руку 28, а ногу 31°C, док ће нам услед јаког мишићног напрезања порастати и за два степена. Телесна температура је, такође, веома осетљива на ниво хормона и код жена може бити незнатно повишена у периоду овулације или менструације.

Телесна температура ће скочити кад једемо љуто, док вежбамо, жустро обављамо неке активности, чак и кад лажемо, а опашће док мирно гледамо омиљену ТВ серију, одмарамо се...

Ако се искључе сви потенцијални узроци повишене телесне температуре органског порекла, могућа је и тзв. психогена температура. Обично се јавља код захтевних особа, али и оних које су несигурне, потискују осећања или су стално под притиском због свог здравственог стања, проналазећи стално код себе симптоме непостојећих болести. А коме данашњи темпо живота и борба за голу егзистенцију не доносе свакодневне притиске?

ПОУЗДАНОСТ ТОПЛОМЕРА

Упитно је, такође, да ли се на прави начин употребљавају поменути топломери и колико су поуздани, а видимо да су током пандемије изазване САРС Ков-2 вирусом, широм света ушли у масовну употребу.

„Ти уређаји су познати по томе да нису прецизни и поуздани“ – каже за „Њујорк тајмс“ др Џејмс Лолер, медицински стручњак из Глобалног центра за здравствену сигурност Универзитета Небраске и додаје да они делимично служе ради демонстрације.

Лолер каже да би се на основу вредности које су му на тај начин измерене док је путовао Западном Африком у доба епидемије еболе 2014–2016. године, могло закључити да умире од хипотермије.

„Често ми је температура била 35 степени целзијуса или нижа, што није компатибилно са животом. Због тога нисам сигуран да су били прецизни“, каже он.

Већина људи који машу овим уређајима држе их предалеко, или преблизу субјекта, тако да они приказују или превисоку, или прениску температуру, тврде стручњаци за „Њујорк тајмс“, а преноси „Бизнис инсајдер“.

Према компанији „Грејнцер“, која производи инфрацрвене топломере, правилна удаљеност пиштоља зависи од величине субјекта. Осим тога, окружење као што су прашњава улица или врео аутомобил такође могу утицати на приказани резултат.

Чак и ако се користе правилно, ови топломери не могу да региструју сваког могућег преносиоца вируса. Студије показују да симптоми могу да се појаве тек после 14 дана, па чак и после 24 дана!

Хоћемо ли заиста дозволити да нас, у име „јавног здравља“, понижавају на основу одлуке нестручних који се, рецимо, налазе у управним телима банака и других услужних установа? Хоће ли свако моћи да игра улогу медицинског радника, и да нас лишава наших права где год да се појавимо само зато што смо му „здравствено сумњиви“? Хоће ли топломер бити Кербер на улазу у сваки јавни простор?

Мислите о томе. И не пристајте на друштво претворено у концентрациони логор.

ИСТИНА И ПОВЕРЕЊЕ (ПОДСЕЋАЊЕ)

Последњих неколико месеци, а нарочито од проглашења пандемије због ширења заразе узроковане САРС-Ков 2 вирусом, очекивано би било да кључне две речи у општем дискурсу буду ИСТИНА и ПОВЕРЕЊЕ. Истинито информисање о сваком догађају, а посебно о оном који представља непосредну опасност по здравље сваког појединца, је брана страху, паници, ствара осећај сигурности. Ако најодговорнији у датом тренутку истину говоре и истином делају, стварају и потребан осећај поверења.

Нажалост, није било то баш тако. Да ли вам је уливала поверење председникова препорука да се овај вирус побеђује којом чашицом ракије, да ли сте веровали саветима др Несторовића да је ово најсмешнији вирус и да се слободно може ићи у шопинг у Милано у тренуцима када Италија има све већи број заражених и умрлих, да ли сте им веровали да неће затварати школе и вртиће, да неће бити ванредног стања? Да ли сте им веровали да смо првог зараженог пацијента имали шестог, а не првог марта (јер, ипак, вирус је чекао да се прикупе потписи за листе владајућих странака за предстојеће изборе, па онда кренуо да напада), а да данас имамо лабораторијске потврде присуства антитела у крви појединих пацијената, који су били заражени још у децембру или, чак, у новембру прошле године и да ли сте им веровали да смо спремни за рат против овог вируса и да имамо сву неопходну заштитну опрему и лекове? Свако, истини привржен, би поверовао.

Међутим, десило се све супротно. У Србији је, неуставно, уведено ванредно стање, полицијски час, још црњи медијски мрак, изведена војска са дугим цевима на улице (као у најапкалиптичнијим филмовима), затворене су школе и вртићи и предузете најригорозније мере противепидемијске заштите,

уз нечувен злочин према нашим најстаријим суграђанима у виду готово двомесечне забране изласка из кућа и станова. Испоставило се и то да нема довољно заштитне опреме, чак ни за здравствене раднике који су на првој линији одбране (анонимна сведочења многих здравствених радника, а касније и признање др Кона, члана Кризног штаба), да нема довољно респиратора, да се испочетка нису пратиле стручне препоруке добијене од земаља претходно захваћеним zarazом. Испоставило се да су и многе противепидемијске мере стихијски увођене, недовољно разрађене и промишљене, једне замењивале друге без икаквог утемељења и уводиле општу забуну у народу. Нарочито је залуђивање људи долазило до изражаја после укидања ванредног стања и попуштања противепидемијских мера због контрадикторних препорука државног врха и струке. Са више режимских медија др Несторовић, члан Кризног штаба, позива да се заражавамо, да не носимо маске, иако „режимски струка“ свакодневно упозорава на потребу примене свих заштитних мера. Ово, више, није забуна, већ шизофренија!

Да ли им сада треба веровати да се Србија изборила са вирусом, да треба слободно изаћи на „фер“ и „демократске“ изборе, да треба да опорављамо економију? Да ли је „тек сад епидемија под контролом“, јер ће нам, највероватније, још диригованије и прилагођеније потребама власти објављивати податке о новозараженим и упокојеним грађанима? И, наравно, опет, неодољиви др Несторовић (или, како каже Бора Чорба у једној од својих песама: ... и, наравно, Џеј!) и његово размишљање да је, у једном тренутку и сам био заражен, али да посао није могао да чека, па је после кратког опоравка од два дана, наставио борбу против опаког вируса бројним контактима (!?) са другима. Брате, лудило, што би млади данас рекли!

Али, ових дана нам стиже утеха у виду обећаних сто „еврића“, вероватно, за препоручени шопинг у Милано. То

ме подсети на причу једног мог друга из детињства, како је једном приликом од оца добио двадесет динара за игрице у луна-парку (тада је цена жетона била десет динара), уз коментар: „Иди, изиграј се!“

Међутим, тешко да ћемо се изиграти, јер и поред обећања да ће сви пунолетни грађани добити ову помоћ, опет се испоставља да се многи, из техничких разлога, не могу пријавити, да помоћ не могу добити они чија је лична карта истекла, да се аутоматски, по налогу извршитеља, уплаћени новац скида са рачуна грађана који имају одређена дуговања...

Надали су се и веровали и здравствени радници да ће им, како је председник државе најавио, плате бити значајно повећане, јер су хероји који нису устукнули пред opakим вирусом, да ће многи који су примљени као испомоћ у жеку пандемије добити сталан посао, да ће се здравство опремати као никад до сад. Али, опет обмана, уместо повећања плате – стимулација, а само одређени срећници добише уговоре о запослењу (вероватно и обавезу да агитују – ботују за владара). А здравство – ћути!

Треба ли да и даље верујемо у златно доба у коме живимо, да верујемо у непрестану „one-man show“ мелодраму, да допуштамо да нас третирају само као бројеве заражених или умрлих, да седимо скрштених руку и чекамо да нас, како светски моћници очекују, приводе на „шприцање“ и чиповање?

После ове пандемијске хистерије, чини се, ништа више неће бити као пре. Цео систем вредности и веровања, све оно што нам је чинило овоземаљски живот нормалним, сада је срушено или се убрзано мења. Последњих деценија, са вероватним врхунцем у „доба короне“, дешавају се промене не само на пољу економије, већ и на пољу друштвених и међуљудских односа. Човек се посматра као кварљива, потрошна роба или пуки бесловесни конзумент свега онога што светска олигархија понуди. А тренутно се на светској пијаци нуде све савршеније дигиталне технологије, које ће нам

пратити здравствено стање, упозоравати да наилазимо на неког болесног, или нам омогућити, како они замишљају, радост бесконтактних и беземотивних дружења, па још са заштитним маскама на лицу.

Остаје нам да се боримо за хуманост, слободу, право на избор, али изнад свега је духовна борба да останемо на „ПУТУ ИСТИНЕ И ЖИВОТА“.

ВАКЦИНА НАША НАСУШНА?

У току пандемије изазване корона вирусом и хистеријом створеном из разних центара моћи о неопходности да се дође до спасоносне вакцине, на светлост дана излазе нове чињенице о вакцинама уопште. Многи храбри доктори покушавају да скрену пажњу јавности на то да све светске фармацеутске компаније крију састав вакцина које производе. Један од њих је и др Ендрју Кауфман (Andrew Kaufman) који каже, да без обзира на то колико инсистирате код фармацеутских компанија на објашњењима око састава вакцина, одговоре нећете добити или они неће бити потпуни.

Др Кауфман сматра да ми, заиста, не знамо какве вакцине примамо. Претпоставља се, наравно, да је ту присутан неки генетички материјал (геном неког вируса), али запрепашћење изазивају докази неких истраживача да се у саставу вакцина могу наћи потпуно токсичне супстанце за које фармацеутске компаније кажу да су тзв. адјуванси или додаци који вакцину чине ефикаснијом. Најчешћи адјуванс је алуминијум (Al) у облику алуминијум хидрата, који је изузетно отрован и повећава одговор антитела. У ствари, он изазива „шок реакцију“ нашег имуног система који прави додатна антитела. Одговор фармацеутских компанија на питање зашто

додају алуминијум никада нећете добити. Други адјуванс је жива (Hg), за коју са зна да је једна од најтоксичнијих нерадиоактивних супстанци и да, ако доспе у људски организам, изазива тровање и поремећаје централног нервног система.

У саставу вакцина се налазе, како кажу фармацеутске компаније, и конзерванси који треба да обезбеде постојаност и трајност састава. У већини ће се, као конзерванс, наћи полисорбат 80, који има способност да „отвара“ хематоенцефалну баријеру, систем који спречава пролазак многих састојака ка мозгу. Хематоенцефална баријера је заштита нашем мозгу да у њега не могу да улазе непотребне материје из крвотока, што је веома битно и за многе лекове које због разних обољења морамо свакодневно узимати. Такође, у саставу неких вакцина су и слободне ДНК из ћелија ткива абортираних фетуса!!!

По речима др Кауфмана, Италијани су пре неколико година анализирали састав вакцина свих светских произвођача и установили да у њима има и метала типа олова, антимона, волфрама који су изузетно токсични.

Да ли се кроз вакцинацију, у ствари, људи слабе и бивају све болеснији? Многи светски статистички показатељи о порасту броја оболелих од дијабетеса, кардиоваскуларних обољења, алергија, аутоимуних болести, неплодности међу женама изазивају такву сумњу. А по жељама креатора светске политике, болестан човек се не буни и лакше га је контролисати.

Са друге стране, постоје и заступници тзв. *трансхуманистичке* филозофије који се залажу за трансформацију људског стања развијањем и применом доступних софистицираних технологија што треба да значи унапређење и повећање људског интелекта и „поправљање“ физиологије. То не искључује ни употребу вакцина са генетским садржајем, генетску модификацију и промене биолошких и других основа човештва као таквог!

Нисам припадник антивакцинашког покрета, као лекар вакцину сматрам великом медицинском и цивилизацијском тековином, али безбедну вакцину, познатог састава, тестирану у дуготрајним испитивањима по свим критеријумима науке и добре праксе. Међутим, у новије време, са све израженијим општим моралним посрнућем, гажењем бројних цивилизацијских, а пре свега хришћанских вредности, вакцине које се намећу постају сумњиве, и у свима нама се јавља жеђ за истином. А, истина је, признаћете, врло често и једини лек.

ПАНДЕМИЈА ВИРУСА И ПРАВО ВЕРНИКА НА ВАСКРС У ЦРКВИ: РАЗГОВОР СА ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГОМ, ПРИМАРИЈУСОМ ДР МИЛАНОМ РОГАНОВИЋЕМ

Живимо у доба чудној вируса, која, како њизв. „сѝрука“ у служби њандемије ѝвргди, сасвим иронично, не делује од њеиѝ изјуѝра до њеиѝ увече, кад се људи ѝискају у ѝродавницама и аиѝѝекама, а ѝочине да делује ѝек од њеиѝ увече до њеиѝ изјуѝра, кад су сви у кући. Такође, овај вирус не делује на власнике кућних љубимаца који шеѝају недељом од осам до десетѝ изјуѝра, али се оѝасно шири ѝреко ѝравославних верника, који би недељом ѝребало да иду на Свеѝу Лиѝурѝију. То је вирус за који одмах ѝреба наћи ѝринудну вакцину, а нико не ѝражи вакцине за вирус заѝадној Нила, који вековима убија људе, за које очииѝо смаѝрају да су ниже вредности. То је вирус који сѝречава ѝрослављање Васкрса, али дозвољава да на домаћим ѝтелевизијама несмеѝано ѝеку срамни ријалиѝи ѝроѝрама. Заѝо смо, суочавајући се овим чудним вирусом,

решили да разговарамо са једним озбиљним сџручњаком, који мисли да се њрошв вирус шреба озбиљно борити, али не мисли да верницима шреба забраниши да њрисусишују васкршишој Лишурџи.

Поштовани докторе, у каквом се рату налазимо?

Када је председник државе, са закашњењем од најмање две седмице, објавио да Србија креће у рат са невидљивим противником, вирусом ковид 19 (или, како је исправније рећи САРС КоВ-2), могло се претпоставити да постоји утврђена стратегија, доктрина, ратни циљеви, људство, оружје, ресурси, знање, логистика и све оно што нормална и уређена земља подразумева за вођење успешне борбе.

Стратегија је, чини се, пропала на самом старту. Јер, како другачије протумачити ону гротескну конференцију за медије на којој се противник исмевао, лечио чашицом ракије, док су неколико стотина километара даље (у Италији) људи умирали од истог таквог вируса, а онда и држе-боље, неуставно уведено ванредно стање и сет мера за заустављање даљег ширења опаког вируса? Из далеке Кине, која се већ два месеца пре тога борила против ове пошасте, целом свету су стизали њихови стручни радови који су анализирали овај вирус, њихова искуства и препоруке у борби, али режим у Србији то не чита.

Ипак, можда смо се касније уразумили?

Када се видело да је „враг однео шалу“, позвана је сџрука у помоћ, донете су конкретне мере социјалног дистанцирања, забране кретања за старије од 65 година, увођење полицијског часа, смањивања контаката, затварање кафана, ресторана, кафића и сл, уз сталну препоруку ношења маски и рукавица, као и што чешће примене дезинфекционих средстава. Међутим, поново проблем – у апотекама нема заштитних средстава. Данима редови испред апотека, куповина на

комад, на кашицицу. Још један показатељ неспремности државе (читај: режима) за изазов, који се и код нас, неизбежно, морао догодити. Чак ни здравствени радници, људи на првој линији одбране, нису у својим болницама имали довољно заштитних маски и рукавица. Али, никога ко види како овај режим функционише и у мирнодопским условима ништа од овога не изненађује, јер зна колико је некомпетентних особа партијски постављено на руководећа места, колико људи са купљеним дипломама заузима нека кључна места, а не знају шта ту треба да раде, осим да буду слепо послушни вођи.

Захваљујући струци, преданом и озбиљном раду епидемиолога, инфектолога и свих других здравствених радника, ситуација се уозбиљила, власт је почела да слуша њихове препоруке и да их спроводи у дело. Но, један човек и даље мора да има свој шоу-тајм, своју политичку кампању, своје мелодраме, да са екрана свих режимских медија, својим издавама, плаши народ, изазива страх и панику, што нам у овој ситуацији никако није потребно.

Па ипак, шта се заиста дешава са овим вирусом? Каква је реална ситуација?

Наспрам нас, око нас или, потенцијално, у нама је вирус онако „леп“, са круницом (корона – круна), моћан, потентан, као да је сад сишао са неке модне, пардон, лабораторијске писте, који је кренуо у веома брзу трансмисију и почео да напада и старо и младо. Све је већи број заражених у свету и код нас, а нажалост и све већи број умрлих. Не уклапа се у епидемиолошка и инфектолошка очекивања. У озбиљним државама се уронило у његово лабораторијско испитивање, откривен је његов геном, зна се антигенска структура, начини најчешћег преношења – капљичним путем, али и непосредним контактом, јер се одржава и на околним површинама, од неколико сати до неколико дана. Установљено је да инкубација траје, најчешће, 5–7 дана, а може бити и до 28 дана.

Има ли конкретних резултата истраживања?

Руски академик Александар Чучалин, пулмолог, шеф Одељења за болничку терапију Руског националног медицинског истраживачког универзитета Пирогов, износи своја истраживања, која показују да се корона вирус, најпре, закачи за слузницу горњег респираторног тракта (слузница носа, ждрела) и да веома брзо силази у доње дисајне путеве, прави изразито брзу интеракцију са ћелијама, не само респираторног епитела, већ и епитела слузнице црева, те инфицирана особа поред дисајних има и цревне проблеме. Овај нови сој, према његовим наводима, има способност да ступи у контакт са другом врстом рецептора, ангиотензин-конвертујућим ензимом 2 (АЦЕ 2). А овај рецептор је повезан са озбиљном појавом кашља. Због тога је за пацијенте који имају симптоме оштећења доњег респираторног тракта карактеристичан кашаљ. Ово утиче на ћелије епитела дисајних путева, а што су они дисталнији, све су ужи, па и најмања њихова промена може довести до гушења.“ (1)

Иако се зна да нема лека који може убити вирус, ипак, се стигло и до одређених терапијских протокола, употребљено је доста антивирусних лекова, лекова који се дају и особама са ХИВ-ом, антибиотика, а у новије време и антималярик, јер се емпиријски дошло до закључка да помажу, ублажавају клиничку слику и лече основну компликацију – запаљење плућа. Међутим, вирус се и даље шири, инфицира све већи број људи, а умиру особе различитих животних доби.

Додатно узнемиравају научни радови који се последњих седмица објављују у еминентним медицинским часописима, а који потврђују да вирус мутира, што је и било очекивано. Шта то значи?

Најпре, кинески научници са Универзитета у Пекингу и Кинеске академије наука објављују у часопису National Science Review да су проучавали промену генетске структуре

вируса на 103 узорка и да су установили две различите под-верзије вируса. Мутације корона вируса су идентификоване као S-cov i L-cov. Наведено је да S-cov има мању стопу заразности, а да L-cov има већу и штетнији је за респираторни тракт људи. Огласили су се и француски истраживачи који тврде да је, у међувремену, вирус мутирао у осам подтипова, али да на њиховим узорцима нису приметили повећану смртност пацијената.

Упркос општој пометњи која се у нас примећивала, ипак је борба против болести ушла у организованију фазу. С каквим исходима?

У свему овоме наша узданица и понос су наши здравствени радници. Иако је вирус напао и болнице, они не одустају. Предано даноноћно раде и брину о сваком пацијенту. Не размишљајући о томе да ли имају довољно заштитних средстава, да ли имају довољно кадрова, не бројећи сате дежурства, и даље представљају прву линију одбране. Када сам пре неки дан у телефонском разговору питао једног пријатеља и колегу инфектолога да ли је здрав и како издржава целодневне боравке у болници, непрекидну приправност, само ми је кратко одговорио: „Нема одустајања, боримо се за свој народ“.

А шта се сада дешава? Куд плови овај брод?

У претходним недељама смо јасно видели како се наш режим бори (надмудрује) са овим новим вирусом, САРС-КоВ-2 и затрпава нас разним забранама, уредбама, мерама, које најчешће изгледају стихијски, јер поједине мере нису додатно разрађене и промишљене, и више уносе забуну него што уливају поверење у њихову оправданост. Овде не мислим на струку, на епидемиологе и инфектологе који са свог аспекта дају правовремене предлоге, али се чини да нема ко да их на ваљан начин спроведе. Зато се догађа да нам, поред

грађана, и све више здравствених радника оболева, да су многи избачени из строја, а знамо да су се они показали као најјача линија одбране. Број особа на респираторима из дана у дан расте, а све је и већи број умрлих. Просечна старост умрлих, до овог тренутка је око 64 године, а стопа смртности нешто преко 2%.

За све то време и многе друге државе воде борбу са истим отровом (на латинском „вирус“ значи „отров“), али такође се вредно изучава ова нова глобална претња. Дошло се до значајних сазнања да је овај нови корона вирус најсличнији вирусу који је био одговоран за изазивање САРС пандемије 2002. године.

Шта је та фамозна корона?

Корона вируси (КоВ) су чланови велике породице РНК вируса (једноланчана РНК позитивно усмерена) из фамилије ортомиксовириде (*ortomyxoviridae*), који изазивају респираторна обољења слична респираторним обољењима изазвана другим вирусима. Код људи, ти вируси изазивају благе до умерене инфекције горњег респираторног тракта, као што је уобичајена прехлада. (2)

Међутим, у неколико протеклих деценија избијала су тешка, понекад и фатална, респираторна обољења за која је касније откривено да их узрокују необични хумано-патогени вируси КоВ. За те сојеве је утврђено да су филогенетски, али и генотипски различити од обичних хуманих КоВ, а пренети су на човека, углавном, преко неког домаћина посредника. Тако је потврђено да је у случају пандемије САРС КоВ-1 из 2002. године посредник била азијска мачка, а код МЕРСА из 2012. године, камила. Они су, такође, показивали снажнију вируленцију и брзо прелазили са човека на човека. Док инфекција овим КоВ вирусима најчешће резултује благим симптомима, код одређених индивидуа одговори на вирус могу да буду знатно озбиљнији. У екстремним случајевима,

смрт наступа услед постепеног отказивања респираторног система због оштећења алвеола у плућима.

Поређење САРС и КОВИД-19 пандемија: какве су сличности?

САРС пандемија која се збила 2002. године потекла је из Гвандонг провинције у јужној Кини. Судаћи по исказима Светске здравствене организације, КоВ вируси одговорни за оболевање, САРС-КоВ вируси, ширили су се убрзано кроз 29 земаља у југоисточној Азији, где је било потврђено 8096 случајева САРС-а, са 774 смртна исхода. Тренутно актуелна пандемија је превазишла те бројеве. Вртоглаво ширење овог респираторног обољења резултирало је координираним интернационалним залагањем и трудом да се брзо окарактерише етиолошки фактор како би се потенцијално произвеле вакцине и/или терапијски агенси који делују на вирусе и на, за репликацију изузетно неопходне, ћелије домаћина.

Идентификација и карактеризација САРС-КоВ-2: шта се показује?

Идентификација и секвенционирање вируса одговорног за КОВИД-19 одредили су да је у питању необичан КоВ који садржи 88% идентичних секвенци као два КоВ-а који личе на САРС, а нађени су у шишмишима. То је сугерисало да заиста потичу из самих шишмиша. Међутим, још увек нема сигурне потврде да се вирус преноси храном, на шта се сумњало, због традиционалног коришћења шишмиша у исхрани неких далекоисточних народа. Након тога, показано је да овај КоВ поседује 79,5% идентичне секвенце као и САРС-КоВ. Геном корона вируса кодира четири кључна структурна протеина: С-протеин (spike protein) који је у саставу “круне”, нуклеокапсид (Н), мембрану (М) и спољашњи омотач (Е). С-протеин олакшава улазак КоВ вируса у циљну ћелију. Он је изграђен од кратког интерцелуларног репа,

трансмембранског учвршћења и великог ектодомена који садржи рецептор везан за С1 субјединицу и С2 субјединица која се спаја са мембраном. Анализа секвенце САРС-КоВ-2 за С-протеин показала је да је она само 75% идентична са САРС-КоВ и САРС-КоВ-2. Међутим, анализа рецептора у С-протеину показала је да већина аминокиселинских остатака важних за везивање тих рецептора била сачувана у истом облику, када се пореде САРС-КоВ и САРС-КоВ-2, што нам говори да КоВ-2 сојеви користе исте рецепторе домаћина за улазак у ћелију као и други поменути. Улазни рецептор коришћен од стране САРС-КоВ вируса је ангиотензин-конвертујући ензим 2 (АЦЕ-2).

Какав је ензим у питању?

АЦЕ-2 рецептор је тип 1 трансмембранске металокарбоксипептидазе, хомолог АЦЕ ензима за који се одавно зна да је кључни играч у ренин-ангиотензин систему (РАС) и циљ третмана против хипертензије (повишеног крвног притиска). Углавном се испољава у ендотелним ћелијама крвних судова и епителу бубрежних тубула. Нови ПЦР тестови (за доказивање овог вируса) су показали да се АЦЕ-2 рецептори налазе и у слузници плућа и гастринтестиналног тракта, па се, зато, код пацијената у клиничкој слици појављује кашаљ, али и тегобе пробавног система. (3)

Помињете и тестове за корона вирус. Можете ли нам нешто ближе рећи о томе?

Најчешће коришћени тестови на корона вирус јесу тестови на бази амплификације нуклеинске киселине који откривају вирус. Узорак за тестирање се обично узима из горњег дела респираторног тракта, користећи назофарингеалну технику узимања бриса у којој се узорак узима из грла и носа и који садржи мешавину слузнице и пљувачке. У специјализованим лабораторијама се узорци тестирају, користећи се обрнутом

транскрипцијом полимеразне ланчане реакције (pPT-ПЦР) у реалном времену, чиме се открива присуство специфичног генског материјала патогена, вируса САРС-КоВ-2. (4)

Међутим, проблем са овим тестовима је што могу дати око 50% лажно негативних резултата или више од 80% лажно позитивних резултата, а што су, неке анализе спроведене у последње време, показале.

Ипак, многи сматрају да је овај вирус плод људских руку. Шта Ви мислите?

Научне чињенице уливају наду да ће се пронаћи прави лек или вакцина против овог вируса, али и отварају многа питања, као што су поменута **филогенетска** и **генотипска различитост** овог вируса у односу на уобичајене хумане корона вирусе. Да ли је неки хумани „мозгић“ умешао своје прсте у тај геном, како је вирус прешао са животиње на човека, како је постао тако вирулентан са израженом трансмисијом, да ли ће постати сезонског карактера...?

Наравно, у свему треба да будемо и трезвени. Јер, у Србији умире, и, по свему судећи, умираће много више људи од малигнитета изазваним НАТО бомбама него што ће их умрети због корона вируса. Јер, ако и по 20 хиљада годишње људи умре од рака – то је реалнија опасност него умирање од короне. (<https://www.danas.rs/drustvo/srbija-druga-u-evropi-po-stopi-umiranja-od-malignih-bolesti/>). Такође, не заборавамо: све респираторне инфекције су опасније са људе са слабијим имунитетом, каже и извештај „Батута“ за 2017. годину. (<http://www.batut.org.rs/download/izvestaji/Godisnji%20izvestaj%20zarazne%20bolesti%202017.pdf>).

Кад је умирање у свету у питању, маларија узрокује милионске жртве (<https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/malaria>). Међутим, „корона“ је медијски популарнија.

Шта ћемо, пак, са опасношћу од одласка у храмове за Васкрс? Колико је то опасније од дозвољених одласка у банке и продавнице?

Треба да се запитамо – да ли нас, као хришћане, нагриза, можда, још неки вирус? Да ли је то, можда, вирус општег моралног посрнућа, вирус егоцентричности, вирус самољубља, гордости, среброљубља, лицемерја, вирус „светске еманципације“ (5) и преузимања одговорности за свет, а та одговорност је положена само на људске снаге и могућности и у свом самодовољном индивидуализму се претворила у негативну појаву и отргнула од својих хришћанских корена, од Логоса. (5) Вирус гордости и самообоготворења нас је и довео доведе – да се, у страху од вируса короне, сакривамо у мишје рупе и бежимо од Бога и себе.

Што се тиче одласка на васкршњу Литургију ове, 2020. године, сасвим се слажем са колегом Јованом Антовићем, универзитетским професором из Штокхолма, који је ових дана изјавио: „Уз поштовање епидемиолошких мера удаљености приликом стајања у портама, не постоји ниједан разлог да народ буде у маркетима, а да не буде на Светој Литургији у овим данима Страсне седмице и Васкрса. О Светом Причешћу, ја грешан, не желим да говорим, али нас 2000 година Хришћанства учи да не постоји никакав смисао постављања таквог питања. Извор Вечног живота, Бога јединога, не може ни под каквим условима бити извор заразе.“ (<http://borbaza-veru.info/content/view/12755/1/>)

Сматрате ли да су ових дана верници на неки начин дискриминисани?

Мислим да је то најбоље дефинисао протојереј Владан Симић, који је, на „наредбу“ Повереника за заштиту равноправности по којој Црква не сме да тражи одобрење да народ може ићи на васкршњу Литургију, Бранкици Јанковић одговорио, између осталог, и овако: „Проблем је настао – и још

увек постоји – јер су због уведеног полицијског часа за дане викенда православни верници онемогућени да узму учешћа у богослужењу, а, како ствари стоје, тако ће бити и на сâм дан Васкрса. Зато је Црква предложила и замолила државни врх да се учини оно што је до сада више пута учињено и што се свакодневно чини из разноразних разлога, осим верских: да се забрана кретања једнократно укине само на Васкрс, и то у трајању од само пет сати (од 5.00 до 10.00 часова). Притом не треба изгубити из вида чињеницу да се свакога дана забрана кретања укида за псе и њихове власнике, а једном недељно и за пензионере. Дакле, Црква и њени верници не само да нису привилегована **каста**, како ствар поставља повереница за равноправност (!) него су **дискриминисани** у односу на поменуте друштвене категорије и кућне љубимце. Разуме се да Црква нема ништа против права датих нашим суграђанима јер, треба и то рећи, многи власници паса су управо ових дана искористили своје право за излазак из кућа и посетили своје парохијске храмове, остављајући кућне љубимце да се поиграју ван порте, док они упале свећу и помоле се Богу за своје здравље и здравље својих ближњих. Питам се: како је могуће да се повереница за заштиту равноправности оглашава тек сада, а ћути све време док су права верникâ угрожена до те мере да они нису равноправни чак ни са кућним љубимцима, о којима она изгледа више брине? Да ли се врхунац равноправности за коју се залаже повереница одражава у чињеници да кућни љубимци имају више права од верникâ? Један од најтоталитарнијих режима у савременој историји човечанства запамћен је у нашем народу, а и шире, по пароли „Zabranjeno za Srbe i pse“, а заступница Јанковић изгледа да жели да из ове паролe и реалности данашњице избави само псе, а да Србе и даље остави као неравноправне чланове друштва.“ (<https://stanjestvari.com/2020/04/15/odgovor-poverenici/>)

То и ја, и као грађанин, и као лекар, и као хришћанин, могу да потпишем.

ЛИТЕРАТУРА

1. Русија данас, Интервју са чланом руске академије наука Александром Чучалином, март 2020.
2. Проф. Др Десанка Косановић Ђетковић и сарадници, Акутне инфективне болести, Београд, 1990.
3. What is coronavirus? Identification and characterisation of SARS-CoV-2- Fehr A. R. and S. Perlman (2015), Methods Mol. Biol Centar for Disease Control and Prevention(n. d) Common Human Coronaviruses WHO(2003) Summary of Probable SARS Cases with Onset of illness from 1. november 2002. and others
4. Дневни лист Данас, Како изгледају тренутно доступни тестови на корона вирус, април 2020.
5. Жички благовесник, Млади и Хришћанство, 2019.

Владимир Димитријевић

КОРОНА И „ЗЛАТНА МИЛИЈАРДА“

О ЈЕДНОЈ „ПРОРОЧКОЈ“ ПРИЧИ („ФИНАЛНА РЕВОЛУЦИЈА“ ГОРАНА АРАНЂЕЛОВИЋА)

О КЊИГАМА КОЈЕ НАЈАВЉУЈУ БУДУЋНОСТ

Кад је кренула „корона п(л)андемија“, многи су се сетили књига које су све ово најавиле. Углавном страних... У њима се, пре четири деценије, кажу, помињао и Вухан, као почетак свега.

И Срби су имали мајстора прозе, Борислава Пекића, који је 1983. године написао „Беснило“.

Интернетски препричано: „Након што кокпит захтева предност при слетању на Хитроу, авион Алиталије атерира на лондонски аеродром. Часна сестра Тереза приказује знаке мистериозне болести. Комаровски сумња на неку врсту тропске болести, грознице или маларије, имајући у виду да мајка Тереза долази из нигеријског манастира. Са часном сестром, на Хитроу истим авионом слеће и преносник заразе. Пас Шерон, присвојени љубимац дечака са лета, а ништа друго до првозаражен opakим вирусом који јој је пренео дивљи пас на израелско-палестинској граници. Жртва лабораторијски синтетисаног вируса, чији је творац др Либерман, познат и као злогласни др Штадлер, пионир био-инжењеринга и масовни убица Аушвица. Како се вирус незадрживо шири, више од четврт милиона људи на Хитроу ће потпуно подивљати. Неки од беснила, неки од сопствених демона. Преживелих неће бити.“ (1)

Пекићева књига је антиутопијска у најдубљем смислу те речи. Она говори о наличју прогреса, корачања у смрт човечанства које је изабрало пут самообоготворења, што се испоставља не као натчовештво, него као пасје беснило.

Уместо маски, људи на Пекићевом Хитроу морају да носе пасје корпе.

Овога пута, међутим, нећемо о „Беснилу“. Биће прилике, ако Бог да, да му се вратимо.

Неколико речи о једној другој књизи, која није била рефлексорски обасјавана, мада је вредна пажње.

ПРИЧА КОЈА ПРЕДВИЂА РАТ НА УКРАЈИНИ

Године 2014, објавио сам текст под насловом „Будућност у коју верујемо’ или Србија и Русија после 16. марта“. (2)

У тексту је, између осталог, писао: „На Украјини, у њеном западном делу, избијају немири. Немири се, постепено шире, и ситуација је све озбиљнија. За то време, у Србији се спрема референдум о приступању НАТО-пакту. Иницијативу за покретање референдума дало је педесет посланика Скупштине Србије, а скупило се и око сто хиљада потписа грађана. Руски амбасадор разговара са српским премијером („незналицом опште праксе“), и упозорава га: „Бојим се да би исхитрена одлука могла да угрози ваше позиције. Апелујем на вас и на председника да се то још једном преиспита“ (3, 79). При том изражава сумњу да је реч о пукој грађанској иницијативи, сматрајући да иза референдума стоје стране силе. Премијер пориче такву могућност, прича о извесним економским тешкоћама Србије, новом ангажману ММФ-а, нуди Русији наставак економске сарадње. Амбасадор је, на крају, отворен: „Ако на скали имамо екстреме, где на једном крају пише „пријатељ“, а на другом „непријатељ“, ви сте још увек у првом делу. Оним што сте планирали, брзо клизите ка средини. Везано за то, потпуно нам је нејасно зашто

хрлите у савез у коме су сви, од првог до последњег, ваши историјски непријатељи! Сви они који су узроковали вишемилонске погидије и патње српскога народа! Прошле године, у лову, гледао сам тактику вукова у навлачењу наивнијих ловачких паса. Приђу им, и заподену игру, машу репом. Кроз игру их навлаче у шуму, где их растргну. /.../ Има ли Србија шездесет милиона становника, пет стотина нуклеарних бојевих глава и две хиљаде милијарди евра годишње? /.../ Толико износи тренутни француски улог за безбедност у вучјем чопору. Тако су тик уз водећег вука и држе га на оку. Нисте ваљда поверовали да су се у пола века Немци и Французи толико променили да су данас потпуно другачији од својих дедова?“ (3, 81)

Ипак, Влада Србије, у сагласности с парламентом, решава да спроведе одлуку о референдуму за улазак у НАТО. Амбасадор Русије долази код министра спољних послова и каже му: „Везано за већинску одлуку парламента да се што пре приступи референдуму о приступу НАТО-у имам овлашћење од стране председника Руске Федерације да вас последњи пут упозорим, а у светлу најновијих догађаја на европском континенту, на могуће далекосежне последице одлуке вашег парламента!“ (3, 89)

Министар спољних послова убеђује амбасадора да ће референдум бити поштен и демократски, али амбасадор каже: „Наш је став да је све око референдума успешно оркестрирано са Запада. Знајући да се у гладној Србији избори добијају с подељеним килограмом шећера или флашом уља по гласачу, а да су такви „поклони“ већ спремни, очекивано је да ће обичан народ заокружити „да“. Ваша влада ће зарад нешто кредита, којим ћете купити социјални мир за наредних шест или девет месеци, и нешто обећаних улагања, довести Србију на непријатељску страну, у могућу директну конфронтацију са Русијом. То се у историји наша два народа никада није десило/.../ Немојмо рачунати комунистички

сукоб Стаљин–Тито. Нити је Стаљин био Рус, нити је Тито био Србин. Нити су се 1948. конфронтирале Русија и Србија, већ СССР и Југославија. /.../ Причајмо о историји пре комунизма. Нама је јасно да сте ви остали као бела мрља у позадини НАТО-а и да се вашим уласком финализују напори за предстојећи сукоб. Ви пратите ситуацију у Украјини? /.../ Ствар се заоштрава. Уласком у НАТО ви бисте своју територију и ваздушни простор ставили на располагање алијанси. /.../ Господине министре, буде ли у том случају дошла било каква претња руском народа с територије Србије, будите убеђени да ћемо вас третирати као сваког другог непријатеља. Не више као братски, словенски, православни народ“. Министар спољних послова Србије пориче опасност: „Ако се на референдуму Србија одлучи за „да“, имамо договор са западним партнерима да се наша територија не користи у том смислу и да ће алијанса максимално поштовати наш суверенитет“. (3, 91)

Рат на Украјини се захуктава – мешовите НАТО трупе продиру на територију Украјине, а и Русија шаље своју војску. Почиње сукоб конвенционалним оружјем. Србија, на намењеном референдуму, улази у НАТО. Територија Србије бива искоришћена за транзит НАТО трупа, а њени аеродроми за танкирање НАТО авиона који лете према Украјини. Руски амбасадор одлази из Београда. Председник Србије тврди да је отишао само на привремене консултације у Москву, и да је власт у Београду и даље пријатељ Русије.

Пошто између Русије и НАТО – почиње атомски рат, а територија Србије је пуна НАТО трупа, на Београд, са руске стране, пада атомска бомба...

Оно што сте управо прочитали за сада је, на срећу Србије, само укратко изложена фабула приче „Конус“ Горана Аранђеловића, објављене у књизи „Четири слике српске апокалипсе“, која је изашла 2013. године, пре збивања на Украјини.“ (1)

Тако сам писао 2014. године.

Аранђеловић се, колико знам, више није огласио књигом. У оно доба, понека изјава, и то је све. (4)

Послао поруке.

Заћутао.

У Аранђеловићевом прозном тетраптиху, „Четири слике српске апокалипсе“, налази се и прича о новом, неуспешном рату Војске Србије са НАТО Арбанасима око Косова и Метохије („Десет дана јуна“), али и прича о распаду Европске уније и слому сваке економске и монетарне сигурности, који нарочито погађа Србију („Сајџија“). Убедљиве су, заиста.

За нас је, данас и овде, ипак најбитнија прича која књигу затвара, и која се зове „Финална револуција“.

ШТА ЈЕ, ПО ПИСЦУ, КОНАЧНИ ПРЕВРАТ?

Читамо речи доктора Милошевића: „У протеклих четрдесет осам сати имамо у Србији двадесет умрлих од познате врсте вируса. О сличној болести јављају и из других земаља. /.../ Према ономе што знамо, све указује на грип – почиње епидемиолог. – Сви познати симптоми су ту. Ипак, мораћемо да сачекамо извештај СЗО из Женева. Јутрос смо им послали узорке ткива преминулих. /.../

– Мени се чини да је то још једна надувана прича. Понавља се на сваких пар година. Ура, бура и на крају ништа! Исто тако је било и 2009 – сумњичаво врти главом министар правде. – Не бих желео да вас колега и ову владу сутра неко прозива за ширење панике и набавку милиона непотребних и неиспитаних вакцина. Сетите се прошлих афера. Јавност је постала врло сумњичава. Има мртвих? Па код сваког грипа их има. /.../“ (3, 252)

Већ поменути доктор Милошевић, на истој седници Владе Србије, подсећа да је смртност од новог грипа неуобичајено висока, и да треба поступати по препорукама СЗО. Министар економије ће на то: „То је сасвим у реду, немам ништа

против прописа СЗО, само молим да водите рачуна да у изузетно тешким временима не угрозите крхке економске помаке. У Србији мора да се ради! Не желимо да људи одсутвују с посла. /.../“ (3, 253)

За то време, представник СЗО, Катсура Масотака, на конференцији за штампу, каже: „Пре два сата, СЗО је прогласила фазу 6, пандемију. Видео-конференцију смо организовали зато што сматрамо да би било крајње неозбиљно да у условима пандемије правимо скуп у сали с више стотина људи. Апелујемо на све који имају техничких могућности да прибегавају електронским видовима комуникације. /.../ Издвојили смо узрочника. Реч је о нама непознатој мутацији Х5Н1. Узорци које смо добили из Хонг Конга поклапају се са онима из Немачке и на основу тога претпостављамо да је мутација настала у том лучком граду или у његовом залећу и одатле је пренета у Европу.“ (3, 255)

„Из обавештајних кругова Русије стижу приче о тајној групи која је створила вирус с намером да десеткује становништво планете – укључује се новинар Канала 5 из Санкт Петербурга.

– Не знам одакле им то, али мислим да је постојање таквих криминалних умова удружених са циљем истребљења људске расе више у домену научне фантастике него стварног живота. Нисам присталица теорија завере – с благим осмехом Катсура одбија претпоставку“ (3, 256–257), а затим прича како највећи светски стручњаци раде на проналажењу вакцине.

У Србији, ситни криминалци слуте успешну пословну будућност: „Да обезбедимо што више медицинских маски и рукавица. То ће, брате, да буде хит сезоне. Има да иде ко лудо“ (3, 258)

Епидемиолог Милошевић, опет на састанку Владе: „Србија је ушла званично у трећи, а незванично у осми дан пандемије. До пре сат времена имали смо више од хиљаду регистрованих

случајева. Болнички капацитети су за сада довољни. Кажем за сада, јер ценим да ће број оболелих у наредним данима много скочити.“ (3, 268)

На питање министра образовања шта се дешава код оболелих, Милошевић каже да је имунолошки одговор организма поремећен, да одбрамбени систем напада сопствено тело, а исход је колапс плућа. Епидемиолог усрдно препоручује копање масовних гробница на време, али и следеће мере: „Све се образовне институције морају одмах затворити. Државни органи морају да укину рад са грађанима. Обезбедити да спортски центри, хале, школе, факултети, касарне и слични објекти буду спремни за прихват великог броја оболелих.“ (3, 269)

После почетка масовног умирања, министар полиције предлаже: „Увођење полицијског часа. Забрана рада свих локала и продавница. Нема улажења и излажења из насељених места. Никаква окупљања. Нема употребе јавног превоза. Затварање свих аеродрома и забрана транзита путничким аутомобилима. Тешким теретним возилима је дозвољен транзит уз претходну најаву и прављење конвоја, без заустављања на територији Србије.“ (3, 281)

Наравно, ово није био опис Србије 2020, него је реч о цитатима из Аранђеловићеве приче „Финална револуција“.

Његов прозни тетраптих је, понављамо, објављен пре седам година.

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО?

А иначе је, у поменутој причи, све почело кад су старе европске породице моћника, „црно племство“, људи без имена (зову се Примус, Секнудус, Терцијус, итд.) донели одлуку да треба кренути на остварење пројекта „златне милијарде“. Све остале људе, осим тих „златних“, на планети треба побити. Да буде „чистија“. Да се „лакше дише“.

Прави господари, вели писац „Четири приче“, не виде се. Нико не зна ко су. Који су истакнути, који се виде, који стоје у првом, другом, трећем реду, нису праве газде, него слуге невидљивих мајстора смрти. А праве газде су ту још од доба старог Рима, када су, између осталог, наредили убиство Цезара, да би касније, до дана данашњег, организовали преврате који су им обезбедили да истребе моћне конкурентске породице с разних крајева планете (рецимо, бољшевичка револуција је то учинила у Русији).

Радили су на депопулацији на све начине, од изазивања ратова до рушења морала, али то није било довољно брзо и ефикасно. И онда су се сетили пандемије.

Примусови научници откопали су из замрзнутог тла Аљаске жртве шпанског грипа, комбиновали стари са новим вирусима, и добили болест која убија труднице и младе, пре свих. Мајстори смрти, наравно, имају вакцину. Већ су вакцинисани.

Болест, у причи Горана Аранђеловића, креће из Хонг Конга (први заражени је један лакомислени момак, штампар из Кине), а шири се преко Сајма књига у Франкфурту, највеће светске манифестације тог типа, коју, у октобру, посети преко триста хиљада људи са свих страна света.

Прича Аранђеловићева је динамична, добро написана, њена београдска (не само „планетарна“) фабула држи пажњу...

Млади брачни пар, Војче и Биса (он је син пензионисаног полицајца Боре, колегама драгог „алкоса“, а она је кћи скромног радника из Врања) чекају бебу. Војче ради као чувар у пошти, али се, јер је плата мала, удружи са ситним криминалцима „великог срца“, Рокијем и Питоном, који брину о Биси и чувају је да се не зарази... За то време, грип убија Србију и свет. Нађена је вакцина, мада је, наравно, нема довољно за све... Ипак, Биса ће, захваљујући Рокију и Питону, добити вакцину, и назире се, макар кроз патњу, наставак живота...

ШТА КЊИЖЕВНОСТ МОЖЕ?

Књижевници згуснуто осећају стварност, и могу да је представе онако како други не умеју. Најезени од слутњи оног што долази, спремни су да своју језу поделе са читаоцима. Јер одавно знају да човечанство, без Бога и себе иде у пропаст. Као што Пекићев доктор Џон Хамилтон каже: „Узимали смо више него што смо давали, Coro“, рекао је. „Исцрпили смо изворе. Потрошили кредите. Загадили земљу. Пореметили равнотежу. Понашали смо се према њој као друмски разбојници, на земљи у пролазу, а не као њени сувласници и саучесници. Као да после нас никог више неће бити. И неће. Платићемо. И у нечем другом смо се преварили. Daniel Leverquin је имао право. Мислили смо да је беснило ово што је на Heathrowu урадио Rhabdovirus. А то је оно што смо сами чинили откако постојимо као интелигентна врста. Што смо учинили од себе, своје биолошке шансе, своје историје, својих живота и циљева. То је, Coro, право беснило. А ово је болест, коју ћемо овако или онако савладати, као што смо и до сада савлађивали. И није питање колико ће нас остати, него зашто? Да ли ће ти што преживе бити друкчији. Јер без тога, преживљавање нема сврхе.“

То је опомена.

Као православни хришћани, знамо да ће, како је Гете говорио, смак света наступити кад људи престану да радују Бога. Ако се вратимо Богу и себи, наше постојање ће поново добити смисао, и сва настојања непријатеља живота биће безуспешна. Књижевност нас, на овај или онај начин, враћа људскости као смислу. И зато нам помаже да схватимо шта се збива у свету у коме живимо.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 27. маја 2020)

1. [https://sr.m.wikipedia.org/sr-ec/Besnilo_\(roman\)](https://sr.m.wikipedia.org/sr-ec/Besnilo_(roman))
2. <https://dverinovibeograd.wordpress.com/2014/03/25/buducnost-u-koju-verujemo-ili-srbija-rusija-posle-16-marta/>
3. Горан Аранђеловић: Четири слике српске апокалипсе, Лагуна, Београд, 2013.
4. <https://www.youtube.com/watch?reload=9&v=FxOGSkFICF8>

ПЛАНЕТОЦИДОМ ДО „ЗЛАТНЕ МИЛИЈАРДЕ“ (НА ГОДИШЊИЦУ НАТО БОМБАРДОВАЊА СРБИЈЕ)

ОД КОВИДА ДО КОВИНА

Унапред да кажемо: треба се борити против пандемије. Треба помоћи људима да оздраве. Треба се трудити да се понашамо одговорно. Треба помоћи оне којима је потребна помоћ.

Па ипак, и у доба пандемије, треба мућнути главом. Није баш упутно да нам глава служи само за одлазак код фризера.

Мали вирус короне је, за најкраће могуће време, преврнуо свет. Ништа више није као пре. Људи су у изолацији, самоизолацији, с маскама на лицима, трпе полицијски час. Највећи број потомака Адамових сматра да је то, с обзиром на пандемију, нормално. И да ће све бити као што је било, чим пандемија прође: опет ћемо пловити, летети, путовати, и трошити паре. За сада можемо, да би нас излечили, да

живимо и у лудници. Вирус ковида нас је, нагло и изненада, довео до душевног стања које нас шаље у правцу Ковина. А господари глобализма раде радњу. Преуређују свет, да би им опет били пуни џепови. Присуствујемо ономе што се у америчкој војној доктрини зове „управљање опажањем“ (или, да будемо постмодерни, „менаџмент перцепције“). Ушле ти убице и пљачкаши у кућу, ти зовеш у помоћ, а они ти стављају руку на уста и уче те бонтону: „Тише, пробудићеш комшије!“

Али, има и оних који неће да ћуте. Знају да се не могу далеко чути (ту су „мејнстрим“ медији, који нам шаљу слике италијанских војних камиона што превозе лешеве „ковидираних“ на спаљивање, али ми не видимо мртвачке сандуке, а ни лешеве, видимо само камионе); па ипак, не могу да ћуте.

И потписник ових редова је међу њима.

ГЛОБАЛНЕ МАРКАЛЕ, ОПЕТ

Вирус корона је преименован (јер се римује са „морона“, да се случајно не би певало: „Ој Србијо / свете у власти морона, зар ће тебе уништит' корона?“), па се сад зове COVID 19. Сваком бистријем је јасно: направљена је лудница, сасвим у складу са планом клана Рокфелера званим „Lock Step“, објављеним још 2010, о чему је потписник ових редова писао 2012, у свом тексту „Глобалне Маркале“. У уводу текста рекао сам, између осталог: „Човечанство, бар његов најумнији део, више није наивно. Свим озбиљним аналитичарима је одавно јасно да је пред нама Трећи светски рат. Недавно је руски председник, Владимир Путин, обраћајући се руским амбасадорима, рекао да моћ Запада слаби под утицајем економске кризе, па се треба спремити за опасну сутрашњицу. Додао је: „Борите се за интересе Русије где год је то потребно. Будите спремни за било какав развој ситуације, па чак и за оно најгоре“. Ако знамо да нациглобалистичка врхушка

има план за огроман сукоб, који би им предао власт над целим светом, једном и заувек, при чему би се број становника планете свео на „златну милијарду“ – док би остали били побијени – јасно нам је о чему Путин говори. Да, али како почети Трећи светски рат? Шта може да мобилише масе на такво безумље, поготову што се зна да ће у глобалном сукобу бити коришћено и оружје за масовно уништење? Потребан је један планетарни догађај, после кога ће ужас кренути, при чему ће бити заборављено ко је први почео, а поготову се нико неће сећати да би требало да се спроведе истрага о догађају који је до сукоба довео. Срби из Босне су тако нешто већ доживели: режим Алије Изетбеговића је, уз прећутно одобравање ментора са Запада, изазвао погибију на пијаци Маркале у Сарајеву, да би НАТО могао да интервенише у корист муслиманске зараћене стране. Дакле, сада су потребне „глобалне Маркале“.

Тада сам додао: „**Но, ако су ово тврдње „параноичних теоретичара завере“**, да видимо шта пише у стратешком документу Фондације Рокфелер (*Rockefeller Foundation*), објављеном 2010. под насловом *Сценарији за будућности технологије и међународни развој*. Очито, стари клан супербанкара, вампира савременог човечанства, није се овде бавио играма футурологије, него је наговештавао којим правцем би догађаји могли да крену ако се гради свет под њиховом влашћу, сведен на „златну милијарду“. Рецимо, они деценију од 2010. до 2020. зову „деценијом пропасти“: најављују епидемију која убија 20% светског становништва, што доводи до успостављања ауторитативнијих власти широм планете и масовног увођења биометријске идентификације; велики земљотрес и цунами који уништавају Индонезију, глад у Источној Кини, масовну смрт због лоших вакцина, ГМО тероризам, итд.“ (<http://www.srpskilst.net/gledista/globalne-markale>)

Ко не верује, нека сам чита Рокфелере: ево електронске адресе (<https://www.slideshare.net/workingwikily/gbnrockefeller-scenarios-on-technology-development>).

Баш у ове, „ковиддане“, вредно је сетити се приче глобалистичких сатаниста о „златној милијарди“, по којој све нас треба побити да би њих милијарду срећно живело на планети Земљи, еколошки чистој и безбедној. Јер, пандемија ковида као да је наручена баш у склопу те приче.

Ствар је, наравно, у томе што је сваки мит глобалиста, па и онај о пренасељености планете, лаж, лаж, лаж и само лаж.

СТАНОВНИШТВО НЕ РАСТЕ, СМАЊУЈЕ СЕ

Недавно је и код нас изашла књига Дарела Брикера и Џона Ибитсона, „Празна планета / Шок глобалног опадања становништва“. У њој, између осталог, пише: „Велики пресудан догађај XXI века – један од оних пресудних у историји човечанства – догодиће се за три деценије, отприлике, када глобално становништво крене да опада. Када то опадање једном почне, никада се неће зауставити. Не суочавамо се са изазовом популационе бомбе, већ популационог банкрота – немилосрдног проређивања људског стада из генерације у генерацију. Ништа налик томе никада се раније није десило.

Људско крдо су у прошлости проређивали глад и куга. Овог пута, проређујемо сами себе; бирамо да нас остане мање. Да ли ће наш избор бити трајан? Одговор је – вероватно да.

Мада су власти понекад успевале да увећају број деце које су парови вољни да имају кроз великодушне дечје додатке и друге видове помоћи, никада нису успевале да стопу плодности врате на заменски ниво, од просечно 2,1 детета по жени, који је потребан за одржање популације. Сем тога, такви програми су веома скупи и често бивају обустављени током економских недаћа. А и дискутабилно је да ли је неетички

да власти покушавају да убеди неки пар да има дете на које се иначе не би решио.

Када се скрасимо у све мањи свет, да ли ћемо славити или жалити што нас је све мање? Да ли ћемо се мучити да сачувамо раст, или ћемо без кукања прихватити свет у коме људи просперирају и мање се упињу? Не знамо...“

ПОПУЛАЦИОНИ БАНКРОТ, А НЕ ПОПУЛАЦИОНА БОМБА

Они, дакле, кажу да се не суочавамо се са изазовом популационе бомбе, већ популационог банкрота – немилосрдног проређивања становништва из генерације у генерацију.

Уједињене нације прогнозирају да ће наше становништво нарасти са седам на 11 милијарди у овом веку, пре него што се раст заустави после 2100. године. Али, све више је демографа широм света који верују да су процене УН превисоке.

Много је вероватније, истичу они, да ће становништво планете достићи врхунац од близу девет милијарди негде између 2040. и 2060. а онда почети да опада, и нуде Уједињеним нацијама да прогласе симболичну смрт којом би тај догађај био обележен. До краја овог века можемо се вратити тамо где смо управо сада и да нас равномерно остаје све мање.

Ево Брикерових и Ибитсонових увида: „Становништво већ опада у двадесетак држава у свету; до 2050. тај број ће порастати на око 35. Нека од најбогатијих места на свету имају све мање људи сваке године. Јапан, Кореја, Шпанија, Италија, већи део Источне Европе. „Ми смо одумирућа држава“, јадиковала је италијанска министарка здравља Беатриче Лоренцин 2015. године. Али то није велика новост. Велика новост јесте да ће највеће нације у развоју такође почети да се смањују, јер њихове стопе плодности опадају. Кина ће почети да губи људе за неколико година. До средине овог века, Бразил и Индонезија ће следити тај пример. Чак ће и Индија, која ће

ускоро постати најмногљуднија земља на свету, доживети да се број становника стабилизује за отприлике једну генерацију, а затим почне да опада. Стопе плодности остају веома високе у Подсахарској Африци и деловима Блиског Истока. Чак и тамо, међутим, ствари почињу да се мењају како младе жене стичу приступ образовању и контроли рађања. Вероватно ће Африка окончати своју неконтролисану експлозију рађања много пре него што мисле демографи УН.“

По ауторима „Празне планете“, опадање становништва је увелико почело: „Ми га осећамо данас, у развијенијим државама од Јапана до Бугарске, које се муче да ојачају своје економије упркос томе што се кохорте младих радника и потрошача смањују, што отежава пружање социјалних услуга или продају фрижидера.

То видимо у урбанизованој Латинској Америци, па чак и у Африци, где жене све више сопствену судбину узимају у своје руке. Видимо то да сваком домаћинству у коме деци треба све више времена да се одселе, јер не журе да се скрасе, а и не помишљају да добију дете пре тридесете. И видимо то, трагично, у узбурканим водама Средоземног мора, где избеглице из сиромашних крајева притискају границе Европе, која већ почиње да се празни.“

НЕ ЖЕЛЕ ДА РАЂАЈУ ДЕЦУ

Ствар је у томе што се све мање жели рађање деце: „Неки од оних који страхују од оног негативног што доноси смањење становништва залажу се за то да се државним политикама увећа број деце које парови имају. Али докази указују да је то узалудно. Замка звана мала плодност осигурава да, када једно или два детета постану норма, то и остаје норма.

Парови више не гледају на добијање деце као на дужност коју морају испунити да би задовољили своју обавезу према својим породицама или свом богу. Уместо тога, они бирају

да дете одгајају као чин сопственог испуњења. А испуњавају се брзо.“

Пољски философ, Јеврејин Зигмунт Бауман, указао је у својој књизи „Флуидна љубав“ колико је данашњи човек отуђен од рађања деце због идеја на које је пристао. Бауман каже да је сва наша култура рођена из стваралачког сусрета полова, али да је, после сексуалне револуције, тријумфовао Еросов брат Антерос, који је некад био страствен као Ерос, при чему је, кад је освојио власт, постао тиранин који је наредио да се сексуалност мора рационално укротити.

У област сексуалности која је, уместо репродуктивне, постала рекреативна, уплела се медицина, која нуди да се бирају деца из каталога. Некада је полни однос био узрок продужења врсте, својеврсне биолошке борбе за бесмртност, а деца су се рађала као помоћници и наследници. Данас су, вели Бауман, она постала несигурна инвестиција: дете је пуки „објекат емотивне потрошње“. Уосталом, каже Бауман, „у чисто монетарном смислу, деца коштају више него луксузни, најмодернији аутомобил, крстарење око света, чак и здање на које сте поносни. Још горе, укупна цена ће порасти током година и њен износ не може бити унапред утврђен, бити процењен уз било коју дозу сигурности“. Бауман додаје: „Осим тога, имати децу је у наше време ствар одлуке, а не случајности – околност која још више погоршава узнемиреност. Имати или немати децу је неспорно одлука са највише последица, која има најтрајнији утицај међу свим другима, и зато је то одлука која највише тестира живце и ствара највише тензија с којима се неко може сусрести током целог живота“. Стварање породице је, вели Бауман, скок наглавачке у вир неизрецивих дубина. Одбацивање и одлагање неиспробаних потрошачких радости зарад стварања породице је жртва која је у раскораку са „навикама разборитог потрошача“.

Ко има децу, угрозиће своју каријеру, и преузеће обавезе које су против модерне флуидности јер, како каже Бауман,

„радости родитељства изгледа да долазе у пакету са тугом саможртвовања и страховима неистражених опасности“. Зато се кренуло у потрошачку логику везану за децу – бирање из каталога „квалитетних“ давалаца сперме већ је постало уобичајено. Сексуалност без љубави је норма живота у нашој епохи – зато се и деца не доживљавају као плод љубави, него као „пројекат“. Оргазам је постао циљ самом себи, својеврсна дрога – интензиван, али пролазан и периодичан. Ни њему деца нису потребна. Због тога је, каже Бауман, у сексуалној револуцији победа секса без љубави својеврсна Пирова победа: „Чини се да тај акутни лек ствара болести и патње не мање бројне и неспорно акутније од оних које је требало да излечи“. Терапеут сексуалности из Немачке, Фолкмар Сигуш, каже: „Пошто смо боље погледали и скинули маску, наишли смо на неиспуњене тежње, излизане нерве, разочараност у љубав, повреде, страхове, усамљеност, дволичност, уображеност и примораност на понављање“.

Разочарани, саможиви, разорени својим заблудама, људи данашњег Запада не желе да се рађају.

А лудо се плаше телесне смрти.

И онда се на њима (и на нама, кад кренемо за њима), испуни реч Светог Писма: „Чега се безбожник боји, то ће га и снаћи“.

ДА ЛИ СЕ СВЕ РЕШАВА МИГРАЦИЈАМА

Брикер и Ибитсон су Канађани који верују да је канадски модел мултикултурализма идеалан за све. Ипак, кажу: „Нису све земље у стању да прихватају таласе придошлица са самопоуздањем какво има Канада. Многи Корејци, Швеђани и Чилеанци имају врло јак осећај шта значи бити Корејац, Швеђанин или Чилеанац. Француска инсистира да њени усељеници пригрле идеју да су Французи, мада многи од староседелаца поричу да је нешто такво могуће, остављајући

досељеничке заједнице изоловане у њиховим banlieues, издвојене и неједнаке.“

Шта ће бити са англосаксонским земљама? Ево њихових увида: „Пројекције говоре да ће становништво Велике Британије наставити да расте, до отприлике 82 милиона на крају века, од данашњих 66 милиона, али само ако Британци наставе да прихватају позамашан ниво имиграције. Као што је референдум око Брежита показао, многи Британци желе да Ламанш претворе у одбрамбени јарак. Да би се избориле са умањењем становништва, државе морају да прихвате и усељавање и мултикултурализам. Оно прво је тешко. Оно друго се, за неке, може показати немогућим.

Међу великим силама, надолазеће опадање становништва погодује само Сједињеним Државама. Вековима је Америка поздрављала долазак придошлица, прво преко Атлантика, затим и преко Пацифика, а данас преко Рио Грандеа. Милиони су се срећно бацили у онај котао у коме се све стапа – обogaњујући му и економију и културу. Усељавање је XX век учинило америчким веком, а наставак усељавања ће XXI дефинисати као амерички. Осим ако... Сумњичав, нативистички, нарастајући талас „Америка на првом месту“ последњих година прети да угуши ток усељавања који је Америку учинио великом, подизањем зида између Сједињених Држава и свих осталих. Под председником Доналдом Трампом, федерална власт се није само обрушила на илегалне имигранте већ је смањила и легални пријем квалификованих радника, а то је самоубилачки потез за економију САД.

Ако та промена буде трајна, ако Американци услед бесмисленог страха одбаце своју усељеничку традицију, окрену леђа свету, онда ће и Сједињене Државе опасти и по броју становника, и по утицају, и по богатству. То је одлука коју сваки Американац мора да донесе: да подржи отворено, свеобухватно, гостољубиво друштво, или да залупи врата и вене у изолацији.“

ШТА ЋЕ СЕ ДЕШАВАТИ У СВЕТУ?

Они кажу и ово: „Када се скрасимо у све мањи свет, да ли ћемо славити или жалити што нас је све мање? Да ли ћемо се мучити да сачувамо раст, или ћемо без кукања прихватити свет у коме људи просперирају и мање се упињу? Не знамо. И мада је то можда само опажање песника, по први пут у историји наше врсте човечанство се осећа старо.

У будућности нас чека нешто што уопште нисмо искусили: свет који се намерно бројчано смањује. Ако је депопулација данас само светлуцање – забрињавајућа статистика у неком владином извештају чију важност потпуно разуме само номенклатура – како ће изгледати, рецимо, за пола века када то светлуцање постане заслепљујуће? Како ће свет изгледати девојчици рођеној данас када доспе у средње године у време пада популације?

Како ће тај свет изгледати њеном детету? Верујемо да ће у том свету бити много тога чему се треба дивити. Он ће бити чистији, сигурнији и мирнији. Океани ће почети да се опорављају, а атмосфера да се хлади – или ће барем престати да се загрева. Људи можда неће бити богатији, али то можда неће ни бити тако важно. Промениће се центри моћи – као и центри иновације и креативности. Живећемо у свету градова, са све мање нечега између. У многим деловима света живећемо у граду који осећа да стари.

Много тога зависиће од Кине. На конгресу комунистичке партије у октобру 2017. председник Си Ђинпинг је постао најмоћнији кинески вођа после Мао Цедунга. У свом познатом говору Си је изложио програм којим ће се побринути да Кина до 2050. има потпуно модернизовану привреду, „глобалне борбене способности“ и ауторитарни државни капитализам који „нуди нову могућност другим земљама и народима који желе да убрзају свој развој, уз очување независности“.

Другим речима, Кина планира да уместо Сједињених Држава постане доминантна економска, војна и идеолошка сила.“

ДВОЈЕ ДЕЦЕ КАО ИДЕАЛ

У једном интервјуу, аутори „Празне планете“ су рекли да је најважнији репродуктивни орган код људских бића – ум. То, по њима, значи: „Ако промените нечије размишљање о репродукцији, променићете све.“ Они кажу да највећи учинак на плодност има степен образовања жена: „УН тренутно има „мрачан поглед“ и предвиђања за Африку. Њихов став не предвиђа да ће се догодити промене у смислу плодности, током прве четвртине века. Али велики делови Африке урбанизују се двоструко брже од глобалног просека. Ако данас одете у Кенију видјећете да жене имају исти ниво основног образовања као и мушкарци. Исто број и девојака и дечака седи у клупама за матурске испите. Тако да ми нисмо спремни да потпишемо предвиђање да ће Африка стагнирати у руралном сиромаштву и током остатка века.“

Жене, свуда у свету, више не желе да рађају као некад: „Били смо у 26 земаља анкетирајући жене питањем „колико деце желе да имају“, и без обзира на то где одете, одговор је обично „око двоје“. Спољне силе које су диктирале услове у којима живе људи који имају веће, бројне породице – нестају свуда у свету. А то се најбрже дешава у земљама у развоју. На Филипинима, на пример, стопа плодности опала је са 3,7 на 2,7 одсто у периоду од 2003. до 2018. године. У САД, та промена се догодила много спорије, од око 1800. године па до краја „Бејби бума“ (период 1960-их година). Ако мало преровите по подацима видећете да раст популације неће долазити од нових, младих људи који се укључују у збир, већ од старијих људи који све дуже живе, јер смо сваким даном све бољи у томе да продужимо и одржимо себи живот, да смањимо смртност. Како то утиче на одлуке о саобраћајној

инфраструктури у Њујорку? Или о томе на који начин ће владе подржавати руралне заједнице које се тренутно свуда урушавају огромном брзином?“

Дакле, бива нас све мање, а не све више.

ЛАГАЛИ СУ НАС

А то је зато што су нас господари глобализма лагали. Као што каже наш познати борац у Покрету за живот, др Немања Зарић: „Заговорници контроле рађања су све до Другог светског рата као једну од основа своје идеологије наводили еугеничке разлоге, односно потребу за стварањем „савршенијег“ човека. Када се цео свет окренуо против Хитлерове Немачке и када је почео да се ужасава расистичке теорије крви и тла и онога што се догађало у концентрационим логорима, ови „културалисти смрти“ су лансирали други слоган, кога се нису одрекли до данас – планета је пренасељена! Пре свега, нужно је знати да наша планета нема проблем пренасељености, али и те како има проблеме везане за производњу и дистрибуцију хране, економске и социјалне тешкоће које произилазе из чињенице да оне земље које данас доминирају светским тржиштем (од кога, нажалост све данас зависи) немају никакав интерес да хране сиромашне државе, пре свега Африке. Проблем, дакле не лежи у пренасељености, него у нашем односу према елементарним људским потребама, које су потпуно потиснуте нашим греховним опредељењем за новцем и моћи, уместо хришћанског опредељења за помоћ и службу ближњем своме.“

Како би могло да се живи у солидарном свету?

СОЛИДАРНИ СВЕТ НИЈЕ НЕМОГУЋ

Руски борац за породичне вредности, Алексеј Комов, каже: „Група швајцарских научника из области тзв. „комплексне

теорије система“ из Швајцарског федералног технолошког института у Цириху, под руководством Џејмса Глатфелдера, обавила је математичку анализу веза између 43 060 транснационалних корпорација, и објавила резултате у часопису „New Scientist“. Закључак: релативно мала група компанија, углавном банака, држи диспропорционално велику власт над светском економијом. Група од 1318 компанија непомредно контролише 20% светског богатства. Они су открили и скривену супер-групу од 147 корпорација које су узајамно повезане и контролишу 40% светског богатства. 75% компанија те супер-групе су банке и финансијске институције: Њујоршка банка, Дојче Банка, Barclays Bank, JP Morgan Chase, Merrill Lynch, Goldman Sachs. Оне, као што знате, контролишу америчку Банку федералних резерви, и штампају долар.“

Дакле, свет у коме живимо је лудачки и у власти је злочинаца. Да није тако, све би било другачије. Немања Зарић каже: „Простом рачуницом је могуће доказати да је Земља далеко од пренасељености. Крајем 1995. године на планети је живело 5.750.000.000 људи. Када би свака породица имала шест чланова, и то оца и мајку и четворо деце, када би они живели у кући која би имала пет спаваћих соба, када би сваку од тих кућа поставили на ограђену површину(башту) од 627,05 квадрата, требало би нам 958.334.000 оваквих домова да удомимо све људе на планети. Сви ти домови би узимали око 600.293 квадратних километара. Звучи као велика површина, зар не? Ипак једна Турска има површину од преко **300.000 квадратних миља**, а о величини Русије и да не причамо. Други пример би био закључак Колина Кларка, једног од најугледнијих економиста у области демографије, који је показао да је са садашњим технолошким методама обраде земље могуће хранити између 35 и 105 милијарди људи, у зависности од начина исхране. То практично значи да ако прехрани приступимо онако како нас учи православље – дакле увек умерени пост, јести само до задовољења нагона

глади, односно јести онако како модерна медицина, односно нутриционизам предлаже, не подлежући греху чревоугођаја, тј. преједавања, могли би смо да удесетостручимо планетарну популацију.

Ове њросије рачунице нам њоказују да њроблем њренаселеносији не лежи у de facto њревеликом броју њуди, већ њре свеја у њнњраведној расиодели добара којима расиолажемо, у корисиј малој броја бојаише и безбожничке олијархије на рачун ојромне већине свейске њојулације.

Та безбожничка олигархија управља светом.

И они мрзе нас, обичне њуде, и желе да нестанемо, да би цела планета припала њима.

КО УПРАВЉА ЛУТКАРСКИМ ПОЗОРИШТЕМ?

Зарић каже: „У постизању свог циља, припадници покрета који заступају Културу смрти само следе кораке свог гуруа и оснивача, Маргарет Сангер, која се од самог почетка свог деловања трудила да убеди што већи број њуди да не треба да имају више од двоје деце. Та пропаганда је сада пребачена на националне нивое пре свега земаља у развоју из врло простог разлога. Наиме, онај народ који по породици има 2,1 или мање деце је народ који се просто репродукује. Све преко ове бројке значи да се један народ увећава, а то даље значи да он постаје све битнији економски, политички, војни и културни фактор у одређеном региону планете. Пошто је у стварању Новог поретка и реда нужно да постоји једна држава-полицајац, порота, судија и извршитељ (читај САД), онда је јасно да се мора спречити било какав развој других држава, односно народа. По подацима Популационог фонда Уједињених нација, процењује се да ће у наредних 55 година стопа наталитета у земљама у развоју стати на цифри од 2,1 детета по породици, што ће те државе и народе увести у период свеколике стагнације, и евентуалне пропасти.

Треба имати на уму да људи из ових организација, са њима сличним идеолозима и лидерима Новог доба представљају малу, елитистичку групацију, али ону која располаже огромним новчаним средствима, и која не жели да види мноштво младих, образованих, и за њих најгоре, ВЕРУЈУЋИХ људи који би их могли заменити на њиховим, тврдо ушанченим положајима.“

Зато се злотвори човечанства највише боре против религиозно-моралних вредности овога света.

Шта мислите, зашто су у доба „ковид-лудила“ ударили на богослужења православних и на Свету Тајну Причешћа?

Они се боје Бога у Путиру, Бога Причесне Чаше, Бога Који је Лек Бесмртности.

А ми Га волимо.

Зато и ратују против нас.

КАКО ЈЕ У СРБИЈИ

У својој значајној књизи „Рат за породицу у Србији“ Миша Ђурковић истиче: „Највећи проблем и данашње Србије јесте убрзани демографски пад и пражњење територије које има страховите последице укључујући и безбедносне. Просечна старост у Србији већ је прешла 43 године, а по последњим подацима на једног запосленог долази један пензионер. Поставља се разумљиво питање одрживости пензионог система нпр. Становништво се слива у моравску долину и разумљиво концентрише у простор између Новог Сада и Београда где се производи две трећине БДП-а Србије. Секундарна, а нимало занемарљива последица оваквог кретања становништва јесте пражњење великих делова земље. У периоду између последња два пописа (2002–2011) источни део Србије изгубио је петину становника и демографи то с правом називају „бели појас“. Празне се села, велики делови Војводине, југ Србије. Празна, а природно богата територија, познато

је из историје, призива насељавање страног становништва, тако да се може говорити и о опасним безбедносним последицама оваких демографских кретања, јер земљу више неће имати ко да брани. Све старије становништво, разумљиво, рађаће све мање деце, тако да се сада већ говори о спирали изумирања у коју је популација Србије неповратно ушла.“

Поред материјалних узрока наше пропасти, битни су и они духовни и морални.

НА КАКВИМ ВРЕДНОСТИМА СЕ ВАСПИТАВАМО?

По Миши Ђурковићу, наша омладина, која би требало да рађа, има противпородични систем вредности: „Провод, сексуална распусност, промискуитет и неодговорност доминирају над идејом дужности, патриотизма, одговорности и жртве. Деца се не рађају зато што их савремена култура представља као терет, непотребну обавезу, а сви облици креирања нормативности и обликовања погледа на свет којима је данашњи човек изложен, посебно у западном свету, усмеравају га ка животу без деце, или касном рађању и малом броју деце (једно до два).“

Да ли је са таквим системом вредности могуће рађати децу?

ГЛОБАЛИЗАМ КАО УЗРОК ПРОПАСТИ

Без глобалистичких господара мрака, не би било свеопште, па ни наше, пропасти. Миша Ђурковић подсећа: „Крупни капитал, Римски клуб, Сијера клуб, Билдерберг, еколошки покрети и други моћни и утицајни актери преко подстицања феминизма, неотроцкизма и сличних идеологија систематски раде на разарању природне породице, што је увек у директној вези са опадањем популације. У круговима глобалне

елите одавно је распрострањена идеја о пренасељености земљине кугле и претерано брзом ширењу људске популације, на шта се реагује промовисањем идеологија и система вредности који треба да подстакну супротне тенденције. До сада су највише успеха имали у Кини и у западном, односно постхришћанском свету.

Рокфелерово и Сорошево *Планирано родитељство* је помагало у Кини приликом увођења политике ограничавања раста популације која је започета крајем шездесетих и почетком седамдесетих са ограничавањем на два детета. Године 1979. ступила је на снагу озлоглашена политика једног детета која је остала на снази све до 2015. Она је вођена уз огромна кршења елементарних људских, породичних и родитељских права, али је и произвела катастрофалне последице по укупну популацију, укључујући и недостатак радне снаге, старење становништва и диспропорцију мушкараца и жена.

У Европи је ова идеологија произвела радикално заустављање раста становништва од шездесетих година прошлог века. Просечне стопе фертилитета одавно су пале на неодрживих 1,6 уз значајне најбогије делове у којима су ове стопе испод 1. То је довело до отварања европског континента за увоз радне снаге из других крајева света, пре свега из Азије и Африке, чиме је ислам, по први пут у модерној историји, након шпанске реконквисте поново постао део западноевропског живота и европског простора. Разлике између изворне европске популације која данас више не рађа децу и исламске популације у којој су породице са много деце и даље правило, постала је данас опште место и предмет бриге многих за будући изглед европског континента.“

РАТ ПРОТИВ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ

Миша Ђурковић је јасан: „Поставимо ствари прецизно: у Србији се после 2000. године води систематски рат против

природне породице. Будући да је 2000. године насилно промењена власт у пучу чији су главни организатори били обавештајне структуре неколико најмоћнијих западних држава, они су имали готово неограничене могућности да током претходне две деценије у Србији у потпуности наметну своју идеологију, систем вредности, начин уређења економских и друштвених односа, а тиме и правац у коме ће усмеравати образовање, те демографску и породичну политику. Две деценије после почетка „реформи“ веома су видљиви и јасни правци и циљеви који су тада постављени: смањење броја бракова, повећање броја развода и самохраних родитеља, смањење броја рођене деце, повећање броја ванбрачних заједница на уштрб легалних бракова, изједначавање такозваних истополних заједница са хетеросексуалним браковима, легализација хомосексуалних бракова и омогућавање да они могу и да усвајају децу или их добијају путем сурогације.“

У таквој земљи, наша демографска будућност је скоро запечаћена.

Ако се томе дода и прича о глобалним климатским променама, иза које, опет, стоје мегакапиталисти, све ће бити јасније.

ГЛОБАЛИСТИ И КЛИМА

Зато је увек важно да промишљамо информације које нам се, преко медија и интернета, нуде. Наш угледни правник, Бранислав Ристивојевић, позабавио се кампањом шведске ученице Грете Тунберг као средством успостављања власти глобалиста. Ево шта он каже у свом тексту „Нови светски климатски поредак“ (<https://www.standard.rs/2019/11/15/novi-svetски-klimatski-poredak/>): „О новом планетарном феномену младе шведске климатске активисткиње Грете Тунберг људи у Србији су сазнали тек сада када је одржала хистеричан и катастрофичан говор о истребљењу врста и крају врста у УН. Нажалост по нашу земљу и народ који живи у њој

глобални друштвени, политички и економски токови који су условили њено појављивање постоје већ више од две деценије, али их у Србији нико не прати и нема појма какве ће последице они произвести по наше животе. Кажем нажалост зато што ће они донети толико негативних промена у нашој свакодневици да ће нам живот из времена санкција и кризе 90-тих година изгледати као лаке висинске припреме. Овај текст би требао да разјасни неколико најосновнијих појмова о овој проблематици.

Клима се мења. Да, наравно. Па свако разуман види и да се временске прилике мењају из дана у дан. Природно је да се онда мења и клима. Право питање, међутим, није да ли се клима мења, већ зашто би то био проблем? Ако нам није проблем када се време мења, прилагођавамо му се (када је хладно обучемо се топлије, када пржи сунце намажемо се кремом...), зашто се не прилагођавамо клими која се мења? Промене времена и климе су природна и нормална ствар.

Клима њосћаје њојлија. Врло вероватно. Свако разуман ко је проживео свој животни век је сведок томе. Кад сам био дете (1970-те) било је више снега и дуже се задржавао, данас га је мање и траје две седмице. Међутим, **клима бива и хладнија.** И једно и друго зна свако ко нпр. елементарно познаје историју за средњу школу, па је учио о „Римском топлим периоду“ (од почетка I до половине V века) када је било топлије него данас и који је проузроковао нагли успон те античке државе, или о „Мрачном средњем веку“ (од почетка VI века до краја X) када је било хладније и влажније а људи су умирали од глади јер су у тим условима усеви пропадали (отуд „мрачни“). Хегел у својој „Филозофији историје“ тврди да су у то доба државе у Европи једва и постојале. Познатији је ипак „Средњовековни климатски оптимум“ (од половине XI до краја XV века) јер су тада Викинзи открили Гренланд. Назвали су га „зелена земља“ јер су тамо затекли пашњаке и дрвеће, а Енглези су у то доба гајили винову лозу.

Иоле образованима познато је и „Мало ледено доба“ које је у Европи трајало од половине XVII до половине XVIII века, када се Темза у Лондону ледила више месеци годишње, а по Ламаншу су се људи најнормалније клизали. Закључак је да се клима стално мења и без човековог утицаја на њу.

Климу је мојуће поуздано прогнозирајти. Врло тешко, скоро никако. Пример за то су нам промашене временске прогнозе. Ако је већ метеоролозима тешко да дају поуздану прогнозу времена само месец дана унапред, како је онда могуће да су толико поуздане прогнозе њихових блиских колега-климатолога по 30 или 50 година унапред? Подсећам да нас хистерични покрет за заштиту климе плаши да ће људска емисија CO₂ довести до неког глобалног загревања планете (до којег иначе не би дошло) које ће Европу претворити у пустињу, а сав лед на Северном полу истопити и тако поплавити пола света.

Загревање климе је обавезно лоше. Како коме. Ако је тачно да ће се истопити сав лед и потопити приобалне земље онда је то лоше за оне који живе поред океана и мора, рецимо Американцима на Флориди. Међутим, зашто би глобално отопљавање било лоше за Русе? Њима ће се огромна подручја која су данас ледена пустиња у Сибиру претворити у обрадиво земљиште и храниће цео свет. Русија, Канада, Скандинавија и целокупна средња Азија немају разлога да се жале.

Климу треба заштитити од промена. Ово је апсурд. То произилази из претходног. Клима се мења по свом природном ритму, то је у грубо приказано претходним излагањима. Она је у сталној динамици. Историја наше планете познаје како Ледена доба тако и топла раздобља. Некада је Сахара била зелена оаза са шумама и водотоковима (о чему сведочи тзв. „Пећина пливача“ описана у филму „Енглески пацијент“, а која се налази у сред западног Египта), данас је пустиња. Клима никада не стоји. Ко год тврди да се може постићи супротно мора поћи од апсурдне и сулуде претпоставке да се

наша планета у геолошком и астрономском може умртвити. И само помисао да је могуће климу зауставити у једном за све људе (а у ствари за Американце и друге који живе поред океана) повољном тренутку (нпр. вечних 24 степена, киша два пута недељно, али не викендом него радним даном и то када смо на послу, без поплава или временских непогода итд...) креће од сумануте претпоставке да је климу могуће учинити статичном. То је немогуће. Наша планета је у климатском смислу жив и изузетно динамичан организам.

Људи њроузрокују њромене времена. Да, врло вероватно. Људи могу да утичу на временске прилике (нпр. посипањем облака сребројодидом подстичу се падавине, ракетама се разбијају градоносни облаци). Међутим, питање није да ли утичу на време, него у којој мери? Да ли је утицај човека на време толико велик да буде пресудан, не само за промене времена, него и глобалне климе? Или је вероватнија теза да људски фактор само у мањој у мери саузрокује климатским променама поред природних фактора? Поставка заговорника ове климатске хистерије је да људи емисијом CO2 пресудно мењају климу загревајући је. Ово је крајње контроверзно питање у науци тако да се не треба тек тако лако придруживати табору пророка климатске апокалипсе. Више о томе нпр. у петицији 500 заиста репрезентативних научних имена из целог света која носи назив „Нема климатске узбуне“: <https://clintel.nl/wp-content/uploads/2019/09/ED-brochureversieNWA4.pdf>

Захтеви њокрећња за зашћњћу климе јесу само нова климатска њолићика. Апсолутно не. У питању је једна нова економска политика. Климатске промене користе се као изговор за једну велику прераспodelу економских и природних ресурса у свету. Климатска политика се не може сагледавати одвојено до других великих питања глобализације. Климатски самити УН су у ствари највећи економски самити након Другог светског рата на којима се врши прикривена

и перфидна експропријација енергетских природних богатстава (нафта, гас, угаљ) од држава које их имају у корист држава које их немају.

Како се врши ова експропријација рудних богатстава? Ово преливање зараде од природних богатстава се врши на два начина. Први начин је увођење различитих пореза на емисију CO₂, а други стварање великих тржишта хартија од вредности које су дозволе за емитовање CO₂. Новцем од ових пореза ће се подстицати промене животних навика становништва да смањи емисију CO₂ или развој технолошких процеса који немају ову емисију. Изграђене еколошке навике има становништво земаља где је трошење или сагоревање нафте или гаса скупо јер га увозе. Просто, навикли су да штеде јер је енергент скуп. То су исте државе које су довољно развијене да имају науку која ће осмислити технологије за смањење емисије или проналажење нових обновљивих извора енергије. То су, треба ли опет рећи, богате државе Запада. Дакле, ко не може да плати порез за емисију CO₂ или да купи дозволе за емитовање не може да сагорева нафту, гас или угаљ. Планирано је да временом ови порези постепено постају све већи, а дозвола буде све мање, како би се цена емисије подизала до неподношљивости. Ко не буде могао да плати не може да сагорева угаљ, нафту и гас. Ко их не сагорева нема енергије за становништво и привреду. Енергију онда мора да увози од оних који је имају из обновљивих извора, а она је скупа. Ко у то сумња нека погледа рачуне за струју у Србији и нека види колико плаћамо Брнабићкином брату струју из ветрогенератора или Ђоковићевој ташти ону из мини хидроцентрала: <http://www.politika.rs/sr/clanak/391053/Ekoloski-kilovati-skupi-za-drzavu>. Енергију из обновљивих извора имају и имаће само богати јер имају новца да улажу у развој нових технологија неопходних да се оне развију. Речју, недовољно развијенима који имају нафту и гас (Русија, Иран...) ови енергенти неће вредети.

А заједно са недовољно развијенима који их немају (Индија, Кина), скупо ће плаћати енергију из обновљивих извора.

Покрети за заштити климе само хоће да нам обезбеде нормалнију планету за животи и ништа више. Ово не може бити даље од истине. Иза захтева овог покрета крије се једна велика геополитичка игра у којој развијене државе Западног света, које су извеле индустријске револуције сагоревајући угаљ и нафту, сада спречавају друге да раде то исто да би се развили. Овом геополитичком игром су извори нафте и гаса бескорисни државама који их поседују. Оне не могу да се развију поред тог богатства. Богати тако одржавају монопол у светској тржишној утакмици, спречавају неразвијене земље да се развију и као такве буду њима барем привредно равноправне. Речју, покушавају да спрече развој неразвијених и одрже садашње стање односа у светској привреди где су једни те исти увек богати, а други увек сиромашни. Треба ли поменути да су највећи извозници нафте и гаса Русија, Иран, Ирак, Нигерија или Венецуела? Речју, прави извори проблема су државе на богатом Западу и Северу које су већ заситиле атмосферу емисијом CO₂ за време 150 година своје индустријске револуције, и сада хоће да се последице те емисије осећају само на сиромашном Југу и Истоку. Наиме, развијене земље су одавно своје главне индустријске погоне због ниске цене радне снаге и загађења преселиле на сиромашни исток и југ, а себи су задржале високопрофитабилне финансијске, информационе и телекомуникационе услуге или развој нових технологија (биотехнологије, вештачка интелигенција) који не емитују CO₂. Све и да хоће, они више не могу да емитују CO₂, али југ и исток који се управо развија то мора, све и да неће. И сада им то не дозвољавају. Него их принуђавају да енергију за новопресељене индустријске погоне са Запада сад плаћају скупо будући да потиче из технолошки захтевних обновљивих извора, том истом Западу.

Други, споредни, циљ је да се неке богате државе Запада зауздају у њиховој економској моћи и ослабе у односу на друге. Конкретно, Европа и њена предводница Немачка треба да се овим мерама учине економски мање конкурентним САД-у. Отуд је климатска хистерија највише развијена управо у Немачкој. Грету нису послали у Енглеску, Француску или Италију да подржи уличне демонстрације климатских активиста, него у Немачку. Зашто? Зато што је Немачка привредно најјача земља Европе, и њу треба ослабити. Треба ли подсетити да САД још увек немају порез на емисију CO₂, нити им деца седе на улици, док су дечији протести Немачку управо принудили да га уведе. Државе у које Грета није послата су или небитне или у њима не сме да организује озбиљне протесте. У САД је Грета иша да говори у УН, али не и пред америчким конгресом, а уличне протесте је видела на 15 минута.

Да ли су неразвијене земље неуке да не виде ове шокове? Нису. И Русија, која би да извози енергенте и од тог прихода се развије, и Кина и Индија које би да их купе и сагоре како би се развиле, су овога свесне. Па зашто онда потписују светске климатске уговоре као што је Споразум из Кјота или Париски уговор? Па зато што је ова лажна климатска политика богатих подржана толико јаком медијском кампањом да она уништава све пред собом. Скоро се неки од циљева тих олигархија које се са мање или више успеха труде да владају светом није остваривала са тако разарајуће снажном медијском буком. Кини или Русији није потребно да још једном буду проглашени кривим за неку нову пропаст света. Да нису потписали прогласили би их за *климајску осовину зла*, били би кривци за климатску пропаст света путем топљења леда на Северном полу, а коју су изазвали својим неодговорним сагоревањем нафте и угља. Они ће на речима ићи низ длаку том *новом светском климајском њорейку*, како би се могао превести појам *new green deal* који се појавио у

САД недавно, без праве намере да испуне његове циљеве. У испуњавању ће отезати, тражити изговоре, продужавати рокове, вршити безначајне тактичке уступке и градити савезништва. Они ће ићи на игру замарања и исцрпљивања, којом су Руси, како нас историја учи, савладали своје највеће противнике (Наполеона, Немачку, Монголе...). У овом су, време показује и делимично у праву јер се и Немачка, која је споредно погођена, делимично определила за сличну тактику. Тако нпр. план немачке владе за смањење емисије CO2 који је уз фанфаре објављен на КЗШ 20.9.2019. у Берлину је, по општој оцени стручњака и новинара, обично замазивање очију климатском покрету. Тако је у склопу мера поскупљења горива како би се дестимулисало вожење аутомобила цена бензина подигнута за занемарљивих 3 евроцента по литру.

Да ли су све земље Запада и њихово сјановништво у овоме? И не и да. Неке јесу потпуно (САД), док су друге споредно погођене (у првом реду Немачка). Што се тиче становништва корумпирани део њихових елита јесте у овоме (поткупљени научници, политичари или потплаћени активисти НВО), док њихово становништво није потпуно свесно шта се дешава, па неки јесу, а неки нису. Тако главну улогу у климатском покрету имају они који не раде и не плаћају порез – покрет воде деца, омладина и поменути НВО плаћеници (као Карола Ракете која прво спасава мигранте из мора и тако их уваљује Немачкој, а сада протестује против климатских промена, опет у Немачкој). Супротно, нижи и средњи слојеви становништва које ће погодити нови порези није у овоме и протестује против нових пореза. О томе сведоче протести сиромашних – „Жутих прслука“ у Француској или покрета „Петак за запремину“ (Fridays für HUBraum) у Немачкој. Из њих је Меркелова научила колико кошта додатно опорезивање народа који мора да се вози колима на посао, а то су доња и средња класа. Зато она, да не изгуби власт на следећим изборима, што јој сугеришу резултати избора за Европски

парламент у Немачкој где су зелени освојили већину, користи други рецепт за решавање климатским промена: уместо да кажњава ниже слојеве становништва за емисију CO₂ великим порезима и таксама, она уводи мале порезе за емисију, и велике субвенције за добровољно смањење емисије. Речју, некорумпиране елите Западних држава се удружују са оним слојевима становништва које осећа шта се спрема и боре се против мера које намеће светска олигархија. Наравно то не раде због неправде према неразвијеним државама него због себе.

Зашто је климатски њокрећ хистеричан и шири страх и ужас? Зато што радни народ који плаћа порез није наиван и већ реагује протестима на њихове екстремне захтеве за плаћање нових пореза на емисију CO₂, као поменути „Жути прслуци“ у Француској. Зато и морају да наведу људе на нове порезе на овај начин – ширењем кампање страха и ужаса да ће планета пропасти. Ово је зато што се људи не контролишу преко њихових врлина него слабости. Страх је слабост код човека. Уплашен човек би и могао да пристане на нове порезе, а престрављен би их сам тражио. Зато се и шири паника и хистерија око климатских промена, да би људи лакше пристали на огромне нове порезе које треба да плаћају. Нарочито ако се у току тог ширења страха људи убеди да су сами криви што су у ситуацију у каквој јесу. Ова климатска хистерија није само покрет за ширења страха него и за наметања кривице. Наводно смо сами криви што неодговорним трошењем необновљивих енергената као што су нафта и гас повећавамо емисију CO₂ и тиме загревамо планету до климатског уништења. Ако смо већ криви онда треба да плаћамо док год не променимо животне навике на такав начин да не емитујемо CO₂.

Зашто климатски њокрећ воде деца? Прво, деци се нема шта приговорити. Млади су, невини, неискварени, добронамерни, несреброљубиви и из њихових уста не излази лаж.

Они само желе будућност са себе и своје потомство и ништа друго. Друго, деца се не смеју физички напасти (нпр. када блокирају саобраћај током протеста). Ако би их неко напао свако нормалан би децу заштитио. У било којим околности-ма, а нарочито када протестују желе нам добро. Треће, деца се не смеју изложити неком тешком изазову. Нпр. не смемо им поставити тешка питања као што је зашто неће у школу и да ли стварно има климатских промена? То је сувише за њихова нејака плећа. Они треба да буду заштићени од сурове свакодневице реалног живота што дуже је могуће. Нарочито ово све важи када је лидер тог покрета сирото болесно дете. Грета има читав низ психичких проблема са здрављем (аутизам, депресија, анксиозност) о којима сазнајемо јер она те информације дели са нама.

Да ли је ово крајње њерфидно смишљено? Да, нема сумње. Истурање деце у први план овог покрета је толика дрскост и неопевани безобразлук да је то просто невероватно. Злоупотреба деца на овај начин би морала бити јавно разобличена и осуђена. Па сама употреба деце за остварење било којих циљева разумном човеку треба да буде сумњива сама по себи. Сетите се само дечијих крсташких похода из XIII века које су римске Папе покретале или дозвољавале да умире бес народа незадовољног што је Рим био неспособан да заштити Јерусалим од Саладиновог освајања. Деца су утоварена на бродове и уместо у Јерусалим превезена на пијаце робља у северној Африци. Сетимо се и случаја Јованке Орлеанке где је тадашњи француски краљ искористио познати француски народни мит о девици која ће покренути рат за ослобођење од Енглеза. Пронашао је неко сирото женско дете именом Јована, прогласио га том митском девицом и искористио верски занос народа да у њима покрене нову енергију за рат. Када је дете након ратног успеха почело да стиче углед у народу (ослободила је град Орлеан па је по њему добила придев „Орлеанка“) који је претио да пољуља

положај краљевске куће, предали су га тим истим Енглеzима да га спале на ломачи. Управо у сврху стварања овакве исте климатске хистерије, већ је злоупотребљено једно дете 1992. године. Северина Кулис-Сузуки је злоупотребљена на исти начин као и Грета Тунберг данас, запаљивим и емотивним говорима на климатској конференцији у оквиру Уједињених нација (упоредни снимак оба говора на: <https://www.youtube.com/watch?v=TJICmLMb06Y>).

Искрено се надам да Гретини родитељи схватају да постоји опасност да се њихово дете, након што послужи као ко-рисни идиот олигархији која влада светом за остварење овде описаних циљева, такође огреје на цепаницама зато што је у процесу злоупотребе стакла довољно моћи да запрети постојећем односу снага у свету и релацијама моћу које су на њему изграђене.“ Тако Ристивојевић.

Чекају нас, сматра Ристивојевић, велике промене у нашој радној и животној свакодневици.

Што не значи да не треба да се боримо против лажи и глупости, где год их видимо.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Птичји грип, свињски грип, климатске промене, глобално загревање, мала Грета Планета – и никако да нас убеди да треба да живимо по логици Рокфелера и Ротшилда. Народ неће да се покори Четвртом рајху богаташа. А онда дође вирус короне, и све се обрну. Сад нас 24 часа дневно држе у становима као у кавезима, и треба да нас воде у логоре за оздрављење. Наравно, ја се не противим мерама за борбу против пандемије, него се питам – шта ће бити сутра? Да ли ће светски господари хаоса, онако како је то предвиђао Карл Шмит, ванредно стање претворити у наше редовно стање? И куда све то води?

Данас је 24. март 2020, и прошла је двадесет једна година од НАТО бомбардовања Србије. Од последица осиромашеног уранијума сваке године умире на хиљаде људи, и нико не одговара. У праву је Драгомир Антонић, који у сваком броју „Печата“ пише: „Срби! Нисмо криви! НАТО је злочинац! Браћо и сестре, ми Срби смо жртве! Ко вам другачије каже – лаже! Хиљаде грађана Србије, наших пријатеља, деце, рођака умире од рака изазваног НАТО бомбама. Нико не одговара.“

Колико је вас, драги читаоци, било на сахранама оних који су умрли од пандемије короне, а колико вас је било на сахранама оних који су умрли од рака, после НАТО бомби? Мени је од рака умрла мајка, 2008, и ташта, 2013. године. О рођацима и пријатељима да не говоримо.

Помиње ли то ко?

Или је то забрањено, а може само да се пише о ковиду 19?

Размишљајте, док сте у изолацији.

Размишљајте, у доба полицијског часа.

И кад све прође – размишљајте.

И верујте у Бога, а не у вирусе.

А гадове који их праве и шаљу у свет препустите Богу против Кога се, у име свог оца ђавола, боре. То су исти они који су на нас слали НАТО бомбе, и исти Христос, Бог наш, ће им судити.

И трудите се да будете Божји, јер овај свет ће постојати док год има људи који се, у Христу, спасавају.

КО ИМА КЉУЧ И КО ЋЕ НАС ОТКЉУЧАТИ? (РАЗМАТРАЊА У ДОБА ЗАТОЧЕЊА)

ГЛОБАЛНА КРВАВА БАЈКА

Госпођа Љиљана Богдановић, уредница недељника „Печат“, у свом уводнику за број од 21. марта 2020, од насловом „Бајка“, записала је, између осталог: „Куга је на путу за Дамаск прстигла караван. „Куда журиш?“, упита је вођа каравана. „У Дамаск. Да узмем 1.000 живота.“ На повратку из Дамаска Куга је поново прошла покрај каравана. Вођа јој рече: „Однела си 50.000 живота, а не 1000.“ „Не“, одговори Куга. „Ја сам узела 1.000, остале је однео Страх.“

Овај бајковити запис свештеника Антониа де Мела радо је цитиран протеклих дана. Планетарни страх усковитлан ширењем вируса корона, баш као и свеprisутне трагичне последице трајања тајанствене болести настале „ниоткуда“ (ранија верзија о *Вухан њореклу* је у међувремену оспорена) показао је да бајке, с разлогом, јесу завештање свим поколењима и за сва времена. Наравоученије бајке о Кути понављају данас и психијатри у Србији погођеној вирусом корона: *Нормално је бити уилашен, али њаника убија*. У „глобалном Дамаску“, поред болести, данас и паника постиже завидан учинак. Истовремено се, међутим, запажају и значајна одступања од универзално важећег наратива о психози и страховима као убитачнијем, од болести подмуклијем, оруђу. Факат је најме да немарних, паници неподложних – уз то индивидуума обележених жигом „друштвено неодговоран“ – такође није мало! Тај парадокс масовног одбијања да се разуман страх од болести преведе у делотворну, друштвено пожељну и корисну панику најпре је јавно показан у Италији. Цена ове лежерности била је – трагична.“

Као и многе људске цене.

ДА ЛИ ЈЕ РАВНОДУШНОСТ УЗРОК КУЋНОГ ПРИТВОРА?

Са потребном дозом ироничне дистанце, Љиљана Богдановић запажа: „Нешто слично, дакле равнодушност пред опасношћу, данас се запажа и у редовима средовечне и старије популације у Србији. Протеклих недеља виђена неосетљивост на смртну претњу, могла би, чини се, да утиче на мењање представе о (све)моћи осећања страшнијег од најубитачније болести – панике. Унеколико је загонетно и збуњујуће одбијање наших „старијих суграђана“, посебно бандоглавих генерација од пре и из педесет и неке, да подлегну колективној психози и страховима. Протеклих дана је виђено наизглед равнодушно пркошење савету да се призову памети и прилагоде се животу у *самоизолацији четири зида*. Да ли је реч о великој личној храбрости? Или отпору и засићењу – вишедеценијско трпљење најразличитијих пошаста и притисака, дугогодишњег социјалног и психолошког терора услед епохалних историјских ломова и балканске колективне несреће учинило их је неосетљивим пред претњом „само још једне нове болести“? Старци који се без роптања иначе слажу с тешким и свеобухватним лишавањима што их воде у извесност доживотне монашке оскудице и трпљења, од умањених и мизерних пензија до вишеструких друштвених и животних понижења, наједном се категорички супротстављају ускраћивањем слободне воље да прошетају до парка када им се прохте!? Или да се с исписницима и унуцима сретну када сами то пожелe! Како год, тек – у Србији није масовно исказана матрица приче о Куги из Дамаска. Панике није било, вирус корона је потцењен, али, испоставило се, да је управо та неосетљивост пред опасношћу постала велики друштвени проблем. Који је призвао драконска решења. Непослушни и самовољни пензионери и остали по неразумности њима слични,

својом неодговорношћу, огорчили су и забринули лидерску националну елиту. На непокорност и непромишљено уживање у слободи кретања када јој није време, одговорено је жестоко и прагматично: мерама без преседана у историји земље! Полицијским часом на самовољу и грађанску непослушност. „У свим урбаним срединама, апсолутно је забрањен излазак на улицу лицима старијим од 65 година, а на селу лицима старијим од 70 година“, рекао је председник Србије Александар Вучић у уторак, 17. марта, после седнице Владе. „Од 20 часова до 5 ујутру нико не може да буде на улици, сем надлежних органа на задатку.““

Задатку?

Вреди размишљати о задацима који су неком задати.

УТАМНИЧЕНИ СТАРЦИ

Тако су се пензионери нашли у тамници: „Нашим „најдражим“, „нашим родитељима, бакама и декама“, свим пензионерима, а поготово оним дрчнијим и склоним недисциплини, вирус је управо „испословао“ својеврсну наногицу. Сведоци смо настајања нове у низу бајки из доба короне. Бајке о закључавању непослушних. Како су у бајкама казне за преступнике увек сурове, и у овом случају је бајковити поредак испоштован. У име општег добра, уз јавну изјаву љубави и огромне бриге за очување драгоцених живота старије генерације, националне управљачке елите одлучиле су се за најтеже мере. Свесно и храбро, лидери савремене Србије, иначе по старости становника треће европске земље, прихватајући подразумевајуће друштвене, политичке, па и људске ризике таквог поступања, изложили су јавној стигматизацији старост. Епидемија короне је тако преко ноћи успоставила нови поредак: Стигма преко крштенице, старост као друштвени жиг!“

Дошла биополитика по драге нам старе.

ДОГАЂАЈ 201

Биополитика нас је довела у тамнице полицијског часа: треба нам, како рече Франц Кафка Густаву Јаноуху, дозвола да изађемо у сопствено двориште. Љиљана Богдановић наставља: „Ово нас, међутим, враћа и једном подсећању, дакако прозаичном, теоријском и условном, али не и мање занимљивом: појму **Велико закључавање човечанства**. Под овим именом је заправо својевремено означено слично поступање, такође поводом пандемије (виртуелне) изазване opakим вирусом. Закључани грађани Србије? О чему је ту реч подсећају нас новинари Брок Симонс и Биљана Ђоровић, тврђњом да су у октобру 2019, дакле неколико месеци пре избијања епидемије COVID-19, светске елите биле покровитељи вежбе „Догађај 201“ – заправо симулације глобалне пандемије вируса корона који се преноси са слепих мишева на људе! Премда су учесници тврдили да ово није била вежба за догађаје који су потом и стварно уследили, неколико упућенијих је документовало другачији став – уз увид у деценију стару симулацију „Корак закључавања“ (*Lock Step*) коју је осмислила Рокфелерова фондација у сарадњи са Мрежом за глобални бизнис, а по којој се савремена пандемија вируса корона одвија. „Сценарио за будућност технологије и међународни развој“, (објављен 2010) „описује пандемију налик вирусу корона која постаје окидач за наметање полицијско-државних контрола на кретање, економију и друге области друштва. Сценарио закључавања, како тврде поменути аутори, описује ’свет чвршће контроле власти одоздо према доле и ауторитарније лидерство, са ограниченим иновацијама и све већим притиском на грађане.’“

Чврста рука – да удави човечанство!

КОРОНА КАО ПОБЕДНИЧКИ ВИРУС

И ето нас код решења. Љиљана Богдановић, поново: „Бајка о великом закључавању дакле сазрева већ читаву деценију, да би данас био дописан и један нови стваралачки и поетизовани моменат – „закључавање из љубави“. Заслугом вируса једна бајка је, после деценијског рада, довршена. Друге ће тек бити исприповедане. Међу њима је и једна која циља на – срећан крај. Тим поводом, записана је белешка: „Корона је вирус-победник и због тога је неименовани спољнополитички аналитичар духовито приметио да ће бити и победник америчких председничких избора у новембру 2020. Односно: да ће у Белу кућу – с обзиром на то да корона највише погађа старије, а да сва тројица главних кандидата (Доналд Трамп, Џо Бајден и Берни Сандерс) имају 73–78 година – ући онај ко од њих остане жив..“

Ко ће остати жив, не само телесно?

ПОСТОЈИ ЛИ ПАНАЦЕЈА?

Дакле, глобалистичка олош-елита је на путу остварења својих циљева: „Циклус домаћих и светских *бајки из доба короне* ни овим допунама наравно није завршен. Чека се она кровна и најважнија, која ће попут свих славних творевина овог јединственог жанра учинити најважније – посведочити да се у свет поново вратила изгубљена равнотежа. Да су човечанству наново враћени склад и срећа који су на почетку бајке драстично поремећени. Како бајке увек теже управо том савршенству – испуњења правде и достизања среће, тај узвишени циљ тешко да ће у догледном времену бити остварен. Извесно је да ни сада, а ни убудуће, равнотежа неће бити достигнута пуким откривањем вакцине против короне. Премда се у овом тренутку великог страховања и малог самопоуздања управо чини да би у вакцини могао

бити тај свеопшти спас, вирус никако није круцијални проблем држава које се данас носе с њиме. Вирус такође није ни суштински проблем Србије и њених грађана“, закључује Љиљана Богдановић.

Шта је прави проблем?

ТОТАЛНА ДЕСТАБИЛИЗАЦИЈА

У свом тексту „Крај историје и убрзање времена“, писао сам, 2011. године: „Мрачни господари из сенке, лихварске њушке канцер-капитализма сада се више не крију – постављају своје гаулајтере на власт, не питајући народе. /.../ Разни билдерберзи, трилатералци, чланови подземних ложа излазе из својих рупа, и говоре: „Дајте нама, који смо вас доведе довели, још власти, светску власт, и доказаћемо вам да умемо да вас коначно усрећимо!“ Како је недавно рекла руска геополитичарка, Олга Четверикова: „Ствар је у томе што, изгледа, светско лихварство улази у последњу фазу своје перманентне светске револуције, у којој планира да заврши концентрацију у својим рукама и националних богатстава и власти над човечанством. Ради тога је неопходан светски хаос, свеопшти грађански рат, чија се жаришта сада праве у различитим деловима света. /.../ Тотална дестабилизација је потребна да би се свет приморао да добровољно прихвати власт наднационалног „арбитра“ који ће све довести у ред“ („Геополитика“, новембар 2011). Али, брзина, брзина је оно што плаши у свему томе – брзина разарања свега људског, која, попут некаквог пакленог пса, већ режи у близини наших прагова и огњишта: „Тол’ко сам мали да ме је страх / Живим с’рањен као у ноћи“, певао је, својевремено, видилац нирваниног свепрождирућег ока, Владислав Петковић Дис. Тај стих би, данас и овде, могао бити мото многих наших живота.“

После девет година, тотална дестабилизација се захуктава.

РОКФЕЛЕРИ НАМ „ПРОРИЧУ“

А 2010. појавио се један занимљив документ банкстерске футурологије. Овај документ носи наслов „Сценарија за будући технолошки и међународни развој“. Објављен је у мају 2010. у сарадњи са организацијом *Global Business Network* футуролога Питера Шварца (Peter Schwartz). Један од сценарија се појавио под насловом „Lockstep“ – отприлике „Глајхшалтовање“, „Утеривање у маршевски корак“. Стега, стега, него шта! Што би рекао Крлежин Петрица Керемпух: „На галгам се бумо њихали вси!“ (Сви ћемо висити на вешалима).

Не препустих се лењости, па преведох најзанимљивији део овог сценарија:

СЦЕНАРИО ЗА СВЕТ СА ЖЕШЋИМ ВЛАДАМА КОЈЕ КОНТРОЛИШУ МАСЕ ОДОЗГО И СА АУТОРИТАРНИЈИМ ВОЂСТВОМ, УЗ ОГРАНИЧЕНУ ИНОВАТИВНОСТ И ОТПОР ГРАЂАНА

Године 2012, пандемија која је предвиђана годинама уназад најзад се јојављује. За разлику од вируса H1N1, овај нови триј – пореклом од дивље гуске – веома је вирулентан и смртоносан. Чак су и нације најразвијеније за пандемију предлаћене кад се вирусни талас прошири светом, заразивши 20 процената становника планете и одневши осам милиона људи за свега седам месеци, међу којима већина припада здравом омладини. Пандемија такође има смртоносан ефекат по економију: међународна покретљивост људи и робе престaje, слабећи привредне базе попут туризма, а разарајући и међународне путеве за снабдевање намирницама. На локалном нивоу, обичне продавнице доскора прејуне муштерија, као и канцеларијски просјори, зврје празни. Пандемија захваћа планету – огроман број људи умире у Африци, Југоисточној Азији и Централној Америци, где се вирус шири као пожар у недостигају званичних протокола за лечење заразе. Али и у разбијеним земљама зараза је изазов. Почетна политика

па ће се, око 2025, народи побунити против таквих тоталитарних мера контроле.

Дакле, 2010, Рокфелери помињу пандемију смртоносног вируса (тобож, стиже од „дивље гуске“), рушење светске економије, брзи опоравак Кине, и, наравно, увођење тоталитарних мера владавине.

ТОТАЛНА ДЕСТАБИЛИЗАЦИЈА, ОПЕТ

Да се не заваравамо: велика светска битка има само један циљ – довођење на власт антихриста, последњег лажног месије у злу уједињеног човечанства. Још од Христовог времена, појављивале су се варалице које су тврдили да су Месија. Неколико дана пре Свог распећа, Господ је упозорио Своје ученике: *Чувајте се да вас ко не њревари. Јер ће многи доћи у име Моје њворећи: Ја сам Христѡс. И многе ће њревариѡти* (Мт. 24; 4–5). Ово Његово пророштво се од тада обистинило више пута. Лажне месије долазе у своје сопствено име (Јн. 5; 43) и господаре над својим следбеницима (Мт. 20; 25). За разлику од Христа, који није величао Себе (Мт. 20: 28, Мк. 6; 43), лажне месије захтевају да им се клањају (2. Сол. 2; 4). За разлику од Христа, Који није имао где *ѡлаву закљониѡти* (Мт. 8; 20), они су љубитељи славе и моћи. Они не творе истинска чуда (као супротност Мт. 11; 4–6); њихови „знакови“ су техничке илузије или магијски трикови или су, пак, исход окултног призивања небожанских сила.

За хришћане, у скорој будућности би се могао крити највећи духовни изазов: појава *ѡривидно светиѡи* чудотворца, лажног Христа, који ће бити веома убедљив како би преварио, *ако буде мојуће, и изабране* (Мт. 24; 24), све док „ови дани“ не буду прекраћени (Мт. 24; 22). Он ће се појавити унутар Цркве и полагаће право на њу као на своју сопственост, криво творећи Други Долазак (2. Сол. 2; 4). Овај „човек безакоња“

(2. Сол. 2; 3) неће доћи као *нејријатиле* Исуса Христа. Он ће се представљати као Христос, „спаситељ“.

Томе претходи „тотална дестабилизација“.

Појава корона вируса је најавна коначне дестабилизације.

Циљ овога чланка је да нас упозори.

И да се зна: православни хришћани не смеју бити збуњени. Јер, нама је Господ оставио шта ће бити до краја света. То је свештени „сценарио“ који нам је свима познат.

НАШ „СЦЕНАРИО“

Пре десетак година, објавио сам текст „Светосавље и апокалипса“, у коме сам писао: „Православни хришћанин је човек, у најмању руку, срећан због своје обавештености; он не мора да чита шпијунске трилере и купусаре са „теоријом завере“, нити да много цуња по Интернету, да би знао шта чека човечанство. А чека га, наравно, апокалипса, после које ће свет, овакав каквим га знамо, изаћи на суд Божји, и почеће вечно Царство Христово, коме неће бити краја. Пре Другог доласка Господњег, биће невоља велика, каква није била од постања света, нити ће бити: ратови, гласови о ратовима, земљотреси, значења на неву, поремећај устројства васељене (о томе ваља читати у 24. глави Еванђеља по Матеју). „Сценарио“ апокалиптичних догађаја је, укратко, следећи: због умноженог безакоња, неморала и мржње, због заборављања Бога и љубави према ближњем, због гажења завета са Христом и потпуног преовладавања телесног над духовним, човечанство, чији је смисао постојања у опредељењу за вечни живот у благодати Царства Свете Тројице, ући ће у последњу фазу свог земног битија. Бог, видећи да људи одбијају заједницу с Њим, допустиће свом непријатељу, сатани, да привремено тријумфује у историји, чинећи с безбожним људима оно што је чинио са гадаринским свињама, када их је натерао да се баце са брега у језеро. У овом самоубилачком добу

човечанства, доћи ће до великих криза и потреса у природи и друштву, да би на крају дошло до светског рата у коме ће како каже Апокалипса Јована (Отк. 9, 18) погинути „трећина човечанства“. Остатак Адамових потомака неће се показати (9, 20–21), па ће онда доћи антихрист, последњи лажни месија у злу уједињеног човечанства.

Власт антихриста ће бити толика и таква да ће му се људи клањати као богу, и да нико неће моћи ни купити, ни продати, осим ко има његов жиг на десној руци или на челу. Ово последње тоталитарно друштво, коме су древни Рим, комунизам и нацизам, били само праслике, сурово ће гонити хришћане.“

Зар то не видимо данас, кад нас спречавају да се причестимо Телом и Крвљу Господњом?

И то све у име „борбе против вируса“.

Међутим, по учењу Цркве, крај света зависи од нас, од нашег покајања и побожног живота. Тако је, преко пророка Јоне, Бог најавио великом граду Ниневији да ће пропасти, и Ниневљани су се покајали, и нису пропали. Јер, по речи Светог Јована Златоуста, „Бог по Својој великој милости и бризи о нашем спасењу раније говори о казни коју намерава да на нас пошаље, да је не би послао“. Док год има људи Божјих, опстајаће и свет Господњи.

Зато околности у којима смо се нашли схватимо као позив на покајање, и Бог ће нас пустити из тамница у које нас је банкерско зло закључало.

КО ИМА КЉУЧ?

Хришћани знају ко би да их закључа у злу. Али, знају и ко има ПРАВИ КЉУЧ, као што пише у Откровењу Јовановом (3, 7): *И ангелу цркве у Филаделфији напиши: Тако јовори Свети, Исусинији, који има кључ Давидов, који отвара и нико неће затворити, и који затвара и нико неће отворити.*

Свети Андреј Кесаријски, у свом тумачењу Апокалипсе, каже: „Кључем Давидовом названо је царство Његово, јер је кључ символ власти. Кључ за Псалтир и за свако пророштво јесте Дух Свети Који отвара ризнице знања. Први кључ Христу припада по Његовој човечанској природи, а други по беспочетном божанству. То, што се у неким старим списима уместо „Давидовог кључа“ наводи „кључ од пакла“ сведочи о Христовој власти над животом и смрћу.“

Он је Господ Сведржитељ, а Рокфелери, Ротшилди и слични њима су само утваре демонске. И расејаће се њихови привиди и њихови „сценарији“ у зору Невечерњег Дана. Све је ближи тај Дан; све је ближи што је тама у историји већа.

Молитвама Светих Отаца наших, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас. Амин.

Владимир Димитријевић НЕКО ЈЕ РЕКАО „СТРУКА“

ЗДРАВИЈИ ЈЕ СТРУЧАК ЛУКА НО СВЕ ЛАЖИ ЗВАНЕ „СТРУКА“ (КОМЕ МИ, У СТВАРИ, ВЕРУЈЕМО?)

НАША „ТРОСПРАТНОСТ“

Човек је, да тако кажемо, „троспратно“ биће. Владика Данило је то једноставно објаснио, причом о три спрата цивилизације: „Замислите сада да је цивилизација на три спрата, као један графикон. Први најнижи спрат је техника, са пијачом у центру. Други спрат је култура: опера, позориште, музеј уметности, поред њега судница, болница, армија, демократске партије, школа. То су установе културе. Трећи спрат: највише вредности једне цивилизације су култови, вере. И сви ми имамо троспратни укус. Имате свој пијачни укус: коју врсту јела и одела купујете. Имате свој културни укус: коју врсту опера и позоришта волите, коју врсту сликарства у музеју, коју врсту медицине ако сте медицинари (јер и тамо има неколико трендова), коју врсту права ако сте правници, коју врсту стратегије ако сте генерали, коју врсту политике ако сте политичари. Трећи најважнији укус, верски укус: коју врсту вере ћете изабрати на трећем спрату. Овде је једна кратка лепеза: пошто свако мисли да је његова најбоља, ја ћу у центар да ставим православну католичанску Цркву. Од ње се одвојила на једну страну, на лево, римокатоличка; на другу страну реформисана римокатоличка, или сада зову протестантска. Иза римокатоличке ставићу синагогу за јевреје, а иза протестаната

цамију за муслимане. Иза синагоге многобожије: стари Грци, Римљани, Словени и данашњи хиндуизам, а онамо иза ислама да ставимо будизам. Овамо иза многобожаца, најкрајње лево, то је култ личности – Стаљин, Хитлер (ако нема правога Бога, он има за бога шефа партије), а онамо крајње десно најгори култ иза будизма је сатанизам. То је најгрубљи избор тих светских религија и ту иде непрестални рат (грчки полемика, рат) али аргументима философије. Тамо на трећем спрату нема топова, хвала Богу, и у том погледу ту се надмудрују сви култови, сваки тврди да је он најбољи и зато нема компромиса, нагодбе. На другом спрату, ниже – култура је толеранција, трпељивост, уважавање туђих укуса и мњења. Тако идете у оперу, позориште, када вам се комад свиђа, а уважавате оне који ће доћи другог дана, којима се свиђа нешто друго. Дођете у музеј уметности и волите онога сликара, онај воли другог или кич, ви морате да уважавате његов укус. Када дођете у болницу, за исту болест, два лекара, две различите терапије, само консилијум многих лекара решава која је боља. Дођете у судницу – исти параграф, два адвоката тумаче супротно, само судија са поротом решава који је ближи духу закона. Дођете у армију, за исти рат, два генерала, две различите стратегије, опет цео генералштаб решава која је боља. Уђете међу демократске партије, гласате за једну, а уважавате оне друге. То су да кажем, културне партије, плуралистичке које не обоготворавају своје лидере, као оне партије на трећем спрату. Кад дођете на пијаци, на први поглед није важно који је које вере, којега степена културе, минимални захтев је професионално или занатско поштење, да свако донесе свој плод (производ), поштено. Али ту нису само сеоски производи или текстилни, ту је и клавир и авион и рачунар. А ако дуже изучавате пијаци, једног дана дођете и згрозите се: људи се убијају на пијаци. Тек тада схватите да ту нема ниједнога човека, без некаквога Бога или ersatz бога са трећег спрата, и да је пресудно коју врсту вере сте изабрали на трећем спрату, јер ће она да

утиче и обликује два нижа спрата вашег понашања. Тако да је култ неодвојив од културе и од свакодневног живота“. (1)

Једном речју, све се заснива на вери и поверењу.

ВЕРА И ПОВЕРЕЊЕ

Како је говорио психолог Ериксон, рађамо се са „праповерењем“ – иначе не бисмо могли да живимо. Свакодневица се заснива на вери. Кад легнеш, верујеш да ћеш устати (а не мора да значи – многи умиру у сну); кад седнеш у ауто, верујеш да ћеш стићи на циљ (а не мора да значи – можеш да погинеш у саобраћајној несрећи); кад запливаш, верујеш да ће то повољно утицати на здравље (а не мора да значи – можеш да се утопиш). Кад ступаш у брак, верујеш у верност брачног друга (а он, авај, може и да превари).

Па ипак, ми увек радије верујемо него што не верујемо. Без вере се не може живети.

Тако је са свакодневицом вере и поверења.

Али, страшно је кад веру и поверење у битне чињенице друштва руше они који треба да их граде.

Тада у друштву настаје хаос, који може да води у пропаст.

СТРУКА И МОРАЛ

Погледајте садашњу ситуацију, у којој се испоставља да ми, Срби, по наредби државе, трпимо полицијски час, забрану кретања, кућни притвор викендом. Не дају нам да живимо, да идемо у цркву, да слободно остварујемо своје биће – и све то у име неприкосновене „медицинске струке“.

Као да припадност било каквој, па и медицинској струци, подразумева ослобађање од моралне одговорности.

Један директор школе је, после рата, говорио својим учитељима: „Поштовани наставниче! Ја сам један од малобројних који је преживео концентрациони логор. Моје очи су виделе

такве ствари које нико не би требало да види: гасне коморе које су конструисали и изградили чувени инжењери; људе које су отровали високообразовани лекари; дојенчад које су убиле квалификоване медицинске сестре; жене које су спалили дипломци средњих школа и универзитета. Стога ја не верујем у школовање. Моја је молба: помозите ученицима да постану човечнији. Плод вашег рада не сме бити учени друштвени шљам, висококвалификоване психопате, образовани Ајхмани. Читање, писање, аритметика важни су само ако нашу децу чине човечнијом“.

Људи од „струке“ не смеју да лажу и варају, поготово кад је, на њихов захтев, у неку земљу уведено ванредно стање.

А наша „струка“ која командује ванредним стањем лаже ли га, лаже.

ЛАЖИ, ЛАЖИ, ДА СЕ ВЕСЕЛИМО

Многе битне ствари које су „стручњаци“ причали кад је пандемија панике у питању биле су – лаж (2).

Али, није то чудо. Они су послушници Светске здравствене организације, која је заснована на ужасним лажима. (3)

Они, у ствари, лажу дуго, у континуитету, као 2009, кад су нам претили помором од свињског грипа, у чему је, скупа са министром здравља Томицом Милосављевићем (аванзовао у СЗО после србијанске афере), учествовао и фамозни Предраг Кон (4) који је најављивао да ће на јесен 2009. милиони оболети од новог грипа. (5)

Кону, васкрсомрзитељу, придружио се и фамозни др Несторовић, који тврди да људи плавих очију потичу од ванземаљаца (6), и који нас је свесно лагао да је корона вирус најсмешнији на свету (7) па га је његов господар, Врховни Кловн, бранио да то Несторовић никад није рекао. (8)

Тај исти Несторовић показао се као васкрсогонитељ, тврдећи да је Васкрс само крканлук. (9)

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Јасно је зашто овим мутиводама и обмањивачима смета кад неко не прича њихову, Бил Гејтс оф Хел, причу. (10)

Јасно је зашто су они доведени да слуђују овај јадни и слуђени народ, који ни не мисли на то да, ко преживи вирус, може да умре од глади, јер ће привреда Србије доживети слом.

И много шта је јасно.

Само није јасно зашто се они који наводно верују у Васкрслог Христа, Који је Сушто Причесно Здравље, поводе за лажовима и ласкају им да су „струка“. То ће, кад пређу границе овог света, као и сви ми, морати да објасне самом Христу, Кога очито поштују мање од Кона и Несторовића.

Нека нас Господ умудри и сачува у свакој трезвености!

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 24. априла 2020. године)

1. <http://www.akademijaspc.edu.rs/sites/default/files/users/3/Vladika%20Danilo%20o%20tri%20sprata%20civilizacije.pdf>

2. <https://direktno.rs/korona/268868/sve-su-nas-lagali.html>

3. <https://www.ifamnews.com/sr/svetska-zdravstvena-organizacija-v/>

4. <https://www.vreme.com/cms/view.php?id=1012660>; https://www.slobodnaevropa.org/a/srbija_korupcija_afere_vakcine/24335819.html

5. <https://www.dw.com/sr/na-jesen-milioni-obooleh-od-novog-gripa/a-4515298>

6. <https://www.youtube.com/watch?v=GWqTGoIU4Po>

7. <https://www.021.rs/Info/komentari/239402>.

8. <https://www.istinomer.rs/izjava/nemojte-da-lazete-niko-nije-rekao-da-je-korona-najsmesniji-virus/>

9. <https://srbin.info/drustvo/hit-vucicev-dr-nestorovic-uskrs-je-samo-jedan-krkanluk-plavooki-su-vanzemaljci/>

10. <https://www.danas.rs/drustvo/kon-o-djokovicevoj-izjavi-o-vakcinaciji-izbegavaj-direktno-odgovore-ubuduce/>

АКО ВАМ ЈЕ ОПЕТ МУКА, ПРЕД ВАМА ЈЕ, ЗНАЈТЕ, „СТРУКА“

Не могу да одолим а да се опет не бавим „струком“.

Кону се можда и не морамо чудити, јер је у питању човек који изгледа као да је ходао са бронтосаурисима. А биологија се, ипак, пита. Он је „струка“ колико је и његов синовац поп-певач.

Госпођа Дарија делује као посвећеница ријалити погледа на свет, „one dimensional woman“, да парафразирамо Маркузеа.

Ту је и незаобилазни др Зоран Радовановић, човек који је, још пре неку годину, нападао православне због Светога Причешћа. Истовремено, то је „стручњак“ који тврди да НАТО осиромашени уранијум није штетан по здравље. (1)

А њу ејц шаман, др Несторовић, верује не само да су плавооки људи ванземаљци, него и да се Тесла, 1933, бавио телепортацијом предмета у будућност. (2)

То је наука на нивоу Марининог брата Велимира, „белог мага“. Абрамовића, ако ме разумете.

Како је могуће да се ови шарлатани крећу у нашем медијском простору са таквом слободом?

Што да не?

Ако сте заборавили епоху Слободана Милошевића, време је да се сетите Миље Вујановић, и њених РТС пророштава по којима од Немачке неће остати ни МАЧКА, од Енглеске ни ЛЕСКА, Италију ће напустити ТАЛИЈА, а Русија ће да СИЈА; док је судбина Србије да се стално БИЈЕ.

Или, рецимо, Партије природног закона и јоги летача, с којима је шуровала титоисткиња Јара Рибникар, другарица Мире Марковић. Њени другари су нам нудили, као секта трансцендентална медитација, да медитирањем помогну у одбрани од НАТО бомби 1999. Па група „69“, која је, у време оно, „мислено обарала“ НАТО авионе.

Народ који се одрекао Христа, Логоса и Логике човека и света, вероваће у све и свашта. Јер, човек мора у нешто да верује, макар и у најлуђе, ако не верује у Истину Која је Пут и Живот.

А ђаво се подсмева и „струци“ и онима који им аплаудирају.

Памет у главу и Христа у срце, народе православни! То ће нам једино помоћи да останемо на путу како земаљског разума, тако и Божје Премудрости, и који води ка вечном блаженству.

УПУТНИЦЕ (26. 4. 2020. године)

1. <https://vidovdan.org/tradicija/doktor-koji-tvr-di-da-nato-bombardovanje-nije-uzrok-raka-u-srbiji-nasrnuo-na-sveto-pricesce/>; <https://stanjestvari.com/2017/05/29/nerazlozan-strah-prof-radovanovica/>

2. <https://www.nedeljnik.rs/novi-biser-dr-nestorovica-tesla-je-slao-stvari-u-buducnost-i-vraca-ih-to-se-zna/>

„СТРУКА“: БУКА ИЛИ БРУКА?

Чудна нека времена...

Они који треба да говоре и упозоравају – ћуте, а неки други, ето, смело говоре.

Новак Ђоковић устао против присилног вакцинисања – не можете ме натерати да прихватим нешто чије порекло и садржај не знам, и што може имати кобне последице по здравље моје породице и моје лично.

Миљенко Јерговић, хрватски „другосрбијанац“, каже – слобода је изнад здравља. Ко хоће здравље, а не слободу, нека целог живота не излази из куће. Уосталом, Хитлеров режим би био најефикаснији у сузбијању короне.

Муамер Зукорлић – против присилне вакцинације, брани право на слободу избора, против је тоталитарних метода борбе против пандемије.

За то време, доктор Несторовић тврди да пушење повољно утиче на борбу против короне. (<https://stanjestvari.com/2020/04/26/branimir-nestorovic-cigarete-stite-od-korone-ko-pusi-ima-bolju-klinicku-sliku/>)

А доктор Кон каже да је мања опасност од боравка у теретани, него на отвореном простору. (То му је најновија мудрост!) И прети нам могућношћу да стално носимо маске.

Јесте, драги читаоци: диносауруси су веровали доктору Кону.

Зато су и изумрли.

Владимир Димитријевић
**ХУМАНА ИМУНИЗАЦИЈА ИЛИ
ЖИВОТИЊСКО ШПРИЦАЊЕ**

**ШТА ЈЕ ПРОФЕСОР РИСТИВОЈЕВИЋ
РЕКАО ПРЕ ЛЕОНИДА САВИНА**

НЕ ПРОТИВ ВАКЦИНА,
НЕГО ПРОТИВ ШПРИЦАЊА

О чему је овде реч?

Усред ванредног стања, Влада Србије донела је још један правилник о присилном шприцању становништва, под изговором „здравственог вакцинисања“. На удару ће бити труднице, деца, хронични болесници и старци. (1)

Ствар је у томе што највећи број становника Србије није против вакцине као такве, него је против ОПАСНИХ, НЕБЕЗБЕДНИХ ВАКЦИНА, које се праве ко зна где и ко зна са каквим састојцима, а којима су глобалисти одавно наменили улогу оружја геноцидног истребљења шест милијарди људи, да би се остварио њихов сан, а наш кошмар, о „златној милијарди“ становника на планети.

САВИН О ВАКЦИНИ 666

Докле су глобалисти стигли?

Леонид Савин, руски геополитичар и ученик Александра Дугина, за себе тврди да није присталица чудних теорија, попут оних да су на челу глобалистичке квазиелите људи рептили. Али, вели он, постоје и јасне чињенице које

указују на апокалиптичност епохе у којој живимо. Он каже: „Нижеописани случај односи се на званично документовану чињеницу, иако је у њој очигледна и Библијска напомена. То је патент кодиран под бр. WO/2020/060606, који је био регистрован 26. марта 2020. Захтев за патент је још 20. јуна 2019. године поднела компанија MICROSOFT TECHNOLOGY LICENSING, LLC, на чијем челу се налази Бил Гејтс, а 22. априла 2020. године дати патент добија међународни статус. Назива се „Систем криптовалуте, који користи податке о телесној активности“. Какав је то изум, који су одлучили да патентују представници компаније Microsoft? У резимеу патента на сајту стоји да се „активност људског тела повезаног са задатком који се пружа кориснику, може користити у процесу мајнинга криптовалутног система. Сервер може да зада задатак уређају корисника, који је комуникативно повезан са сервером. Сензор који је комуникативно повезан или који је смештен у корисников уређај, може да мери телесну активност корисника. Подаци о телесној активности могу бити генерисани на основу телесне активности корисника. Систем криптовалуте, комуникативно повезан са корисниковим уређајем, може да провери да ли подаци телесне активности одговарају условима прописаним системом криптовалуте (једном или више) и да обезбеде криптовалуту кориснику, чији су подаци телесне активности проверени“.

Другим речима, у тело ће се уградити чип, који ће имати улогу контролног органа који прати усклађеност карактеристика свакодневне активности неке криптовалуте. Ако се услови испуне, човек добија одређене бонусе, које може потрошити на нешто. У детаљном опису „изума“ наводи се 28 концепција како се дати уређај може користити.“ (2)

Електронски концлогор, зар не?

ДА ЛИ ЧИП ЛЕЧИ ГРИП?

Савин каже и ово: „Поред тога, представљен је списак држава за које је и предвиђен дати уређај. То су, фактички, све државе чланице УН, притом су посебно назначене регионалне структуре – Европска патентна канцеларија, Евроазијска патентна организација и две афричке организације за заштиту интелектуалне својине.

Иако чиповање тела није нешто ново, на пример, у САД-у одавно постоји масонски програм идентификације деце и омладине, а људи, који себе називају киборзима, уграђују различите импланте, занимљива је чињеница да у овом процесу учествује компанија Microsoft.

И због чега су патенту дали код 060606? Да ли је у питању случајно подударње или свесни одабир знака, који је у Апокалипси апостола Јована назван жигом звери?

Име Била Гејтса сада се стално помиње у контексту његових интереса према фармацеутским компанијама, вакцинацији и финансирању СЗО. Мада се глобалистички масовни медији труде да истакну Била Гејтса као великог филантропа и да га свим силама заштите од напада и критика, тешко да им успева да сакрију целу паукову мрежу веза.“ (2)

Велики „филантроп“ (потенцијални човекоубица Гејтс) јавља се на обзорју планетарне пропасти.

„ДИГИТАЛНИ ИДЕНТИТЕТ“

Савин додаје: „Постоји још један пројекат који се односи на компанију Била Гејтса. То је пројекат дигиталног идентитета Алијанса ID2020. На главној страници сајта стоји да се пројекат бави питањима дигиталног права од 2016. године, а у 2018. години Алијанса је радила заједно са Високим комесаром УН за избеглице. У алијансу, поред Microsoft-а, улазе и Rockefeller Foundation, студио дизајна IDEO.

org (канцеларије су смештене у Сан-Франциско и Њујорк), фирма за консалтинг Accenture и Gavi, the Vaccine Alliance – фирма која се бави активном промоцијом и дистрибуцијом различитих вакцина по целом свету. Секретаријат алијансе се налази у Њујорку.

Карактеристично је да Gavi, the Vaccine Alliance обухвата углавном афричке и азијске земље. У Европи је организација активна само у Албанији, Хрватској, Молдавији и Украјини, а на Кавказу у Грузији, Јерменији и Азербејџану. Уједно, Gavi, the Vaccine Alliance је повезана са Фондом Била и Мелинде Гејтс, Светском банком, Светском здравственом организацијом и Уницефом. Сви су означени као партнери-оснивачи!

Од фебруара 2020. Gavi, the Vaccine Alliance бави се и питањима корона вирусне инфекције. Организацију предводи доктор Сет Беркли. Мада се центар Gavi, the Vaccine Alliance налази у Женеви, сам Беркли је родом из Њујорка, епидемиолог по образовању и научни сарадник Савета за иностране односе. Крајем '80-их је радио осам година за Rockefeller Foundation. Поред тога, он је у одбору фондације Acumen са седиштем у Њујорку.

Дакле, нађена је још једна повезујућа нит. Богословска тумачења кода патента можемо оставити теолошким стручњацима. Али чињеница је да постоји дубока узајамна повезаност структура, као што су Rockefeller Foundation, Microsoft, фармацеутски лоби и Светска банка, не говорећи о секундарним структурама услуга.

Они се труде да играју улогу наднационалне владе, константно стављајући акценат на то да се националне државе у садашњем тренутку не могу саме изборити са епидемијама, болестима, проблемом глади итд.“ (2)

Овако Леонид Савин пише ове, 2020. године, у току п(л)андемије корона вируса (планиране пандемије, зар не?)

И то је добро и упутно.

ШТА ЈЕ ПИСАО ПРОФЕСОР РИСТИВОЈЕВИЋ?

Али, професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду, Бранислав Ристивојевић, о томе је писао још 2017. године, у свом тексту „Данас присилна вакцинација, сутра присилно чиповање / Ширење епидемије страха ради заразе присилном вакцинацијом“, који је (гле, чуда!) нестао са интернета (па га сада понављамо у целини, јер понављање је мајка учења):

„У свем овом замешатељству ставова за и против обавезне вакцинације деце појављује се неколико чињеница на које бих указао јер се оне од заглашујуће буке mainstream политичког и здравственог дискурса, не чују.

1. Узрок пораста броја невакцинисане деце јесте неукокост и незнање родитеља, мањак образовања и просвећености, њихова глупост и затуцаност итд. Неће бити. Највећи део невакцинисане деце живи у београдском „к кругу двојке“ (3/4 кажу извештаји). То место за живот могу да одаберу само они родитељи који се налазе на врху друштвене лествице – добростојећи или богати, а то у правилу значи (не увек!) високо образовани, школовани и писмени. Такође, против овог аргумента говори и чињеница да се људи не противе свим вакцинама, сада их је обавезно више (6 или 7?), већ само једној – ММР. Да су родитељи неуки и неписмени идиоти (како их представљају у mainstream медијима) који се противе вакцинацији као таквој, ваљда би се противили свакој вакцини?

2. Невакцинисана деца ће изазвати епидемију малих богиња, заушки, рубеола и ко-зна-чега, што ће угрозити све нас. Неће ако вакцине раде онако како тврде заговорници вакцинације. Довољна је здрава памет да се изведе закључак да је свако ко је имунизован/вакцинисан заштићен од болести макар око њега сви били болесни. У супротном,

ако болест може да добије неко ко је вакцинисан, вакцине нису делотворне. Значи постоје две могућности: или су вакцине делотворне или нису. Ако јесу онда за вакцинисане нема бригае. Болест може да добије само ко је невакцинисан, а ту одлуку је свако сам донео у своје име или име своје деце (на шта га овлашћује члан 43. Устава РС: „Родитељи у законски стараоци имају право да својој деци обезбеде верско и морално образовање у складу са својим уверењима“). Ако су неделотворне онда постављам питање: зашто се уопште ико вакцинише?

3. Невакцинисана деца ће се разболети. Можда, али не мора да значи. Чиниоци који изазивају болест код невакцинисаног човека су бројни (тако је нпр. далеко важнији и значајнији изум који је спречио више болести од вакцина јесте свеопшти приступ чистој текућој води). Најважнији, наравно, јесте да се човек зарази. Међутим, не постоји аутоматизам између чињенице да је неко невакцинисан и његовог разбољевања. Између невакцинисаности и болести не постоји знак једнакости.

4. Ако се неко разболи од малих богиња то ће бити трагедија, катастрофа, пропаст Србије. Неће. Кад је моја генерација одрасла (70-е године прошлог века) није постојала никаква вакцинација против малих богиња или заушки и није била никаква трагедија ако се неко разболи. Ако би се неко дете разболело, није ишло у школу, прележало би болест код куће и то је било то. Није било никаквих катастрофичних сценарија са којима нас плаше. Не видим зашто би га онда било и данас? Штавише, свако ко прележи болест стекао је природни имунитет. Не може више да се разболи. И то му дође исто као да се вакцинисао.

5. Обавезна вакцинација је решење. Није тачно. Вакцинација није обавезна у Немачкој, В. Британији, Шведској и великом броју земаља западне Европе. Обавезна је, углавном, у земљама централне и југоисточне Европе. Да је обавезна

вакцинација решење за болести или епидемије онда би је ваљда примењивали у Немачкој и Британији. Изгледа да постоје неки други начини како се оне сузбијају. Иначе би у Немачкој и Британији биле сталне епидемије малих богиња и заушки и народ би тамо умирао од њих. Али не умире. И обрнуто: у Румунији је обавезна вакцинација већ годинама па је управо избила епидемија малих богиња. Треба нагласити да су земље које данас немају обавезну вакцинацију (Немачка и В. Британија) некад имале тако нешто. И од тога су временом одустале (почетак XX века). Зашто не научимо нешто од њих?

6. Вакцинација је обавезна. То је већ дискутабилно. По Закону јесте, али тврдим да је Закон супротан ставу 1. члана 68. Устава РС који каже да „Свако има право на заштиту свог физичког и психичког здравља.“ Овим чланом се уређује право на здравље, у Уставу нигде не постоји дужност човека да буде здрав. Тј. свако има право да буде болестан од чега год хоће. Да којим случајем постоји ограничење овог права предвиђено Уставом, а у сврху спречавања ширења заразних болести, као што је то учињено код нпр. слободе кретања (Устав РС, члан 39, став 2), онда би то било изричито наглашено. Али није. Право на здравље из Устава РС не познаје изузетке којим би се оно претворило у обавезу на здравље. Такође је овај Закон супротан одредби члана 25. устава РС о неповредивости физичког и психичког интегритета. Нико не може да Вам нешто против Ваше воље убризга у Ваше тело. У супротном би ко зна какве интервенције у Ваш физички интегритет биле могуће. На пример држава би могла да одлучи да од сутра на силу чипује Вашу децу. Ако држава данас има право да Вашу децу присилно вакцинише упркос уставним гаранцијама физичког интегритета, родитељског права на слободно васпитање деце и непостојања обавезе да се буде здрав, зашто сутра не би имала право и да Вашу децу присилно чипује?

7. Вакцинација није присилна/принудна, само се кажњавају родитељи који јој се противе. Ову бесмислицу разбија аналогија са претварањем рада у јавном интересу као казне са затвором као казном за оне који одбију да му се повргну на слободи (став 5. члан 52. КЗ). Ко одбије да ради у јавном интересу иде у затвор. Тако је и са обавезном вакцинацијом која, наводно, није присилна/принудна. Ако одбијете да вакцинишете дете, прво ће Вас новчано казнити (став 6. члан 85. ЗоОЗоЗБ). У почетку можда и успете да платите казну, али ако се пријаве према вама буду понављале, тј. ако се власти буду понашале као да је сваки пут када Вас позову на вакцинацију у питању нови прекршај на крају више нећете моћи да платите кумулиране казне. Када више немате новца да их платите онда ће Вас послати у затвор (став 1. члан 41. ЗоП). Док сте Ви у затвору Ваше дете нема старатеља па ће одредити Центар за социјални рад који ће онда против Ваше воље вакцинисати дете. И сад нека неко каже да овај сценарио није принуда и насиље?

8. Они који су заговорници вакцинације су добри, а противници су зли. Неће бити. Није ваљда да тамо неки епидемиолог више брине о здрављу нечијег детета него његови родитељи када одлуче да га не вакцинишу? Није ваљда да су родитељи одлучили да не вакцинишу сопствено дете зато што му желе лоше (да се разболи)? А добри епидемиолог Вас наговара да вакцинишете Ваше дете зато што га воли? Нема он појма ко су Ваша деца. (Искрено, бахатим, дрским и арогантним начином на који полемишу са својим опонентима ниподаштавајући их не остављају утисак да их баш много брига).

9. Епидемиолози су добри људи који се само брину за нашу децу и немају нити један други (нарочито материјални) интерес у свему овоме. Е у ово ће ме тешко убедити. И верујем сваког ко је 2009. године живео у Србији и посматрао онај цунами панике у којем су нас управо „стручњаци“ маниром Кушнерових „Лекара без граница“ бомбардовали

страхом стварајући уверење да ће милиони људи оболети од свињског грипа. Скандал је избио када се испоставило да је набављено 2 или чак 3 милиона доза вакцине а вакцинисало се свега нешто око од 150.000 људи. И шта се десило? Да ли су сви невакцинисани људи помрли од грипа? Да ли их је почистила епидемија? Да ли је свих оних 500.000 људи који су потезали из исте флаше у Гучи, или 250.000 који су пушили исти „цокавац“ на Егзиту и један другом пљуцкали у лице певушећи омиљене хитове помрли од грипа? Није. Скоро да се степен смртности није разликовао од обичног сезонског грипа од којег умиру, најчешће, стари људи или болесни.“

Занимљиво... Као вежба за појаву корона вируса. Пре три године писано, а као да је сад настало.

КОМПРОМИТОВАНИ ЕПИДЕМИОЛОЗИ

Професор Ристивојевић је у свом тексту истакао и ово: „Да ли сам оригиналан кад ово тврдим? Нисам. Ово злонамерно ширење епидемије страха је већ разобличено. Ко не верује нек прочита Резолуцију бр. 1749 Парламентарне скупштине Савета Европе од 24. јуна 2010. године.¹ У њој се лепо каже да је Парламентарна скупштина:

„1) ...алармирана начином на који се бавило пандемијом инфлуенце, не само од стране Светске здравствене организације (ВНО), него и одговарајућих здравствених власти ЕУ и држава. Нарочито су проблематичне одлуке које су донете а које су водиле кривљењу приоритета служби јавног здравља широм Европе, бацању огромних сума јавног новца и неоправданим страховима о здравственим ризицима са којима се Европа суочавала.

¹ <http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-en.asp?fileid=17889&lang=en>

2) Парламентарна скупштина подвлачи да су откривени велики недостаци у вези са транспарентношћу процеса доношења одлука о пандемији који су створили сумњу око могућег утицаја фармацеутске индустрије на неке од главних одлука које се тичу пандемије.“

Европа је, у датом тренутку, показала здрав разум. Који данас полако ишчезава.

ШТА ЋЕ НАМ НУДИТИ ЗАПАД?

Србија је, за Запад, земља Трећег света. Тако је било и тако ће остати, ако се не вратимо здравом разуму и здравственом суверенитету. Професор Ристивојевић био је јасан: „Како смо већ показали за пад броја родитеља који су спремни да вакцинишу децу нису криви њихово незнање, неукост и необразовање. Изгледа да су криви компромитовани епидемиолози. Ако је у праву Парламентарна скупштина Савета Европе кључна последица коју ће изазвати овај епидемиолошки „оберхохштаплерај“ ће бити пад поверења народа у све институције јавног здравља или мере које се предузимају у њихово име (као што је масовна вакцинација нпр.), што ће се на крају показати као катастрофално када се нека стварна епидемија неке стварне болести појави у скорој будућности. Сагласан сам са мишљењем ове европске институције и тврдим да су главни кривци за пад поверења у вакцинацију спрега корумпираних епидемиолога, фармацеутске индустрије и челника институција јавног здравља у које се увукао прљав новац.

Када је Србија у питању, горе наведени садејствују са кратким сећањем многих на јавној сцени Србије, које очито не сеже до скандала из 2009. године и са нападно агресивним првоборцима покрета за вакцинацију који ме својом сумњивом ревношћу, дрскошћу и безобразлуком подсећају на Јеховине сведоке. Комбинација ових штеточинских чинилаца уништава поверење народа Србије у један од највећих

изума савременог доба – поступак имунизације, које је било од кључног значаја у сузбијању великог броја болести (великих богиња нпр.).

Откриће које је из угла народног здравља благословено, лошом намером оних којима је врстом професије (епидемиолозима) поверено без потребе је компромитовано. И сада се чуде када је опало поверење у имунизацију управо код оних за чије је здравље она од непроцењиве вредности.

Резиме је да се један добар изум и поступак (вакцинација) брани и оправдава из лоше намере (Парламентарна скупштина Савета Европе сумња у корупцију), и да се једна лоша одлука (одлука да се деца не вакцинишу) брани из добре намере (бриге за здравље сопственог детета). Какав апсурд.

Када ставите ове информације у окружење скорашње вести да за источноевропско тржиште западњаци производе кекс са путером који нема путера или „мртви-ладни“ пакују мање количине туњевине у конзерву од оне која је декларисана на њој, можете само замислити какве нам тек вакцине шаљу!

И сада нека ми неко каже да ће нас примити у ЕУ да будемо равноправни и једнаки са њима. Кад имају кекс за нас и кекс за њих, туњевину за нас и туњевину за њих, вакцине за нас и вакцине за њих, вероватно имају и ЕУ-прва лига и ЕУ-трећа лига. Само будала има дилему око тога у којој нам је намењено да играмо.“

Али, има будала које раде за паре, и Србију продају мегафармацеутској мафији са Запада.

МИ НИСМО АНТИВАКЦИНАШИ, МИ СМО ПРОТИВ ЖИВОТИЊСКОГ ШПРИЦАЊА

То је професор Ристивојевић писао пре три године (знатно пре Савина и других, који се данас, кад је све очито, оглашавају, и кад премијер Израела, Нетанјаху, тражи да се израелски

ђаци чипују, да би били „здрави“). Што је написао Ристивојевић, остварило се и остварује се.

Зато је крајње време да своју судбину, Божјом помоћу, узмемо у своје руке, и да кажемо насилничком олошу у служби фармацеутских мегакорпорација и глобалистичког еугеничког неонацизма (а који се код нас често представља као „струка“): **МИ НИСМО АНТИВАКЦИНАШИ, НЕГО ЉУДИ КОЈИ СЕ БОРЕ ЗА ХУМАНО И БЕЗБЕДНО ИМУНИЗОВАЊЕ СТАНОВНИШТВА, А ВИ СТЕ СЛУТЕ ГЛОБАЛИСТИЧКИХ НЕОНАЦИСТА КОЈЕ ХОЋЕ ДА СРБИЈУ НАСИЛНО ШПРИЦАЈУ И УНИШТЕ НАШЕ ЗДРАВЉЕ!**

ДОЛЕ НАСИЛНЕ ШПРИЦАЦИЈЕ – ЛАЖНА СТРУКА, НИКАКВА НАУКА! ХОЋЕМО ОДГОВОРНЕ СТРУЧЊАКЕ КОЈИ БРИНУ О НАРОДНОМ ЗДРАВЉУ!

УПУТНИЦЕ

1. <https://www.paragraf.rs/propisi/pravilnik-o-programu-obavezne-i-preporucene-imunizacije-stanovnistva-protiv-odredjenih-zaraznih-bolesti.html>

2. <https://www.novosti.rs/вести/планета.479.html:865536-Бил-Гејтс-вакцинација-и-чиповање-у-знаку-666>

ЗАШТО ПОДРЖАВАМ ПРОТЕСТ ПРОТИВ ПРИСИЛНОГ ШПРИЦАЊА? ЗАТО ШТО САМ УЗ СВОЈ НАРОД

БОРБА ЗА „НАРАТИВ“

У свакој ситуацији, борба се води око наратива: начина на којој се, у друштву коме припадамо, говори о једној појави. Уредница „Печата“, Љиљана Богдановић, у уводнику за 617. број овог угледног недељника, о томе каже: „Сведоци смо да је у Србији, као уосталом и у готово целом свету, у протеклим данима приметно настојање политичких и других управљачких структура да се колективно искуство с пандемијом короне упакује у наратив који неће бити изложен сумњичењу и оспоравању. Управо проживљену социјалну трауму и немирену и хаотичну општу друштвену ситуацију сада ваља учинити поретком регуларним и званично неоспоровајућим. Укратко, потребно је прећи у поље добре „излазне стратегије“, без смушеног прећуткивања одговора на логична питања. У контроверзама поводом мегазаразе, како доћи до дискурса кадраг да пред јавношћу сачува не само углед „струке“ већ и ауторитет политичке моћи која је у време епидемије короне била неуобичајено потчињена науци? Накнадни бес грађана који у европским престоницама марширају против својих елита и њиховог вируса потврда је да проблеми тек предстоје. Новинари сада „кидају цигерицу“ државним газдама, испостављајући недоумицу: „Како објашњавате свом народу случај Белорусије и Шведске, које без карантина имају боље резултате него сви изоловани света.“ Потом следи зачикавање да поштен одговор води право у „признање неспособности појединаца и институција који су, без размишљања, уводили строге мере и уништили привреду“?

Када је у једном ТВ разговору протекле недеље популарни доктор Несторовић (Бранимир) рекао да „не верује да ћемо икада сазнати ко стоји иза вируса корона – као евидентно биолошког оружја“, разумели смо да је он овде маркирао тек део минског поља којим се крећу покушаји да се пандемија коначно преведе у део дискурса непријемчивог за теорије завере. Осим што се у свету лагано ствара консензус уверења да је у корона догађају глобална елита уловљена у жестоко субверзивној делатности, наратив о пандемији не само да није коначно уобличен већ је јасно и да се у догледно време то неће догодити.

Штавише, преживљена здравствена хаварија као да је потврда човечанству да живимо усред мутне глобалне *кризе с ирешком*? У збивањима је, наиме, уочен јасан сигнал да се догодила некаква омашка, да су противречја и нелогичности запањујуће, па је пажња светске јавности сада усмерена на појачану свест о колективној подређености господарима наратива, онима који владају обрасцима ствараним да (пре) усмеравају пажњу и рецепцију збивања. Уз то, јавност је суочена и с понављањем једне архетипске, познате ситуације: творци становишта која одређују јавни дискурс и правце просуђивања понекад бивају непажљиви, па се тако догађа да промакну нежељени моменти. Када се пак у систему „причања приче“ омакне лако уочљива грешка, све надаље постаје опасно и неизвесно. Храмајући конструкти о пандемији ковид-19 напросто вређају здраво расуђивање, а упозорења да нешто озбиљно не штима шаљу тако неочекиване чињенице као што је рецимо она да су током парализе глобалног живота поводом короне најбогатији људи на свету постали још богатији, и да је – док је свет трпео огромне материјалне губитке – у Америци у истом периоду број милијардера порастао.“

Дакле, док је свет због п(л)андемије падао у очај, богаташи су се додатно богатали.

А пошто ти злочинци имају намеру да сами уживају на планети очишћеној од „сувишних“ уста, то јест на планети „златне милијарде“, онда...

Онда је битно да нам наметну свој наратив, као „брижници“ за наше здравље. Па кад отровно шприцање крене да се мање „гицамо“.

МОЈ СТАВ

Прво: нисам против хумане имунизације, него против насилног шприцања.

Друго: стојим уз свој народ, који је масовно против насилног шприцања сумњивим цевивима.

Треће: достављам доказе да је народ против насиља злочиначких шприцација, маскираних у „струку“.

Сада следе цитати интернет коментара наших људи после доношења новог правилника о насилном шприцању, који је, у збрци ванредних околности, народу понудила власт србормраца маскираних у србофиле. Читајмо шта каже народ!

Јер, како рече Његош, увек треба чути оно што је „из главе цијела народа“.

О БИЛУ ГЕЈТСУ

Иако је Бил Гејтс најадно рекламирао вакцину на корону, на ишћање да ли ће бићи сигурна рекао је: „Па не знамо, не можемо да обраишће иажњу баш на квалииет, може да буде и нежељених ефекаиа“... додавши да свака држава сама ироцени ризике и исилаши одишетиу људима! Приваином иедијаиру своје деце је својевремено рекао да не жели да вакцинише своју децу јер су јаки и имуни. Наравно, они су ишли вероваино у ириваиине школе, иде се не ииражи вакцинални карион. Толико о иоме.

Лично мислим да се треба вакцинисати осим са ММР-ом који је сумњив. Односно ја сам за увођење старијих појединачних вакцина а не широким ММР-а, као што је урађено у Јапану кад се народ побунује. Што се тиче короне, та вакцину је немогуће направити јер вирус до данас већ има преко 200 мутација...

КАДА БИСМО БИЛИ ЗА ИМУНИЗАЦИЈУ?

Да су вакцине направљене код нас и проверене био бих 100% за. Ко проверава код нас безбедности и сигурности вакцина? Извештаје о вакцинама дају исте компаније које их праве. Што се тиче цовид19 вакцине цела прича је бесмислена јер корона вируси досија брзо и често мутирају. Зашто не постоји вакцина за прехладу чији је узрочник из фамилије корона вируса? Јер се не исцели, док се развије за тренутну верзију већ мутира у следећу, а последице су мизерне за функционалан имуни систем. Вакцине за морбиле имају смисла јер слабо мутирају. Држава треба да улаже у наше стручњаке и да финансира истраживање безбедности вакцина које кукујемо. Ако смо иоле нека демократија не бисмо смели дозвољавати присилну вакцинацију неистинитим вакцинама.

КОРИШЋЕЊЕ П(Л)АНДЕМИЈЕ

Искористићена пандемија да се доносе закони. Од сада ће и одрасли морати да се вакцинишу за ствари за које се нису вакцинисали пре.

ШТА ЋЕМО САД?

Ево са мном ради човек чијем је дејству, месец дана након примања ММР вакцине, добило аутизам. И шта сад?!

НЕ ДОЛАЗИ У ОБЗИР

Ја сам вакцинисана као дејте из вољеној ми Торлака. Моја деца су вакцинисана по програму, не баш мојом радошћу искључиво збој порекла вакцина, али за сезонски грип??? Не долази у обзир! Ја сам имала грип последњи пут са можда 7–8 година. Моја деца по једном у вртићу. Ма заборави!!

ЗА ВАКЦИНЕ, АЛИ И ЗА ИЗБОР

Лично, ја сам за то да вакцинација буде слободан избор. Не желиш да вакцинишеш дејте?? Нема проблема, пошто и ти се дејте од бојња – не ирлази болници, поштоисала си да нећеш вакцину, довиђења, нека ја лече они са YouTibe или Нолетови истомишљеници. Или илаши дебело иривајним болницама. И крај ирче.

РИЗИК И ЗДРАВСТВЕНО ОСИГУРАЊЕ

Видиш, дојакли стје занимљиву тему. Ви, у ствари, кажете да онај ко иреузима догајни ризик неирмањем вакцине нема ирава да се лечи у државним болницама. То јесте једна врста risk management-а и, у свеју, иде се све врти око новца (више сам о томе писао у свом јучерашњем коментарију), то заиста иреба разириши.

Обзиром да сам се дојта бавио risk management-ом, од финансијских до психолошких аспектима, а и данас по радим у оквиру ИТ фирме иде сам зајослен, моје виђење ирисуја је следеће:

1) Трошкови лечења се иокривају иреко дојриноса који дајемо или држави или иривајном осигуравајућем друштву

2) Премије се одређују на основу веровајноће да добијете болест и финансијској импакти те болести. Дакле, ако човек хоће да се осигура а иушач је, веровајноћа рака илућа ће иораси

3) Та конкретна болест се сјави у математички модел са осталим болестима и финансијским импактом и добије износ ваше премије.

Дакле, ја сам айсолутно ок да се најрави оваква рачуница и да ја илаћим већи допринос/премију уколико не иримим вакцину.

ЧИМЕ НАС ШПРИЦАЈУ?

Па не треба да се школује да зна да није добро убризгивајти у живо биће соли алуминијума, живу, формалдехид, ембрион абортираних беба и днк животиња.

НЕ ПРОТИВ ИМУНИЗАЦИЈЕ, НЕГО ПРОТИВ ШПРИЦАЊА

Јако мали број људи у Србији је ирошив вакцинације деце ировереним вакцинама. Држава мора да иреузме кривичну и материјалну одговорност и да иарантиује безбедност вакцина, ио не може и не сме да се избеће. Такође мора се омоћућити иесћирање иенейских иредисћозиција на иићетне иоследице вакцина, ио не сме да буде скућо када су здравље и животи деце у иићању!

КАПИТАЛИЗАМ КАО СМРТ

Инићерес кайићала је иримаран у скоро свим сферама животи, заићо бих веровао фармацевћским комћанијама? Шћа, као у инићересу им је да сви будемо здрави? Да, већина вакцина је корисна за одрећене људе али иићо иако иосћоје и нежељена дејствва и ио нису никакве ићеорије завера. Моје је ираво да бирам, а ја бирам да не им не верујем. Ако им је илан да нас буде иићо мање, онда им усћева јер ја не желим деће у оваквом свећу.

И ВАКЦИНИСАНИ НИСУ СИГУРНИ

Има људи који воле да се вакцинишу и то је њихово право, али зашто на силу присиљавати остале, посебно ако за њим нема потребе? Друго, и кад се прими вакцина нисте заштићени у потпуности, већ симптоми могу само да буду слабије изражени, али исто можете да budete носилац вируса и са блажим симптомима. Не видим поенту насилне имунизације, а посебно не недовољно испитаним вакцинама. Зашто се и најављује нови шалас короне да би се узеле паре, увезле вакцине и оправдала њихова употреба. Ја бих волела да видим њихове картоне имунизације и картоне њихове деце... Може имунитет да се дојине на многа начина...

ОРАХ, КОПАХ, НЕ ДАДОШЕ ТУРЦИ, ЧУВАХ ОВЦЕ, ПОЈЕДОШЕ ВУЦИ, УЗЕХ ПУШКУ, ОДОХ У ХАЈДУКЕ

Дошло време да се у хајдуке иде, само иако можеш се одупрети насиљу

ЈЕСМО ЛИ ВЛАСНИЦИ СВОЈИХ ЖИВОТА?

Да ли смо ми власници својих живота или њима располаже, доносећи некаку уредбу или закон, неко други, па била то и држава? И ово држава је условно јер то ради по налогу неких који нису наша држава а преко људи које контролише. Треба ли да наводим имена њих људи?

ГОРЕ ОД ОРВЕЛА

Моја воља је да ли ћу имати дете, а Држава након тога каже – Моје је, Ја ћу радијети са њим шта је Мени воља. И онда шта мени преостaje? Једноставно да се потрудим да

најпалићешћ од 1,46 рођених децећа по жени (2017) пробам да смањим на бар 1,45. Заразне болести су некад биле узроковане лошим условима живота, нехигијеном, затађеном водом... Данас имамо технологијом унапређене (?) животице, сва моћућа средства за убијање свих моћућих микроорганизама (а и већих), хлорисану, дестиловану, олио и свакако друћу мрћиву и безопасну воду и ојешћ смо „недовољно зашћићени“ те морамо да се под обавезно шћрицамо којекаквим смећем. Једноћ дана ће нам пројисаћи да се морамо унапред одрећи родитељства ако желимо да нам деца буду поносни граћани „Државе“. Или да смо у обавези, ако желимо да будемо зајослени, да за животића, по поћреби будемо донори органа. Орвел, а можда и оре од шоћа.

УЗВРАТНА ВАКЦИНАЦИЈА

Ако неко покуша на силу да ме вакцинише својом новом нанометарском технологијом, ја ћу њећа вакцинисаћи заувек од свих болести мојом поузданом 9-милиметарском технологијом. Иначе, примео сам све стандардне домаће вакцине. 7,8 милијарди људи на свећу, за 3 месеца 4,3 милиона заражених од цовид19 и вероваћно укучно до краја еидемије око 5 милиона (0,6% од свих на Земљи), а сћремају милијарде вакцина. Сви који имају мало мозћа знају зашћо се по ради.

ПРОТИВ ЧЕГА СМО?

НИСУ ЉУДИ ПРОТИВ ВАКЦИНИСАЊА НЕГО СУ ПРОТИВ ДАНАШЊИХ ВАКЦИНА ЗА КОЈЕ ВАМ НИКО НЕ ГАРАНТУЈЕ ДА СУ ИСПРАВНЕ! Нема по никаквих теорија завере нећо само чињеница! А чињеница је да је важан само профит, профит, профит.... и да никоћ од оних шћо одлучују не инћересују поћа деца и поћи животи!

ХРАНА И ВАКЦИНЕ: ДА ЛИ СМО ЛИЦЕМЕРИ?

Радам у њрјовини и њледам свакој дана шњта већина људи(и њто нема везе са мањеријалним сњајтусом) кујују својој деци за јело и њиће; њашњетје, саламе, вириле, чийс, разне сокове, њазиране и неѡазиране, разне слањкише ињд... ѡа зар све њто истјо не ѡредсњавља ѡрејњу ѡо здравље деце?.. Је л' је ѡазирани сок, или вириша здрава храна????.. а вакцина вам сметта.... достта лицемерсњва има ѡу.

ОТРОВНА ХРАНА, ВАКЦИНЕ СМРТИ

До ѡола сње видели ѡоентју, а онда све ујрскали. Уместјо да се ѡаквим доказано ѡоксичним, канцеројеним ѡроизводи-ма забрани ѡроизводња, они се ѡромовишу свуда а онда намећу вакцине и лекови као решење. 7 милиона људи умре ѡодишње од ѡоследица ѡушења, ѡа ѡо водењим особама у здравсњву није аларманјно. Кад схвайишје да фармацеујским комјанијама и Билу Гејјсу није исјлашњиво да сви будемо здрави, узећетје сњва-ри у своје руке и ѡресњатти да верујетје њиховим „решењима“.

ВЛАСТОДРЖАЦ ТРАЖИ ФАШИСТУ? ПОГЛЕДАЈ СЕ У ОГЛЕДАЛО!

Одузимање деце, ако нећетје да их вакцинишетје, да није ово неки ФАШИЗАМ, који се ѡолико сњомиње ових дана. Еј ОДУЗИМАЊЕ деце, да ли су ови нормални више? И још доне-ѡо 4. маја у незаконитјом ванредном сњању, без скујшњине?

ОБАВЕЗНА ИМУНИЗАЦИЈА ЈЕ И ОБАВЕЗНА ОДГОВОРНОСТ

Није сњорна вакцинација као вакцинација. Сњорно је чије вакцине кујујемо, кој су сасњава и колико лошеј ефектта имају

йо нас. Ок, обавезна вакцинација, али уведиће и обавезну одговорност инстинкција и лица, за случај да дође до нежељених последица. А код корака сви жмуре. Некада нисмо бринули због вакцина, јер смо имали наши инстинктивни, нашу вакцину. Сада лобисти и подмићени политичари или нестручна лица, одлучују које вакцине користити.

И ЈА ПОЧЕХ ДА СУМЊАМ

Донећо 4. маја? Без расправе у скупштини? Е то оставаља сумњу и мени који до сада нисам сумњао. Чему је била толика фрка да се то сада доноси? Само се иштам. Просио ме интересује како је у осталим земљама. Како на ЕУ, иако и на све остале.

ГЕНОЦИД ПРОТИВ СВОГ НАРОДА

Прегледао сам нови Правилник о имунизацији и нови Закон о имунизацији и у казним одредбама Закона није се не спомиње да ириком ујиса деце у школу међу обавезним иаирима мора бити и вакцинациони картон није одузимање деце од стране центара за социјални рад. Међутим, ако су то планирали, вероватно ће донећи подзаконска акта којим ће се то реулисати. Ако се то стварно деси онда ћемо имати државу која врши геноцид против својеног народа.

ГЛАС СРБИНА ИЗ ЛОС АНЂЕЛЕСА

Половини вас треба додузимати децу и без икаквих правила о вакцинацији. Јер то у какве их деликвенте додижеће, то се у неким земљама смајра угрожавањем будућности деце. И схватити већ једном, ви НИСТЕ власници своје деце, није њихових животиња, нећо одговорни стварићели за њихово додизање.

ОДГОВОР НАЦИ-ГЛОБАЛИСТИ

Такве законе и доносе баш они који размишљају као тии, фашистички глобалисти који у ствари желе да нам ошимају децу и да нас уче како треба да их васпитавамо не би ли направили од њих исто такве програмиране роботе.

ХЕЈ, ИДИОТИ, РОДИТЕЉИ СЕ БРИНУ ЗА ДЕЦУ!

Па овај народ, власти, медицина, психолози и центри за социјални рад нису нормални или су мазохисти. Прво ако неко неће да вакцинише своје дете једини разлог је страх, а то значи да је родитељ одговоран и брине за своје дете, а ви ћете одузети дете функционалној и здравој породици, па какав ће то утицај имати на дете? Дружио, ако је неко крив што се људи боје да вакцинишу то је управо здравство и власт!!! Јер људи немају поверења, а зашто немају поверења?? Треће, та уредба је ПРОТИВУСТАВНА!!! Па данас можете да донесете било какав закон и ником ништа. НАРОДЕ, ПРОБУДИ СЕ!!!

ОДГОВОР СРБИНУ ИЗ ЛОС АНЂЕЛЕСА

Врло аиресивно и неважњано програмираш и намећеш своје ставове. Видим да си лепо научио и прихватио методе ушеривања демократије нејошлушнима. Једино ми није јасно што се толико бринеш за нас неуре, ако си већ успео да оствариш свој сан и сасеши се ове беде, бекством у Америку. А ако већ имаш подребу да ишеш, молио бих те бар да не лупаш лупости о томе како су родитељи само старајтељи деце, а деца су у ствари власништво државе, шта ли? Па није држава направила моју децу, па ми их дала на старање, да би мола да ми их одузме кад пожели. Ојустиси се и не брини за нас, снаћи ћемо се некако и без тебе.

ЦЕНТАР ЗА СОЦИЈАЛНИ РАД ГОРИ ОД НАЦИСТА?

Када вас Центар за социјални рад позове, наредиће вам да одмах и без одлагања вакцинишете своју децу. Уколико се олушишете о ту наредбу, моју вас прогласиће за несавесне родитеље, који не брину о својој деци и одузеће вам децу, а онда ће их центар за социјални рад, као оран стварицељска вакцинација и даћи у хранишеску породицу.

Ово ни Трећи рајх није радио. У Аустрији данас вакцинација није обавезно за упис у школу! Вакцинација је ирепоручено, али не и обавезно у Аустрији.

ШТА МОЖЕ, А ШТА НЕ МОЖЕ?

Може обавезна вакцина, али да неко мора да пошине да гарантује за њу, а у противном да сноси одређене санкције које ће бити мало оштрије од казни за одбијања вакцинације. Па неће ни ови вечно владаћи! Неко ће и њима једног дана судити! Не моју да верујем да таква баира одлучује о живојој наше деце! Схватишете само да су они само тировци и профитери! Да ли су донели иједан закон који је нама донео добро? Ако неко зна нека ми одговори на овај коментар!

БОЖЕ, ГДЕ МИ ЖИВИМО?

Ово са одузимањем деце ако се не вакцинишу је сада озакончење несале деце на порођају јер су им родитељи „непоздани“. Боже, где ја живим! Да ли ћемо икада победити ово зло које нас више деценија терорисе?

ИЗ ЛИЧНОГ ИСКУСТВА

2015. сам ирешао цео овај циркус. Деце је иримило ирве две вакцине, и ону у породицишу. Е код ие групе, сам ја једва

СЛОБОДА, СЛОБОДА, СЛОБОДА!

Вакцинација у Канади није обавезна као и у осталим земљама са слободом избора грађана. Мој суйруј је доктор у Канади и не пада нам најамеј да вакцинишемо децу. Образовани смо, имамо слободу, а нисмо једини. Чувајте своју породицу, комшије, колеге. Не дајте се.

БУДИМО РАЗУМНИ

Свакоме остављам да по сопственом избору и процени одлучи да ли је нешто прихватљиво или не.... Ако ништа друго, моју само да кажем да постоји јако велики број разлога зашто се дебата око вакцина води и зашто је ствар постојала толико „ужарена“.

Желим да, ради разумевања, нађасим да људи који су против вакцина нису против вакцина уопште, баш супротно – нико нема ништа против да примим вакцину против заразне болести, међутим начин на који се оне праве данас, начин на који се форсирају, везе које се у задње време доводе између вакцина које су људи примали пре 20, 30 година и последица по становништво које се виде данас, су јрвенствено разлој зашто се људи питају о чему се ради и не узимају више вакцину „здрavo за тово“.

Што се мене тиче, и људи за вакцину и људи „против“ су у истом тиму и требало би да заједнички најправе систем тако да сви буду заштићени како од болести тако и од злоупотребе.

ОПЕТ КАНАДА

Шта лажеш да је у Канади обавезна вакцинација?? Ја живим у Канади задњих 20 година и моју да потврдим да вакцинација није обавезна. Појово не вакцинација за приј, а што по овом закону сада постоје обавезно за људе у Србији који су старији од 65 година. Овде у Канади ће вам понудити

вакцину за грип у свакој ординацији и апотеци, али ваш је избор хоћеће ли да примите вакцину или не. То је ствар слободног избора сваког човека.

СВИЊСКИ ГРИП И САДАШЊЕ СВИЊАРИЈЕ

Да је овај Закон био изласан 2009, сви ми би примили вакцину против свинског грипа (Х1Н1), коју је Србија увезла и то три милиона комада, а на преторуку и инсистирање др Кона. Дакле, ми те вакцине нисмо примили, и хвала Богу ништа нам не фали, али сад кад др Кон увезе вакцине... сад ћемо сви обавезно да је примимо. Ово је најнуднији ашак на свој народ, без преседана, у овој најашеној земљи.

ДЕЦА ЛУКАВОГ БИЛА И СУДБИНА ДЕБИЛА

Ја бих само подсетила да ниједно од троје деце Била Гејтса није вакцинисано. Ту информацији је обелоданио његов породични медијашар, а онда био кажњен за изношење приватне информације о пацијенту. Дакле, није ништа заштићено његово троје деце невакцинисани нешто заштићено је доктор што изнео јавно. Ако већ толико заговара вакцинацију ради добробити човечанства, зашто није вакцинисао своју децу? Знамо сви одговор. Зашто јер жели да буду здрави, а и да његова деца и унуци имају поштомство. Преко леђа осталих треба да се сроведе дејоулациона мера, јер ишак нас је скоро 10 милијарди, а што је већ мноштво, куме!

ЕФИКАСНОСТ ВАКЦИНА ПРОТИВ ГРИПА

Вакцина против грипа има успешност 10–60%. Неке године буде само 10% а било је максимално 60%. Чистио да људи не мисле да је вакцина против грипа само треба да се прими и безбедни стје... То су подаци СЗО...

ТАКО ЈЕ, ТАКО

Тако је, и вакцина *против* *криза* *тренутно* није обавезна *ниде* (колико знам), а *препоручује* се *старијима*, и моји *родитељи* су је узимали када су *превазишли* 70 година. Да ме *одмах* не *спречи*те у *антиваксерски* лоби, и ја са 60, и моја ћерка од 29 година смо *редовно* вакцинисани. Све ове вакцине *наведене* у *тексту* су у начелу обавезне годинама *уназад*. Али, *ђаво* је у *ситницама*; мене *брине* овај *део* *текста*:

1. Осим обавезне вакцинације деце и здравствених радника, Правилником се уводи обавезна имунизација и свих особа које су у посебном ризику за низ различитих болести.

2. Ако СЗО пројласи пандемијску појаву криза доноси се посебно стручно-методолошко упућивање за имунизацију против пандемијској кризи.

Другим речима, „СТРУКА“, наша или *глобална*, *седне* *на* се *договори* да је ова корона јако *опасна*, *јелте*, *те* да је нека на брзаклејана вакцина обавезна за неке *категорије* оних који *раде* са *људима* (ја и моје колеге када *уђемо* у *амфитеатр* са 300 *студената*), *на* ако *нећу* да је *примим* нема *пасоша*, *и*тд. При *томе*, када је у *вештању* Цовид 19, *бар* 10 *комјанија* развија *нову* *генерацију* вакцина које се *заснивају* на *генској* *терапији*. Нема *довољно* *карактера* да *идем* у *дејтаље*, али *пројуглајте* „DNA vaccines“ и *биће* вам *јасно*.

СРАМНЕ НЕЛОГИЧНОСТИ

Не разумем *једну* *ствар* *код* ових *намењања* *силе*.

АКО је нека вакцина *усиешна* и *деловорна* она ће *обезбедити* оне који је *приме* да *буду* *заштитањени*. КАКО онда *могу* они који је НЕ ПРИМЕ да *заразе* оне који су *њоме* *заштитањени*? Значи ли *то* да ОНА у *ствари* *баш* и не *штити* *толико*?

Дакле, не *видим* *разлој* да се *нешто* *намеће*. Ко *мисли* и *сматра* да је *ок* *примити* вакцину *нај* ће је *добровољно* *примити*.

По мишљењу оних који их пројављују биће заштићен без обзира на остале.

Ако буде постојала и она група која је није примила, онда ће се једној дана сазнати ко је био у праву и какви су резултати.

КО сноси последице ако нешто крене наопако са производњом бојних брзину склепане вакцине? Министри ће дати одговоре. Народ ће на СЛЕДЕЋИМ изборима гласати за групу партију? ЈАЧА партија.

Да не каже недоречено, вакцине за масовну и „обавезну“ вакцинацију су оне које се тестирају 12–15 ГОДИНА (то су речи стручњака). Нема не технологије која то може убрзати и скратити јер се људски организам не може „убрзати“. Због тога треба да направимо разлику између проверених, релативно сигурних вакцина и оних које неко преко ноћи жели да намени.

Е ја за те „преконоћне“ ИМАМО слободу да их одбијемо јер нисмо заморци.

КОЈА ЈЕ СВРХА КАЖЊАВАЊА?

Да не говорим о томе да је ова цивилизација у свом постојаном делу у данашње време ограничила и експерименте на заморцима, а камоли на људима.

Само није јасно ако неко плати казну да ли мора да вакцинише деце или ће му се за 50 или 150 000 уписати у картон да је вакцинисано! Чисто да знамо која је сврха те казне! И још нешто бих приметила а то је да сумњам да је исти квалитет данашњих вакцина и оних које су примили дедови и очеви данашње деце! Мало ми је чудно да тако лако изгласаше овај закон, а онај о лечењу деце у иностранству не изгласаше. Па хвала им на бризи за децу. Боже драги и Свети Василије, сачувајте нас од овој зла.

БОРБА ЗА ДЕЦУ

У САД је тренућно оћромна борба ћроћив вакцина и закона о вакцинисању. Американци су свесни да новостворене вакцине садрже ћоксичне и шћетне материје. Фармацеућске компаније су зашћићене 100% од сћране државе. Не моћу ни бити шћужене. Американци ћренућно имају закон да се новороћеним дебама даје обавезна ћрућа вакцина, и ћо иако се зна да до 6 месеци млади орћанизам не може да развије никакву одбрану услед ћримања вакцина. Број аућисћичне деце је од 3% ћосле увоћења вакцина ћорасћиао на 32%. Наша деца не смеју да ћримају вакцине које нису 100% ћроверене, најрављене и ћесћиране од сћране наших релеванћних инсћићуција. Овај закон сада је монсћруозан, и ћредсћавља злочин ћроћив човека и основних ћудских ћрава.

Ова власћи је сада ћоказала ћраво лице, вук у јаћећој кожи. Где је овде сћрука, адвокатићура, судсћиво, осћале инсћићуције и народ који ћреба да реаћују и ћонишће ово лудило? Где је ћоћребна ћроћедура, расћрава, рећулатићорне одредбе које ће ућврдити како и на који начин ће ћуди бити зашћићени од било какве злоућоћребе вакцина и овоћ новоћ закона? Јесмо ли ћосћали овце?

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Ово су били гласови народа.

Придружујем им и свој глас, глас отпора, глас немирења, глас слободе и човешћтва.

Позивам сваког слободног и нормалног човека, без обзира на веру и нацију, да устане против новог геноцида маскираног у бригу о здрављу.

Не будимо стока коју шприцају!

Будимо слободни, трезвени, одговорни ћуди!

ПРИСИЛНО ВАКЦИНИСАЊЕ: ИЗАЗОВИ И ОДГОВОРИ

ПРАВО НА ЗДРАВЉЕ И УСТАВ СРБИЈЕ

Приближава се, у Србији, доба насилног вакцинисања, што против грипа, што против короне. Још у време кад није било короне, наш угледни правник, професор др Бранислав Ристивојевић је доказивао да је, по Уставу Србије, такво вакцинисање незаконито. Став 1. члан 68. Устава РС каже да „свако има право на заштиту свог физичког и психичког здравља.“ Ристивојевић истиче: „Овим чланом се уређује право на здравље, у Уставу нигде не постоји дужност човека да буде здрав. Тј. свако има право да буде болестан од чега год хоће. Да којим случајем постоји ограничење овог права предвиђено Уставом, а у сврху спречавања ширења заразних болести, као што је то учињено код нпр. слободе кретања (Устав РС, члан 39, став 2), онда би то било изричито наглашено. Али није. Право на здравље из Устава РС не познаје изузетке којим би се оно претворило у обавезу на здравље. Такође је овај Закон супротан одредби члана 25. устава РС о неповредивости физичког и психичког интегритета. Нико не може да Вам нешто против Ваше воље убризга у Ваше тело. У супротном би ко зна какве интервенције у Ваш физички интегритет биле могуће. На пример држава би могла да одлучи да од сутра на силу чипује Вашу децу. Ако држава данас има право да Вашу децу присилно вакцинише упркос уставним гаранцијама физичког интегритета, родитељског права на слободно васпитање деце и непостојања обавезе да се буде здрав, зашто сутра не би имала право и да Вашу децу присилно чипује?“

ТРЕЋА ФАЗА ИСПИТИВАЊА

Др Милан Рогановић, сарадник српске странице сајта Светског конгреса породица је, ових дана, поставио слична питања: „Како је могуће да је само неколико месеци након почетка пандемије вакцина ушла у трећу клиничку фазу испитивања (на људима), ако су најаве научника с почетка пандемије биле да је потребно минимум осамнаест месеци за њену производњу? Да ли је све ово неко планирао, поседовао вирус, а сада и вакцину?

Да ли је још раније наука потврдила и записала у протоколима за производњу и тестирање вакцина строге критеријуме провере њене ефикасности и сигурности по здравље људи и да се испитивања врло често спроводе и по пет до десет година?

Да ли треба да будемо против вакцине? Да ли треба да примамо непоуздане, недовољно испитане или вакцине непознатог састава? Да ли смо већ били у оваквој ситуацији? Свињски грип? Глаксо Смит Клајн? Фијаско вакцинашког лобија?“

На питања, још увек, нема одговора.

О КАКВОЈ ВАКЦИНИ ЈЕ РЕЧ?

Према званичним подацима СЗО тренутно је 160 кандидата у трци за потенцијалну вакцину, и било би пожељно да вакцина после једне, евентуално две дозе, постигне заштиту која ће трајати најмање шест месеци.

У тренутку писања овог текста две вакцине улазе у трећу фазу испитивања, којом треба да се на већој популацији испита да ли је имунолошки одговор који је изазван вакцином суфицијентан да заштити од појаве COVID-19. То су оксфордска, ChAdOx1 – nCoV19 и кинеска (лаб. Вухан) Ad5-vectored COVID-19, обе аденовирус нерепликујуће векторске вакцине.

Шта су векторске вакцине? Др Марта Ковачевић каже: „У векторски вирус уграђује се ген који кодира синтезу и експресију жељеног антигена на вектором таргетираној ћелији вакцинисане особе. Као вектор најчешће се користи аденовирус због политропизма (може да инфицира око, респираторни, гастроинтестинални епител) и снажног индуковања и хуморалног и целуларног имунитета (ове вакцине не захтевају додавање адјуванса). На основу способности векторског вируса да се репликује у циљаној ћелији, ове вакцине могу бити репликујуће или нерепликујуће. Иако се већ дуже време у многим светским лабораторијама истражује овај тип вакцина, до 2019. године одобрене су само две векторске вакцине за хуману употребу – Dengvaxia (против денге) и Iтојев (против јапанског енцефалитиса).

Да ли постоје студије које гарантују, дугорочно гледано, безбедност? До сада су одобрене само две вакцине из много разлога – потенцијалне патогености код имунокомпромитованих, деце и трудница; вирусни вектор може стећи вируленцију и *in vivo*; или се може рекомбиновати са ендогеним вирусима или уколико дође до контаминације током производње; код репликујућих векторских вакцина постоји и потенцијално ширење вируса на невакцинисане, или у крајњем случају домаћин може имати већ развијен имунитет на вектор.

Постоји ли онкогени потенцијал измењених ћелија? Могућност развоја аутоимуних обољења? Шта је са пацијентима са хроничним вирусним инфекцијама, обзиром да се такви често и искључују из безбедносне фазе испитивања (хепатитис Б, хепатитис Ц, HIV, па чак и херпес)? Интеракција са другим живим вирусним вакцинама из редовног распореда? На много питања треба одговорити пре него што се еуфорично први стане у ред за грабљење вакцине и укључивање трећине своје популације у опасан експеримент.“

Мисли ли се о томе у Србији, или ћемо, да бисмо стекли „имунитет крда“, претходно морати да имамо „менталитет стада“?

Владимир Димитријевић
НЕКА ПИТАЊА НАШЕ ВЕРЕ

**ДЕМОНИ, ВИРУСИ И РАШЧОВЕЧЕЊЕ
(ПОКУШАЈ ДУХОВНОГ ЧИТАЊА
ПАНДЕМИЈЕ)**

КРЕНИМО ОД ЧИЊЕНИЦА

Ево како изгледају медицинске чињенице: „У овом тренутку, Светска здравствена организација је објавила пандемију грипа коју изазива тзв. корона вирус. Грип је једна од најозбиљнијих инфективних болести које се преносе капљичним путем, а, као што медицинска наука зна и сведочи, сваки вирус мутира, па се то очекује и од овог. Вирус грипа ниједне сезоне није исти и увек се припрема нова вакцина, управо по епидемиолошким показатељима, за дату сезону. Иако је корона вирус опасан, чињеница је да и тзв. „класични“ грип, од кога је у свету само у фебруару ове године оболело преко 90 хиљада људи, има веома тешке последице по здравље, пре свега оних са ослабљеним имунитетом, попут мале деце, хроничних болесника и старијих.

Што се тиче преношења, најчешће је капљично преношење: кијањем или кашљањем се тзв. Флигеовим капљицама, које носе вирус, исти шири у околину и до 2,5–3 метра. Обичне хируршке маске не заустављају вирусе јер су порозне, а вирус је микроскопске величине. Зато постоје специјалне антивирусне маске са филтером, које је наша држава требало одавно да настави и дистрибуира групама које су најпозложније ризику. Било је довољно времена да се ова опрема

набави – ако ништа друго, бар да се учи на искуству оних који су се, пре нас, нашли на удару пандемије...

Иако се према свакој пандемији треба односити са истинском озбиљношћу, важно је да се не пада у панику, и да се укаже на чињеницу да је грип звани „шпанска грозница“, који је погодио Европу пре сто година и однео милионске жртве, био ипак другачији од савременог „корона грипа“, јер се тада, по неким савременим истраживачима историје медицине, број инфицираних повећавао, а нарочито са респираторним компликацијама које су доводиле до смртног исхода, из разлога први пут примењеног и недовољно клинички испитаног *асџирина* (немачка фирма Бајер), коришћеног за спуштање температуре, који је, још увек неусавршен, по свему судећи деловао на непосредно смањивање имунитета.

Подсетимо: највећа опасност у овим околностима је паника. Нормална процедура код сваке веће заразе било којим микробом јесте дезинфекција, као што је чињеница да сваки природан (не вештачки конструисан!) вирус што дуже траје или се преноси са особе на особу – слаби (атенуира – на том принципу су засноване вакцине, оне носе ослабљен вирус који подстиче организам на производњу антитела), па би свака пандемија постепено требало да се стишава, што се у овом тренутку види управо у Кини, одакле је све почело.

Зато је у овом тренутку неопходно методичним и озбиљним превентивним деловањем показати да постоји уређен државни систем (који ће, ради избегавања сваке евентуалности, предузети затварање школа, вртића, факултета, уз отказивање јавних скупова, итд.), као и добро организован здравствени систем. У том смислу, мора да се зна ко шта ради и ко даје информације. Потребна је едукација, просвећивање становништва преко свих врста медија, а не затупљивање. Не сме се јефтино политичарити јер се тиме само додатно шири паника.“ (1)

Шта су, дакле, чињенице?

Вирус корона, COVID 19, појавио се прво у Кини. Он је тамо савладан. Од око 81 500 оболелих, умрло их је 3300, саопштили су кинески званичници. На скоро милијарду и четиристо милиона становника ове државе то чак није ни слегање муве на чело цина, него нешто много, много мање. (2)

Упркос тој чињеници, у свету се спроводе драстичне мере, које се крећу од „биолошких“ до антирелигиозних, попут забране јавних богослужења.

У овакво доба, када се „менаџмент кризе“ из светских центара моћи спроводи изазивањем глобалне панике, дужни смо, као православни хришћани, да покажемо трезвеност, али и да гледамо духовне узроке свега што нам се дешава. Ово је скроман покушај у том правцу.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ О СИМВОЛИМА И СИГНАЛИМА

Да бисмо разумели оно што се дешава са пандемијом која нас је походила, морамо се окренути Богом просвећеном Светом Николају Жичком, који нас учи да све појаве у свету материјалном посматрамо као симболе и сигнале света духовног: „Сав мисаони (духовни) свет представљен је тајанствено у симболичним сликама у свету чувственом за оне који имају очи да виде; и сав свет чувствени закључен је у свету мисаоном.“ (М. Исповедник: Тајноводство, глава II). То виде они који имају очи да виде, што значи: који су писмени те знају да читају по смислу, или, другим речима: којима је духовни вид отворен те могу да гледају духом духовно, а не само телесним очима телесно.“ (3)

Јер, по Светом Павлу, *ми не њледамо на ово шћо се види нећо на оно шћо се не види; јер ово шћо се види, за вријеме је, а оно шћо се не види је вјечно* (II Кор. 4, 18). По Светом Николају то значи: „Јасно је из овога, да ко без духа и без смисла чита природу, тај чита смрт, гледа смрт, прима смрт.“ (3)

Зато је за православног хришћанина недостојно да се идолатријски клања безбожној медицини која је смрт прогласила за једину стварност. Нарочито је недостојно за хришћанина да Свето Причешће Телом и Крвљу Господњом сматра опасношћу по здравље своје и својих ближњих.

Морамо гледати духовно. Ипак, постоји нешто што нас у томе спречава.

Шта нас, пита Владика Николај, омета да схватимо духовни смисао збивања? Ево његове поуке: „После сваког греха ми се сакривамо од Бога као што се и Адам сагрешивши сакрио *међу дрвџа* у Рају (I Мојс. 3, 8). И сакривамо се и сакривамо, грешећи и грешећи, док најзад спољашња природа, наш безвољни јатак, не постане нам бог место Бога, то јест док истина потпуно не ишчезне испред нашег вида, а симболи истине не замене сву истину, сву стварност.“ (3)

ШТА ОЗНАЧАВАЈУ КЛИЦЕ БОЛЕСТИ?

Зато, док траје пандемија панике, сетимо се шта означавају клице које нас угрожавају. По Светом Николају, „невидљиви микроби и бактерије означавају невидљиве, мислене грехе људске. Ако човек брзо не угуши зле помисли у себи, оне се намноже и осиле у души – слично микробима у телу – и доводе душу до тешког па чак и смртоносног оболења.“ (3)

Какве су ти мисли, такав ти је живот, говорио је старац Тадеј. Као што микроби, тако мали у односу на људски организам и слаби у односу на наш Богом даровани имуни систем (попут немоћних демона које је Христос победио васкрсењем), ипак могу да убију тело чији је имунитет опао, тако и демони, ако им се човек предаје, напустивши Христа, могу да убију људску душу. Напад демона на душу ослабелу грехом личи на напад вируса на тело које није довољно снажно: и у једном и у другом случају настаје кобна пометња. По Светом Јовану Касијану, „демони изазивају страшно

помрачење разумних осећања душе; (то се догађа) попут појава које проузрокују вино, грозница или претерана хладноћа. /.../ Нечисти духови не продиру у тело оних који су њима опседнути другачије до овладавши најпре њиховим умовима и помислима. Скинувши са умова одећу страха Божијег, сећања на Бога, зли духови их нападају као на ненаоружане и лишене Божије помоћи и Божије заштите и зато они бивају лако побеђени, и најзад, праве у њима обитавалиште као да је то њихов посед“. (4)

Ко се преда демонским помислима и маштаријама, може се наћи на Јудином путу. Речи Јеванђеља *уђе саџана у Јуду* не треба разумети тако да је Јуда постао бесомучан у правом смислу те речи. Свети Јован Богослов каже да је кроз страст среброљубља сатана најпре продро у душу ученикову (Јн. 12, 6), затим је у потпуности овладао његовим срцем (Јн. 13, 2) и најзад се потпуно уселио у њега (Јн. 13, 27). Апостол Јуда је постао Јуда издајник јер је примио помисао среброљубља. То се, авај, може десити сваком непажљивом, па је отац Серафим Роуз говорио да треба да пазимо на оне своје страсти које нас могу учинити издајницима Бога и сопствене душе.

КАКО ПАТУЉЦИ ПОСТАЈУ ДИВОВИ?

Знајући да људи воле истину, демони стављају на себе маску истине и тим средством изливају отров у своје следбенике. Ево шта о томе говори свети Исидор Пелусиот: „Ђаво не зна оно што је у нашим мислима зато што то искључиво припада сили Божијој; али по телесним покретима он лови наше мисли. Види ли, на пример, да неко испитивачки гледа и ужива очима у туђој лепоти? Искористивши његово стање, одмах подстиче таквог човека на прељубу. Угледа ли онага ко је побеђиван стомакоугађањем? Одмах му живописно приказује страсти које изазива стомакоугађање и подстиче

га да његова намера буде спроведена у дело. Подстиче и на отимање и неправедно стицање“. (4)

Ђаволи, ти духовни микроби, здробљени силом Христовом, преко наших страсти од патуљака постају дивови, и ломе нам кичму, претварајући нас у робове свог зла, мада смо у Христу могли да владамо над њима тако што бисмо владали над својом вољом, приморавајући је на творење добра и правде.

ОДАКЛЕ ДОЛАЗИ ЗДРАВЉЕ?

Здравље телесно и здравље духовно имају корен у благослову Божјем. Јер, по Светом Николају, „кад мир царује место рата и здравље место болести – све су то сигнали благоволења и благослова Божјег. /.../ Овако је говорио Саватот народу Израилеву: *Држиће уредбе моје и чувајће законе моје и вршиће их, ја ћихе живјети у земљи без стјраха. И земља ће рађати род свој, и јешћеће ја, и бићеће сити, и живјећеће у њој без стјраха. Пусићећу блаослов свој на вас* (III Мојс. 25, 18).“ (3)

Ко не слуша Бога, не може бити здрав – ни телесно, ни духовно. И појединац и народ су здрави само ако су са Христом, извором сваког здравља.

ПАНДЕМИЈА КАО СИГНАЛ

Човечанство се, кад год помисли да ће сазидати Кулу вавилонску, нађе у слому и полому. Узрок свега је, увек, гордост – кад људи мисле да својим силама могу постати богови. Владика Николај у „Символима и сигналима“ каже: „Погорди се једном цар Давид, и у гордости нареди, да се преброји народ. А то Богу не би угодно. Јер, Богу нашем ништа није угодно што се по гордости чини. Па рече Бог Давиду преко пророка, да као казну изабере једно од три зла: или глад, или рат,

или помор. У тескоби љутој цар изабра помор. И удари тешка болезања у народ. *И њосла Бої анђела у Јерусалим да ња убија. И кад убијаше, њоледа Госњод и сажали му се и рече: достја, сјустји руку своју* (I Днев. 21). Није, дакле, ни помор у људима тек онако случајно, него због јаког узрока, и то моралног. Помором Свевишњи даје сигнал људима, да су сишли с правог пута и залутали. Онај који све види и над свим бди сигнализира путницима земаљским, да би се тргли са беспућа и упутили правим путем.“ (3)

Дакле, Давид се осилио, па је решио да преброји своју војну силу. И тада његов народ снађе помор.

Човечанство се, без Бога, осилило. И налази га, а тек ће га снаћи, свака беда, ако не буде покајања.

ПОСЛЕДЊА ВРЕМЕНА И БОЛЕСТИ

У последња времена, вели Владика Николај, биће и глади и помора и земљотреса: „Све ово несумњиво у незапамћеној мери и по свему свету, као што је и речено: *јер ће бити невоља велика каква није била од њостања свијетја до сад нији ће бити*. Глад ће долазити делом од суша и поплава и црви и разних инсеката, а делом опет отуда што ће се богоотпадним људима узети ум, те неће умети да расподељују народу храну. Јер кад се изгуби милост изгубиће се и разум. **Болештине ће косити људе утолико јаче, уколико се више буду обраћали искључиво земљи за лек и здравље** (подвукао В. Д.). А земљотреси ће бити праћени колебањем мора, изливањем река, пресушивањем многих извора, страшним олујама на копну и бурама на океану. Па како не земљотреси бити врло чести, то ће народи живети у непрестаном страху.“ (3)

Зар не живе? Страхови су огромни, и биће све већи, јер су људи одбацили смисао свог битија. Саможивост и страх – кључне су особине последњих времена!

ОПОМЕНА СВИМА

Људи око нас заиста умиру – да ли од вируса, или од тумора, или од срца, или од можданих удара, али умиру. Умиру и од разних несрећа, попут саобраћајних. Зато нас Владика опет опомиње да пазимо на себе: „У дане Спаситељеве догодили су се две погибије људи, које је сам Спаситељ протумачио као сигнале. Пилат поби неке Галилејце, и њихову крв њомијеша са жртвама њиховијем. Када то саопшти Исусу, Он одговори: *мислиће ли да су ти Галилејци били најјрешнији од свих Галилејаца? Не, кажем вам, нећо ако се не њокајете, сви ћете тако изгинути*. То јест: они су били грешни, за то су и пострадали. Али они нису били грешнији од свију вас. То вам је сигнал од Бога, да се брзо покајете. Не схватите ли и не примите ли овај сигнал, сви ћете тако изгинути (Лк. 13, 1).

Друга погибија би не од људи него од пада куле Силоамске. Том приликом погибе њих осамнаест Јерусалимљана. Погрешно би било мислити, по речима Христовим, да су они били најкривљи од свих Јерусалимљана – не, кажем вам, нећо ако се не њокајете сви ћете тако изгинути. Опет, дакле, сигнал људима. По речима Теофилакта Охридског, „они се зато кажњавају, да би се ми поправили; ако ли се ми не поправимо, снаћи ће нас већа беда“ (Теофилакт: Толк. Луке).“ (3)

Дакле, пандемија корона вируса нас опомиње – ако се не покајемо, сви можемо изгинути.

ДЕМОНИ И ВИРУСИ

Демони, који су, пре отпадања од Бога, били светли анђели, после пада живе на граници битија и ништавила. Они имају основни дар Божји – неуништивост, али стално пребивају у другој смрти, у адској отуђености од Творца, против Кога су устали и чије се обновитељске силе и славе лишени. Они живе животом који није живот, него непрестана

агонија. Ратујући против људи, преваром освајају свој плен и хране се туђом животном енергијом.

Основни начин деловања демона на људе је лукаво претварање, по речи Светог Григорија Богослова: „Ђаво свуда испитује и осматра где да обори, где да рани и да пронађе оно што није заштићено и што је откривено за ударац; што више види чистоте, то више тежи да је оскрнави... Зао дух прима на себе двоструки лик, разапињући час ову, час ону мрежу: он је или најдубља тама (очигледно зло) или се претвара у светлог анђела (поприма привид добра и вара умове кротким осмехом), због чега је потребна нарочита опрезност да се уместо светлости не бисмо срели са смрћу.“ (4)

Свештеник Родион Петроградски у својој књизи „Људи и демони“ каже да се демони хране људским страстима: „Делујући на вољну сферу човекове душе, демон као да лишава човека снаге, енергије и способности за одлучно деловање и за свако деловање уопште али опет приликом молитве одлази побеђен силом Христовом. Евагрије монах пише да се демони разликују по степену зла и моћи, вршећи различита служења. То потврђује и свети Јован Касијан, говорећи да се „неки од њих наслађују нечистим и срамним похотама, неки воле богохуљење, неки гнев и бес, неки се теше тугом, неки таштином и гордошћу – и сваки ону страст у човеково срце улива којом се и сам наслађује – али не подстичу страсти сви заједно, већ наизменично, у складу са околностима времена, места и пријемчивости кушаног“. /.../ Дакле, како видимо, демони имају својеврсну „специјализацију“, налазећи се у злу, имају извесну слободу зато што могу од многих зала да бирају једно зло које је њима најпријатније. Од те страсти они и живе, труде се да је распале у човеку како би кроз то добили приступ његовој души и телу. Осим тога, сасвим је могуће претпоставити да се демони могу хранити и јачати на рачун човекове енергије која се трансформише у страшно уживање. Ако, по речима светог Јована Дамаскина, анђели

„созерцавају Бога онолико колико је то за њих могуће и имају то за храну“, демони, којима је созерцање немогуће, изгледа да могу да добијају енергију посредним путем, преко човека, претварајући његову животну силу у своје напајање. Ради тога они најпре морају да уподобе човека себи, добивши кроз то приступ његовој души. Страстан и грехољубив човек је за пале духове изврсна хранљива средина. Распирујући у њему енергију страсти, енергију која прождире његове животне силе, демон се храни и јача у таквој средини. После тога, овладавши грешником, пали дух користи његово тело као инструмент за добијање веће насладе страшћу. Ето још једног разлога зашто је страстан и грехољубив човек буквално облепљен демонима. Неопходно је такође истаћи да пали духови могу да дају својим служитељима посебну демонску врсту енергије, која омогућава покорним извршиоцима воље сила зла да неуморно раде на пољу умножавања греха. Али услед своје деструктивне суштине, будући да су лишени способности за стварање, демони на крају крајева уништавају и своје следбенике.“ (4)

То је истина духовног живота. Демони паразитирају на душама и телима грешника, сисајући, као вампири, животне силе из оних који су им се препустили.

Слика њиховог разорног духовног дејства која се, на извештајачки начин, пројектује у свакодневицу наше биологије је, између осталог, и појава вируса.

НА ИВИЦИ ЖИВОТА

Вируси, за разлику од бактерија, нису прави микроорганизми. Они нису потпуне ћелије. Само нешто мало вируса има ДНК; остали имају једино РНК. Вируси, који варирају у величини у опсегу од 0,1 до 0,280 микрона, из тог разлога искључују се из света живих организама. Иако нису прави живи организми, имају извесне особине живих организама.

Вируси у живим бићима, од бактерија до човека, постоје искључиво као паразити.

То значи да не могу да преживе ако се не сместе у биљну, животињску или људску ћелију, и ако не користе њену храну и енергију. Вируси немају систем који би им омогућио да самостално преживљавају. Као да су тога свесни, они вешто улазе у ћелију и после заузимања ћелије, истом вештином претварају ћелију у „фабрику за производњу вируса“ која одједном умножава њихове сопствене копије.

Овај план, који су вируси развили да би напали ћелију, веома је интелигентан. На првом месту, вирус мора да одреди да ли му ћелија одговара или не. Мора да буде веома пажљив и да до детаља „осмисли“ своју одлуку, јер и најмања грешка може да проузрокује његову смрт. Да би избегао такав крај, користи нарочите рецепторе да провери да ли му ћелија одговара или не. Затим се пажљиво смешта у оквиру ћелије. Вирус збуњује ћелију тактиком коју примењује и тако прође неопажен. Кобни догађаји се одвијају на следећи начин: ћелија транспортује генетски материјал вируса у сопствено једро. Мислећи да производи протеин, ћелија почиње да умножава туђински генетски материјал. Вирус се врло „лукаво“ скрива тако да ћелија невољно постаје фабрика својих непријатеља и производи вирусе који ће је на крају уништити. Ћелија веома тешко може да препозна наследну структуру вируса као непријатељску. Вирус се унутар ћелије смести толико добро да скоро постаје део ње.

Пошто је процес умножавања завршен, вирус и други нови вируси одвајају се од ћелије да исти процес понове у другим ћелијама. Током процеса, зависно од врста вируса и ћелије, вирус може да убије ћелију домаћина, да је оштети, промени или да не учини ништа. Питање како ћелија, која функционише под строгим надзором контролног механизма, може да буде толико обманута да се претвори у фабрику вируса, још увек није решено. Прилично је занимљиво да

вируси, који имају веома специјализовану структуру, али који се чак не убрајају у живе организме, могу да делују толико „интелигентно“, и да планирају тако ефикасну стратегију. (5)

Ова стратегија личи на демонски продор у нашу душу, који често под видом „добрих“ помисли и „сјајних“ идеја, иза којих се крију греховне страсти које душу разарају.

Против вируса су ретки лекови. Сам организам мора да подигне штит свог имуног система и да одбије непријатеља. Тако је и са душом: она мора да се, Божјом помоћу, подигне из греховне таме у којој се обрела.

ЗАШТО СЕ РУШИ ИМУНИ СИСТЕМ?

Блаженопочивши руски математичар и хришћански филозоф, Виктор Тростников, говорио је о имуног систему као својеврсној „биолошкој икони“ покроба Господњег над човеком. С тим у вези, он је писао о једном другом вирусу, вирусу СИДЕ, који се појавио у тренутку када се у човечанству нарочито развио грех противприродног блуда, на чијим путевима се тај вирус често среће. По Тростникову, казна Божја се састоји у томе што се Господ повлачи од оних који не желе да живе по закону Његовом: „Као и у другим случајевима, Он овде не убија, него једноставно – престаје да штити... У чему је суштина ове болести? У томе што човеков имуни систем бива уништаван вирусом, а без тога система човек је лако подложен свакој болести. Од чега ће он конкретно умрети, ствар је случаја, али ће без пуновредног имуног система он раније или касније неизбежно умрети. А тај систем представља материјално ваплоћење Божијег Покрова, Сам тај Покров, што значи да се мистична духовна заштита простире над тим системом, чинећи га неприступачним за рушитеља... Божија заштита је двостепена и двостепено се уклања. С почетка се уклања „Онај који задржава“, који чува имуно-систем, а затим на видљиви систем

који је беспомоћан насрће вирус и избацује га из животног строја.“ (6)

Дакле, пандемија вируса, сваког, па и овог, потпуно је повезана са гресима човечанства које је изгубило свој пут и нашло се без покрова Господњег над собом.

Наравно, опаснији од физичких вируса су вируси метафизички.

О њима је писао још Достојевски.

ДОСТОЈЕВСКИ ЈЕ, НАРАВНО, ЗНАО

У светлоумној књизи Светог Јустина Ћелијског, „Достојевски о Европи и Словенству“, поменут је сан несрећног јунака „Злочина и казне“. Велики руски писац је овако сведочио: „Раскољников се, после болести, сећао својих снова док је лежао у ватри и дунилу. У болести му се причињавало као да је цео свет осуђен на жртву некаквој чудноватој, нечувеној и невиђеној куги, која иде из дубине Азије на Европу. Као да сви морају пропасти, осим врло мало њих изабраних. Појавише се некакве нове трихине, некакви нови микроби, бића микроскопска, која су улазила у тела људска. Но та бића беху духови, обдарени умом и вољом. Људи који су их у себе примили, постајали би одмах бесни и луди. Али никад, никад људи нису сматрали себе за тако паметне и поуздане у истини, као што сматраху себе ти заражени. Никад није свет своје пресуде, своје научне закључке, своја морална убеђења и веровања сматрао за поузданија и непоколебљивија. Читава села, читаве вароши и народи су се заражавали и залуђивали. Сви беху неспокојни и не разумеваху један другог, сваки мишљаше да само у њему једином борави истина, и мучио се је, гледајући друге, ударао је себе у груди, плакао и кршио руке. Нису знали кога и како да суде, нити су се могли сложити: шта сматрају за зло, а шта за добро. Нису знали кога да окриве, кога ли да сматрају за право. Људи су убијали један

другог у некаквој бесмисленој срџби. Скупљали су се једни на друге читавим армијама, али те армије, већ на путу за бојно поље, наједаред су почињале саме себе растрзати, редови су се растројавали, војници јуришали један на другог, клали се и убијали, уједали и јели један другог. По варошима се по ваздан звонило на узбуну, позивали су све, али ко зове и зашто зове – то нико није знао, а сви су били узнемирени. Поостављали су најобичније занате, јер је сваки предлагао своје мисли, своје поправке, и нису могли да се сложе на једном; заостала је земљорадња. Овде-онде људи су се скупљали у гомиле, сложили би се заједнички на некакав рад, клели би се да се неће растајати, – али би одмах почињали нешто сасвим друкчије од онога што су још малочас сами намеравали; почињали би се међусобно окривљавати, тукли су се и секли. Почели су пожари, настала глад. Све и сва је пропадало. Болештина је расла и ширила се даље и даље...“ (7)

Из дубина зла стигли су интелигентни микроби самоуништења човековог, писао је Достојевски, слутећи шта ће се збити са људима који су остали без Христа.

КАКВИ НАС МИКРОБИ УБИЈАЈУ?

Свети Јустин Ћелијски тим поводом каже: „Ово Раскољниковљево привиђење има све одлике видилачког предвиђања. Стога се с правом може сматрати као пророчки пролог Достојевсковог романа *Зли дуси*. У овом роману Достојевски са драматичном потресношћу приказује и са поражавајућом убедљивошћу показује како атеизам и анархизам, као микроби беснила, смрти и уништавања, заражују људску природу, овлађују њоме, доводе ум до безумља, душу до лудила, личност до уништења. Једном речју, како од људи стварају зле духове, бесове, и од хероја антихероје. Сви злодуси раде на социјализацији зла анархистички безначелно и атеистички неустрашиво. Као да је њихов позив и њихова мисија: бити

зао до беснила и ширити зло док све и сва не захвати и завитла свеопште беснило. Да се то оствари, средстава има доста. То су сваковрсни злочини које злodusи оштроумно измишљају и даровито апологирају својим огреховљеним умом и ођавољеном вољом.“ (7)

И докле смо, после свих преврата и злочина у име неког „новог поретка“, дошли у доба корона вируса?

У пандемијско-панично ођавољење, у мржњу према ближњима зато што кашљу и кијају!

Ко кине, тај је непријатељ, убица, целат!

Душан Косановић, мудри Србин из Хрватске, који ми редовно шаље своја запажања, каже: „Још и опет, ја о злоупотреби језика, јер сам опет деконструирао једну њихову бандитску синтагму, односно, лажну метафору.

Нови мождани испрдак политичара наших свагдашњих (Макрон, Трамп, Пленковић, и др.), је теза да смо сви ми у рату!? Против кога? Јесу ли они читали књиге из теорије ратовања? Тко је непријатељ? Вирус!? Не! Вирус је оружје и то биолошко оружје! Непријатељ је по њима онај који носи биолошко оружје. Ријеч је о перфидној агенди суптилног сензибилизирања полуписмене и поводљиве раје на насиље, према коме? Према непријатељу као било којем човјеку! Човјек – болесник – наш ближњи, у сваком тренутку по дневно-политичкој потреби постаје наш непријатељ. Наш сусјед, колега, кум, суграђанин, мајка...“

ОТУЂЕНОСТ КАО ОЗВЕРЕНОСТ

Свештеник Александар Гробунов у свом тумачење Откровења Јовановог каже: „Апокалипса говори о последњем степену развоја узајамне отуђености код људи пред крај света. Када огреховљеност достиже крајње границе (што је и карактеристично за човечанство последњих времена), тада се неизмерно повећава и отуђеност, озвереност људи.

Ето и данашња „достигнућа техничког прогреса“ (телевизија, компјутери, мобилни телефони, савремена музика, саобраћај, различите техничке „погодности“ и тако даље) управо и представљају ту отуђеност као чињеницу, штавише, они је одгајају у људима, приморавају их да се односе према другима не као према личностима. Може се рећи да **отуђеност преовлађује у савременом „цивилизованом“ друштву**. Код филозофа и социолога чак постоји посебан термин за означавање савремене западне цивилизације – „**отуђено друштво**“.

Цео поредак савременог живота усмерен је ка развоју анималне (приземне) природе и механицизма у човеку. Људи све мање опште једни с другима непосредно, све више они опште с различитим уређајима и машинама, или посредством машина. „Удобности које су изумели људи, прешле су сваку границу – јадао се старац Пајсије. – Претерани број машина и самог човека је учинио машином. Сада машине командују човеком и његово срце је постало гвоздено“.

„Цивилизација – истиче архимандрит Рафаил Карелин – раздваја људе, одваја их једне од других и зато велики градови постају не само мравињаци од стакла и бетона, него и права правцата пустиња за дух. Човек се одваја од других људи не растојањем, већ одсуством унутрашњег контакта, њему више нису потребни живи људи – далеко је zgodније и лакше општити с машином. Човек покушава да стави у машину програм колективног ума, али заправо машина му преноси своја својства, смешта у њега свој компјутерски систем. Човек техничке цивилизације је програмиран као машина. Он је претворен у биолошки апарат потчињен суровом режиму стандарда, а као алтернатива том стандарду он може да стави насупрот само једно – своје властите неурозе. Овде се суочавамо са чудном појавом: безумље као побуна против машине. Патологија у уметности, патологија у свим областима личног живота. Ту машина не само што побеђује човека, него га и убија, уништава га.“ (8)

Пандемија пандемонског вируса панике доводи човечанство у нову фазу озверености – непријатељи, понови-мо, постају људи који кашљу и кијају, чак и наши најближи. А иза свега се цери демонска сила, која жели да трајно пороби човечанство.

ИМА ЛИ ЛЕКА?

Лек је, за хришћане, увек и само један: покајање. Крајње је време да схватимо да смо живели и живимо лажним начином, који нас отуђује од Бога и Његових завета. У томе је смисао речи патријарха Павла да ће Бог помоћи ако буде имао коме да помогне. Кад се човек покаје, он иде за Истином, ма како то захтевно било. Јер, лаж нас убија. Као што каже руски духовни писац, Валерије Филимонов: „У наше време лажу скоро сви. Они лажу сами и себе и сами себи верују. И више од овога, они лажима заражавају друге. Лажу председници и сенатори, министри и обични службеници, посланици и јавни радници, писци и новинари. Тужно је што лажу чак и неки црквени јерарси и свештеници, тобож не схватајући да свака лаж води човека на пут вечне пропасти. Јер по речи-ма светог апостола и јеванђелисте Јована Богослова, „*свака нејравда је ѝрех*“ (1. Јн. 5, 17).

„Као средство погубљења људског рода пали анђели употребили су лаж... Појам о лажи Господ је тесно повезао са схватањем о убиству човека због тога што је оно непосредна последица овог првог... Почетак зла је лажна помисао! Извор самообмане и ђаволске преваре је лажна помисао! Прелест је човеково прихватање лажи као истине... Отац лажи је ђаво, како каже јеванђелиста. Лаж је ђаволско својство. Онај који је прихватио лажне помисли прихватио је својство ђавола, ступио је у сродство са одбаченим анђелима, учинио је сједи-њење са Богом за себе неприродним. Онај ко је туђ Богу, туђ је и спасењу... Они који су ступили у општење са ђаволом и

који су му се покорили налазе се у прелести и представљају храмове и оруђа демона, жртве вечне смрти и живота у тамницама пакла“, пише свети Игњатије Брјанчанинов.

Дакле, онај ко проповеда лаж, као и онај ко јој верује, подражава самом сатани и његовим слугама. Они излажу себе ђаволским силама и наследиће с њим пакао. Из овога је јасно колико треба бити пажљив да се избегне зараза свеопштом и свеобухватном болешћу усвајања лажи.

Данас лаж влада и ликује. Она јури за пропадљивошћу и наслађује се пролазном земаљском влашћу, силом и славом. Горди се богатством и величином, надахњује се телесном мудрошћу, нада се у лепоту која ће брзо проћи и не размишља да за све треба да се пружи одговор на Христовом Страшном Суду.

„Осетићемо страх свих људи када изиђу пред лице Судије“, приповеда свети Игњатије, „осетићемо страх не само грешника, него и праведника. Задрхтаће грешници од очаја, од очекивања мука које их чекају, од оног необичног страха који ће у њима изазвати преокрет који ће тада променити свет. Они ће повикати планинама и стенама: *„Паднијте на нас и сакријте нас од лица Онога Који седи на престољу и од њене Јајњейовой; јер дође велики дан Њејовой њене и ко може да се сакрије?“* (Отк. 6, 16, 17).

Тада никоме неће помоћи земаљска звања и награде, сродничке везе и научне титуле. Тада ће бити потребно само једно знање, знање Христа Који каже овако: *„Ја сам њуј, истина и живои“* (Јн. 14, 6). А управо ово звање, звање Истине, неће се налазити код оних који су се поклонили лажи.

„Непознат је дан и час када ће Син Божији прекинути живот овога света Својим доласком на Суд“, наставља свети Игњатије, „непознат је дан и час када ће се, по заповести Сина Божијег, прекинути земаљски живот сваког од нас и када ћемо бити позвани на растанак са телом, на давање одговора у земаљском животу, на онај привремени суд пре општег суда који човека очекује после смрти... Бићемо будни и

припремаћемо се за Страшни Суд који нас очекује на граници Вечности ради неповратног решења наше судбине заувек.

„Нека неправедници још чине неправду, нечисти нека се још прља, а праведник нека и даље чини правду и свети нека се још освећује. Ево, долазим убрзо, и освета Моја са Мног, да свакоме дам по делима његовим... Да, дођи Господе Исусе! (Отк. 22, 12–20)“ (8, 355)

Једна од великих лажи нашег доба је и лаж о толикој „ванредности“ вируса корона због које, наводно, за Васкрс, највећи хришћански празник, треба затворити храмове и олтаре, и спречити православне народе, Нови Израил, истински народ Божјег Завета, да приступе Христу, Победнику над смрћу.

Лаж је да се на богослужењима преноси смртоносна болест.

Лаж је да причешће на служби Божјој преноси смртоносну болест.

Лаж је да ће забрана свенародног слављења Васкрса зауставити пандемију, толико „пандемичну“ да је, по званичним подацима, у Кини убила 3300 људи на милијарду и четиристо милиона становника.

А ШТА АКО „ПОЈЕДЕМО ВИРУС“?

Ево једне вести која показује какве су лажи у питању: „Докторка Дарија Кисић Тепавчевић дала је одговор на питање шта ће се десити ако у продавници додирнемо нешто што је заражено корона вирусом. Самоизолација, социјална дистанца и останак код куће су апсолутно неопходна средства у борби против вируса корона.

Међутим, неопходно је и да бар један члан породице одлази у набавку, где је неизбежан контакт са артиклима које додирује више особа.

Шта да радимо у случају да додирнемо нешто заражено на рафу продавнице? Одговор на то питање дала је докторка Дарија Кисић Тепавчевић.

– Чак и ако је вирус на кожи, то није улазно место. Ако оперете руке после тога, то је превентивна одговарајућа мера. Само је битно да свеже контаминирану руку не ставите на уста, нос, на респираторни тракт – објаснила је она.

Др Дарија Кисић Тепавчевић објаснила је које би мере предострожности требало предузети када су у питању намирнице, али и кесе из продавнице.

– Ја се понашам исто као до сада. Када се вратим из набавке, одложим кесе, извадим намирнице и потом оперем руке. Нећете се заразити ако кесу ставите у уста, а верујем да то не радите. **Јесте суштина у хигијенским мерама, али се односе на редовну хигијену руку.** Чак и ако се проузроковач инфекције (вирус) нађе на руци, нећемо се разболети ако не дирамо уста или очи, односно ако га не унесемо респираторно или конјуктивно – рекла је она.

А да ли ћемо се заразити ако поједемо нешто што на себи има вирус, односно ако поједемо вирус?

– **Не, нећемо се заразити, јер је утврђено да се на тај начин не узрокује болест. Првобитне хипотезе су биле да се овај вирус пренео путем намирница са пијаце у Вухану. Међутим, накнадна истраживања су искључила ту могућност** – додала је она.

Заменица директора Института за јавно здравље „Батут“ рекла је да је приметно већи број људи почео дуже да пере руке него пре појаве епидемије.

– Већина људи сада чешће пере руке, дуже пере руке и надам се да ће то постати пракса и када се ово заврши – додала је она.“ (9)

Ево, то вам каже „наука“: нећете се заразити ако „поједете“ вирус. И, по чика Јови Змају: „Пре и после јела, треба руке прати, немој да те на то опомиње мати. Прљавим рукама загади се јело, па се после тако унесе у тело“.

Прича о томе како је кинеска пијаца у Вухану пренела корона вирус човечанству је, гле чуда, била чиста лаж. Боље

рећи, прљава лаж. То јест, како рече „Батут“; чак и ако „поједете“ вирус нећете се заразити, а камоли ако се причестите. Али неке силе (моћне, антихристовске, антиваскрсне, силе које су на страни Врховног Духовног Вируса, сатане) не дају вам да одете у храм на Васкрс и да се причестите Христом, Који је Здравље и Спасење.

Зашто таква наређења слушају наши духовни пастири и нуде нам ТВ пренос Литургије уместо Живога Бога?

То, наравно, треба питати њих.

И, наравно, не треба веровати у причу за глупаке да тиме што поштујемо антихристовска наређења глобалистичке врхушке, којој су наше „власти“ само марионете у општем луткарском позоришту, личимо на Свету Марију Египатску. Јер, то није тачно – она је отишла у пустињу вођена Духом Светим, а не духом кукавичке плашње и немоћи, маскираном у „пустињачко-вирусну теологију“. (10)

Зато се кајмо, и верујмо у Бога, а не у свемоћ вируса, ни у оне који служе Врховном Духовном Вирусу, и који мисле да су свемоћни. Јер, као што рече Христос Пилату: „Не би имао никакве власти нада Мног да ти није дато одозго“ (Јован 19, 11).

Злочинци и убице планете нису свемоћни, само су, због грехова наших, Богом допуштени.

Никада не смемо заборавити: „Демони чак немају власт ни да сами уђу у крдо свиња, већ Господ не допушта да они искушавају човека више него што он може да поднесе. Али у борби даје хришћанину снаге које му пружају могућност да изађе као победник.“ (4)

Све ово, наравно, не значи да епидемија корона вируса не постоји, и да не треба чувати здравље – своје и свога ближњег. Али значи да треба бити трезвен и опрезан, да се не би изгубила душа у име бриге за тело.

Јер, душа човекова је важнија од целог космоса.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 6. априла 2020. године)

1. <https://www.ozonpress.net/politika/roganovic-bez-sastanka-u-bolnici-zbog-korona-virusa/>
2. <https://rs-lat.sputniknews.com/svet/202003291122199423-kineske-vlasti-objavile-kraj-epidemije-korone-u-zemlji/>
3. <http://sofiografskaskola.com/wp-content/uploads/2017/10/Владика-Николај-Символи-и-сигнали.pdf>
4. <https://slavoslovije.files.wordpress.com/2008/12/otac-rodion-petrogradski-ljudi-i-demoni.pdf>
5. <https://sr.wikipedia.org/sr-ec/Вирус>
6. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/dnevnik-apokalipse-vladimir-dimitrijevic.pdf>
7. <https://www.rastko.rs/rastko-ru/delo/12931>
8. Небо и земља ће проћи, али речи Моје неће проћи (Мт. 24, 35) / Живимо ли у последњим временима, Београд, 2007, 163–164
9. <https://www.novosti.rs/вести/насловна/друштво.395.html:857373-Sta-ako-dodirnemo-ili-pojedemo-nesto-zarazeno-virusom-Kisic-Teravcevic-dala-odgovore-na-pitanja-koja-muce-vecinu-gradjana>
10. <https://stanjestvari.com/2020/04/04/kovid-19-uvodi-ponovo-dimenziju-pustinje-u-savremenu-civilizaciju/>

ДА ЛИ ХРИШЋАНИН МОЖЕ ДА СЕ РАЗБОЛИ (ПА И ОД КОРОНА ВИРУСА): ПРИЛОГ КРИТИЦИ „ТЕОЛОГИЈЕ БЛАГОСТАЊА“

ВИРУС ПОСТОЈИ

Потреба да се промисли о ономе што се дешава пред нама велика је и насушна потреба.

То уопште не значи да ће овај текст дати коначну реч о било чему, па ни о хришћанском односу према болести, или пандемији корона вируса. Јер, свако од нас, укључујући и писца ових редова, јесте омеђен перспективом и обременен гресима и промашајима који му сужавају видно поље.

Па ипак, с Божјом помоћи, морамо мислити.

Да кренемо од чињеница: корона вирус постоји.

Како делује?

Ево медицинског описа: „Погрешно се мисли да COVID-19 инфекција изазива типичну, атипичну пнеумонију или ARDS-а (акутни респираторни дистрес синдром). Чини се да имамо посла са сасвим другом дијагнозом. Кључни патогенетски корак у инфекцији Cov 19 јесте његов напад на Beta-1 ланац хемоглобина (Hb), чиме он одваја гвожђе (Fe) од хемоглобина (Hb) и почиње свој „лов“ на порфирине. Последично се гвожђе (Fe) отпушта у циркулацију (висок ниво феритина), а Hb губи способност везивања са кисеоником, који се више не испоручује главним органима. Отуда и појаве резистентне хипоксемије која веома брзо води у мултороганску дисфункцију. Поред тога слободно гвожђе у циркулацији јесте изузетно токсично и доводи до снажног оксидативног оштећења плућа и инфламације алвеоларних макрофага који објашњавају описане СТ промене.

Компензаторно организм реагује повећаном синтезом Hb (објашњење зашто је он висок) и повећаном продукцијом феритина (нетоксично складиште гвожђа) чиме се објашњава његова повишена концентрација. То уједно објашњава и настанак моноцитозе која жели да уклони вишак Fe из организма као и разлог зашто је висок феритин лош прогностички знак, јер превише гвожђа значи да је превише Hb изгубило способност преноса O₂.

Лимфопенија се са друге стране може објаснити фаворизовањем диференцијације и пролиферације моноцитне линије у односу на друге линије лимфоцита. Повишена концентрација гвожђа и повећана производња Hb доводе до пораста вискозитета крви и настанка поновљених и дифузних микро и макро циркулаторних тромбоза, због чега се и региструје висок ниво D-Dimera, а настале емболизације могу објаснити нагло погоршање тока болести ових болесника и смрти у неким случајевима. Дисеминирана тромбоза доказана је обдукцијским прегледима људи који су имали дијагнозу ARDS (мада овде се не ради о правом ARDS-у). Овако се може објаснити зашто се тако брзо губе пацијенти и зашто механичка вентилација није толико ефикасна у лечењу, а коришћење протокола механичке вентилације ARDS не доноси никакве користи. У ствари, код неких пацијената, може бити и бескорисно. С друге стране, тиме се пресудно објашњава врло брз и добар одговор тих пацијената на антикоагулациону терапију.“ (1)

Дакле, вирус прави хаос тако што гвожђе одваја од хемоглобина, па гвожђе у крви постаје токсично, а хемоглобин не преноси кисеоник до ћелија. Настају компликације са тромбозама и може доћи, нарочито код оних са слабијим организмом, и до смртног исхода.

Ми сада нећемо улазити у то да ли је вирус „природни“ или „вештачки“, нити ћемо се бавити Билом Гејтсом.

Прихватићемо чињеницу да вирус, без обзира да ли је из природе или је начињен у лабораторијама Новог поретка, постоји.

А ако постоји, постоји по Божјем допуштењу.

Болест је.

А болест погађа људе.

Све људе: браваре, политичаре, лекаре, па и монахе.

ПОВОД ЗА ОВАЈ ТЕКСТ

У два манастира у околини мог родног града десило се да се нешто монаштва разболело од корона вируса. То није чудо: то су манастири који су, са благословом Светог владике Николаја, увек били и остали народни, препуни богољубља и братољубља, гостољубиви и чазбени, па је мноштво народа који је долазио на службе, исповест и причешће уочи Васкрса вероватно придонело да се болест дохвати и монаштва. Ствар, међутим, није у томе – свако се може разболети, као што смо већ рекли. Суштина приче је у многобројним, нетачним и смућујућим, гласинама о ономе што се десило, а нарочито у необичној претпоставци да таква ствар није могла да се деси монаштву које живи строго, „по типичу“. Шта ли су они Богу згрешили кад су се тако разболели? То је, отприлике, био контекст овог ишчуђавања.

Један део православних је, очито, упао у замку примитивно-протестантске „теологије благостања“ (2), по којој је Богу мио онај ко је богат и здрав, а сиротиња и болесни својим стањем показују да нису довољно „побожни“.

Било је и оних, нешто „новијег“ духа, који су разбољевање „традиционалистичког“ монаштва приписали њиховој „непослушности“ мерама „струке“ (као, правили су се паметни, мислили су да су „суперверници“, нису слушали „струку“ и – награбусили су!) А ми, свесни опасности, на време смо затворили своје обитељи за масе верника који кашљу и кијају!

Но, нећемо улазити у даља нагваждања о томе шта је ко помислио, рекао, прећутао...

Ствари треба сазирати дубље и озбиљније.

Епидемија која нас је снашла убедљив је разлог да се подсетимо основних истина о болести, и начинима на које православни приступају овом феномену наше пролазности.

ЖИВОТ: ПРИВРЕМЕНИ ПРКОС СМРТИ

Ми, људи, стално заборављамо у каквом смо положају на овом свету. Авај, земни живот је само кратко пркошење смрти. Познати француски православни богослов, Жан Клод – Ларше, каже: „Нема човека који у свом животу не мора да се суочи са болешћу. Она је неизбежно повезана са људском судбином. Ниједан организам није потпуно здрав. Здравље је увек само привремена равнотежа између сила живота и других сила које им се супротстављају, при чему прве имају тек малу надмоћ. Живот је, пише професор Марсел Сандрај (Marcel Sendrail) у својој *Културној историји болести*, „у суштини привремени пркос смрти. Свака наша ћелија опстаје само по цену сталне борбе против сила које настоје да је униште. Већ од младости наша ткива садрже простране оштећене и истрошене зоне; од самог рођења ту се уписују узроци који ће убрзати њихов крај /.../. Болест образује основу нашег телесног трајања. Чак и под маском здравља, биолошки феномени непрекидно превазилазе границе нормалног. За лекаре из свакодневног запажања произилази чињеница да су манифестације болесног карактера повезане са најелементарнијим животним процесима.“ Чак и онда када сматрамо да смо здрави, болест је већ у нама, и то потенцијално, а биће довољно да нека од наших одбрана ослаби да би се појавила у овој или оној форми. Понекад ће она изазвати велика оштећења пре него што је будемо приметили.“ (3)

Наравно да није пријатно о томе мислити, јер нико не жели смрт и не мири са смрћу – ни својих ближњих, ни својом, али... Чињенице говоре.

ЗАШТО ЈЕ БОЛЕСТ ТЕШКА?

Болест је тешка. Она човека често измождава. Ларше каже: „Свако од нас током свог живота мора не само да рачуна са болешћу и патњом него и да, када оне наступе, настави да живи и тражи, упркос њима или у њима, своје испуњење. Али то никада није лако: зато што нас болест, опште узев, доводи у неуобичајену ситуацију, када су нам услови живота измењени, релације са ближњима поремећене и често ослабљене наметнутом изолацијом, када морамо да се суочимо са болом, али и бригом и обесхрабреностју, па чак и страхом и очајањем, када више или мање осећамо да сами морамо и можемо да се боримо са овим тешкоћама. Утолико пре што је за то данашњи човек са многих аспеката слабији од својих предака. Медицина је свакако у наше време достигла висок степен научног знања, техничке оспособљености и друштвене организованости што јој, на плану превенције, дијагностике и лечења, обезбеђује високу ефикасност. Данас су заборављене многе болести које су некада харале. Данас можемо да будемо брзо излечени од болести од којих су наши преци морали дуго да болују или које су била потпуно неизлечиве. Могу да се отклоне патње које су некада биле неизбежне. Али овај напредак, мора се признати, има своја ограничења па и налицје, чији се узрок чак пре налази у вредностима, па и идеологијама које у неким случајевима служе као основа за примену и развој медицине, него у самој медицини.“ (3)

Шта то значи?

Колико год данашња медицина напредовала, ми се њеног развоја и плашимо – јер, она не нуди само здравље, него

и смрт, под видом еутаназије. Она нас, као што смо већ мно-
го пута читали, води путем присилног вакцинисања, за које
припадници тзв. „глобалне елите“ тврде да је средство сма-
њивања светске популације.

Зато нам данашња медицина (пре свега, њена идеологија)
делује сумњиво. Али драго нам је кад нам продужује живот.

Јер, разбољевамо се и болујемо.

ОДАКЛЕ БОЛЕСТИ?

И стварно – одакле?

Створени смо од Бога као бесмртни и целовити, а боле-
сти нас воде ка смрти и расапу. Свети Василије Велики каже:
„Били смо заштићени од болести /.../ захваљујући даровима
примљеним у стварању.“ (3)

Шта се десило па више нисмо заштићени од болести?

Изгубили смо, кроз прародитељски грех, заједницу са
Живим Богом, и потонули у смрт, под сенком небитија.

Свети Григорије Палама вели: „Одакле долазе слабости,
болести и остала зла због којих наступа смрт? Одакле поти-
че сама смрт? Од нашег непоковања божанској заповести,
кршења правила која нам је одредио Бог, нашег првобитног
греха у Божјем рају. Тако болести, немоћи и терет искушења
сваке врсте проистичу из греха. Њиме смо наиме у кожне ха-
љине обукли ово болешљиво, смртно тело мучено патњама,
прешли у овај привремени и пролазни свет и били осуђени
да водимо живот изложен многим болестима и бројним не-
вољама. Болест је дакле као неки кратак и тежак пут на ко-
ји је грех одвео људски род, /а/ крај тог пута, његова крајња
граница јесте смрт.“ (3)

Дакле, отуђени од Живота, нашли смо на стази која нас
води ка понорности наше земне егзистенције, несигурне и
крхке као стакло.

БОЛЕСТ И ЋАВО

Где су грех и смрт, ту је увек и ђаво, разоритељ смисла и загађивач свега Божјег. Ларше каже: „Пошто је ефекат Адамове грешке, њена последица и облик њом изазваног зла, болест се истовремено осећа као створена и поновљена, раширена, развијена и ојачана, а понекад чак и отеловљена, „силама мрака и зла“, ђаволом и демонима који стога постају један од главних узрока болести, манифестујући се кроз њих најчешће индиректно, али понекад и директно, као у случајевима запоседнутости, када у човеку заузимају празно Божје место.“ (3)

Али, данашњи човек о томе ни не мисли, сасвим у складу са речју Шарла Бодлера: „Највећа обмана ђавола састоји се у томе да нас увери како он не постоји“.

А онда иде лакше, као са оним човеком о коме је писао Владика Николај, који је кренуо да се купа у Нилу не верујући да постоје крокодили.

Крај му се зна.

КАЗНА БОЖЈА?

Неки пут се о болести говори као о казни Божјој. Казна Божја је кад се Бог повуче, и пусти људе да жању што су са ђаволом сејали.

„Свако од нас одабира казне када вољно чини грех“, пише Свети Климент Александријски.

Свети Иринеј Лионски пише у истом смислу: „А одвајање од Бога је смрт; одвајање од светлости је тама; одвајање од Бога је губитак свих благодати које од Њега долазе. Дакле, они који су својим отпадништвом изгубили све напред поменуто добили су све казне: не зато што их Бог унапред кажњава, него их казна стиже самим тим што су лишени свих добара.“ (3)

Кад Бог каже Адаму и Еви шта их чека, Он их не кажњава, него им описује последице преступа(1 Мој. 3, 16–19).

У том смислу, треба бити опрезан када се о болести говори као о казни од Бога. Болести су, пре свега, последица немоћи наше пале људске природе. Узмимо случај слепорођенога (Јн 9, 1–3): на питање ученика „Рави, ко сагријеши, овај или родитељи његови, те се роди слијеп?“, Христос јасно одговара: „Не сагријеши ни он ни родитељи његови“. И лечи га од слепила.

Међутим, поред наслеђа староадамске раслабљености, човек чини и своје, личне грехе. Ларше каже: „Као носилац људске природе, сваки човек је, уколико греши, једним делом одговоран за болести које погађају не само њега самог него и друге“ (3)

То опет видимо из Еванђеља – по речи Достојевског, сви смо криви за све. Онима који му причају о убиству Галилејца које је наредио Пилат, Исус одговара: „Мислите ли да су ти Галилејци били грјешнији од свију Галилејаца, кад су тако пострадали? Нису, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути. Или оних осамнаест што на њих паде кула у Силоаму и поби их, мислите ли да су они кривљи били од свију људи што живе у Јерусалиму? Нису, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.“ По Ларшеу, Христос тиме не жели да прети људима који Га слушају, него да им каже да овакве несреће нису повезане само са грехом самих жртава, већ и са гресима читавог човечанства.

Тако је и са болестима. Свети Кипријан Картагински каже: „Све док будемо живели у овом свету, везани смо за људски род истоветношћу тела; духом се једни од других разликујемо. Стога са свим људима делимо недостатке тела и ‘треба ово распадљиво да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност’ (1 Кор 15, 53). Када непријатељ освоји неки град, његово поробљавање погађа све становнике без икакве разлике. А када због ведрог неба престанемо да

се надамо киши, суша подједнако прети свима нама. Најзад, када стене са свих страна окруже брод, бродолом постаје заједничка судбина свих путника, без изузетка. Тако је са сваким болом, било да погађа наше очи, удове, или наше тело уопште: он је судбина свих нас, све док будемо делили исто тело на овом свету.“ (3)

Одатле и епидемије: кад непријатељ освоји град, сви су поробљени. Јер, као људска природа, један смо човек, Све-родни Адам, и морамо подносити последице јединитости наше природе.

ГРЕШАН ЖИВОТ КАО УЗРОК БОЛЕСТИ

Иако сматра да у начелу „болест не зависи од нас“, Свети Максим потврђује „да јој узрок може бити неуредан живот“. Свети Варсануфије Велики такође помиње „болести које потичу од немара и нереда“. Свети Никола Кавасила каже: „Има људи које погађају телесне болести чији је узрок разврат душе“. Пошто, како то запажа Григорије Назијанзин, „страсти утискују трагове на телу“, „догађа да болест буде проузрокована страстима“. (3)

Међутим, у оваквим случајевима, каже Ларше, не треба видети пуки гнев Божји, него Његову промисаону бригу о спасењу свих људи, пошто Бог неке „кроз изненадну беду њиховог тела, наведе да размишљају о болестима своје душе и свом удаљавању од Бога. Штавише, ту још можемо видети и опомену у оваквим приликама упућену другим људима – и то позив на покајање – због суштинске онтолошке везе која повезује болести, патње и смрт са грехом свих.“ (3)

Бог болешћу опомиње човека да Му се врати, али и поучава његове ближње – да не забораве своју крхку људскост, и да потраже Вечнога Који је извор сваке снаге и целосности.

Здравље душе, наравно, утиче и на здравље тела. Ларше каже: „Када душа учествује у божанском миру и благословеном

реду, она тај мир и тај ред преноси на функције тела. Управо стога многи духовници доспевају у дубоку старост и тада чак и у свом телу одржавају зачуђујућу снагу и изненађујућу младост.“ (3)

Довољно је сетити се патријарха Павла.

СМИСАО СТРАДАЊА

Када нас снађе болест, треба, пре свега и изнад свега, да трагамо за њеним унутрашњим значењем. Реч је о својеврсној поруци, о Божјој посети. Тако архимандрит Венијамин из манастира Преображења под Овчаром каже да је, кад је дошао да обиђе Светог Јустина Ћелијског, који тек што је прележао болест, на питање: „Оче, чуо сам да сте били болесни?“, он усхићено одговорио: „Да, посетио ме је Господ!“ Болест је, за побожне, Божја посета. Отац Јустин јој се радовао као путу ка Христу.

Ларше нас подсећа на став Отаца „да не бринемо првенствено о природним узроцима болести ни о средствима за њихово отклањање, већ да откријемо значење које оне добијају у оквиру наше везе са Богом и да јасно сагледамо позитивну функцију коју оне могу имати у погледу нашег спасења.“ (3)

Ларше такође упозорава: „У трулежности и патњи тела човеку се показују слабост његовог земног бића, пролазност његовог постојања на овом свету и, уопште, његова крхкост, немоћ, релативност, његове границе. Болест тела подсећа на болест читавог грешног бића. Губитак здравља се појављује као симбол па чак и видљиви знак губитка рајског стања.“ (3)

Болест очишћује душу, ако се прихвати у Христу. Ларше подсећа да ум ослобођен тегоба које су га враћале телу и истанчан патњом поима други, духовни свет, а воља лишена грешног самопоуздања тежи Богу. Зато је Достојевски написао: „Здрав човек је увек земаљски човек, материјалан /.../. Али чим се разболи и нормалан, земаљски ред његовог

организма се поквари, чим му се покаже могућност неког другог света, одмах, и то како се болест погоршава, односи са овим светом постају све тешњи.“ (3)

„Бог уопште није дозволио /болест/ зато да би нас понизио“, јасно каже Јован Златоусти, „већ зато што је желео да нас учини бољим, мудријим и покорнијим Својој вољи, што је суштина сваког спасења.“ (3)

Уосталом, каже овај Свети Отац, „лекар није лекар само када прописује купке и крепку храну и тражи да се болесник шета цветним баштама, већ и када пали и сече /.../. Зато, знајући да нас Бог воли више него сви лекари, не брините, не тражите од њега објашњење о средствима које употребљава; већ Му се препустимо, било да жели да употреби попустљивост или строгост; било да се служи једним било другим средством, Он увек дела како би нас спасао, како би нас сјединио са Собом.“ (3)

И још каже Јован Златоусти: „Пошто обично не осећамо никакав бол када је душа болесна а када је тело иоле у неприлици, напротив, улажемо сав свој труд да бисмо га ослободили непријатности, Бог кажњава тело за грехове душе, да би човековом најузвишенијем делу вратио здравље најнедостојнијом казном.“ (3)

Телесна болест – пут ка оздрављењу душе...

ПОУКЕ ОТАЦА: БЛАГОДАРИТИ, ТРПЕТИ, БИТИ У БОЖЈЕМ ПРИСУСТВУ

Свети Варсануфије пише једном од својих духовних синова: „Онолико колико Бог твом телу допусти да пати, толико ти омогућава олакшања твојих грешака.“ (3)

Свети Исак Сиријски у истом смислу пише: „Патње убијају задовољство страсти.“ (3)

Свети Јован Златоусти нас подсећа: „Грех рађа бол, а бол убија грех.“ (3)

Свети Варсануфије Велики подсећа једног од својих ученика који треба да издржи нападе болести: „Не губимо храброст у болести, јер Апостол је рекао: ‘Када сам слаб, онда сам силан (2 Кор 12, 10).’“ Двојицу болесне браће Јован из Газе подсећа: „Господ је рекао: ‘Трпљењем својим спасавајте душе своје (Лк 21, 19)’. Потом је Апостол рекао: ‘Јер вам је трпљење потребно (Јев 10, 36)’. А Пророк ће рећи: ‘Бијих нијем и гласа не пустих; мучах и о добру. Али се туга моја подиже (Пс 39, 2)’. Осим тога наш добри Учитељ, Бог, је рекао: ‘Али који претрпи до краја тај ће се спасти (Мт, 10, 22)’. Обојица истрајте у стрпљењу /.../“ (3)

Једном од двојице своје браће Свети Варсануфије такође саветује: „Држимо се добро, трпимо, будимо ученици Апостола који каже: ‘Будите у невољи трпељиви (Рим 12, 12).’“ (3)

Ларше каже: „Бог, као што смо напред рекли, човеку даје оно што је за њега духовно најбоље. Повратак у добро здравствено стање са те тачке гледишта понекад јесте добро, али понекад продужавање болести представља прилику коју провиђење даје да се стекне веће добро. /.../ Тако, на пример, Свети Варсануфије прича да је његов ученик „Ава Серид једног дана био озбиљно болестан, мучила га је јака грозница која није попуштала: међутим он од Бога није затражио да је излечи ни да ублажи његов бол, већ да му да издржљивост и захвалност.“ (3)

Болесник који не може да буде на том нивоу – да свагда благодари за болест која га је походила, каже Ларше, „треба у својој молитви да тражи од Бога да му да оно што је најбоље за њега и да се с пуним поверењем преда Његовој вољи. Упорно тражећи оздрављење, болесник ће желети само испуњење своје властите воље, јер ће његова воља спонтано увек тежити ублажавању болова.“ (3)

Наводећи пример жене Хананејке, која се дуго молила Христу за излечење кћери, Ларше истиче: „Далеко од тога да треба да представља извор очајања и разлог напуштања

молитве, чињеница да није одмах услишен треба човеку, напротив, да буде разлог да се нада највећим добрима и, зато, мотив да истраје у молитвама мољења.“ (3)

С друге стране, како каже Ларше, „понекад је бол толики да човеку одузима сву снагу потребну за дело молитве, које отуда не може да буде испуњено у својим уобичајеним формама. Болеснику у том случају преостаје само могућност да немо остане у присуству Бога, према Њему усмери преостале снаге и у себи се сједини с Њим.“ (3)

Благодарeње Богу у болести велико је дело, по речи авве Пимена: „Ако се сретну три човека и ако један чува унутрашњи мир, други Богу захваљује у болести а трећи Му служи са чистом мишљу, ова тројица чине исто дело.“ (3)

Унутрашњи мир, чисте помисли, благодарeње у болести: пут православних подвижника.

СВЕЦИ И БОЛЕСТИ

Ларше каже: „И сами светитељи у свом телу неминовно подносе патњу и болести, и на крају, биолошку смрт. То још једном доказује да не постоји нужна веза између здравља тела и здравља душе, да се болест и физичке патње не могу директно приписати личном греху онога кога погађају. Оне подједнако погађају праведне и грешне: „Све бива свјема једнако: праведнику бива као безбожнику, доброме и чистоме као нечистоме, онеме који приноси жртву као онеме који не приноси; како доброму тако грјешнику, онеме који се куне као онеме који се боји заклетве“ (Проп 9, 2).

Светитељи су чак понекад болеснији од осталих људи и то из два основна разлога. Један потиче од божанске икономије. /.../ Бог, иако никада не изазива болести и патње, ипак може да их одобри и да их употреби у циљу духовног развоја човека и, штавише, за духовну изградњу оних који га окружују.“ (3)

Ако могу да се разболе свеци, могу и монаси.
Тако је у свету у коме живимо – свету који је долина суза.

ЗАШТО ПАТЕ СВЕЦИ?

„Теологија благостања“ није православна. Не значи да си, ако си здрав, самим тим Богу мио и пред Богом исправан. На тај, погрешан начин, мисле примитивни протестанти.

Колико је светаца доказ за то! Зар смо заборавили Светог Павла, који је целог живота имао „жалац у месу“? Зар смо заборавили на Светог Пимена Многоболезненог, који је нади-мак добио због мноштва болести које је носио целог живота?

И толике друге, укључујући старца Пајсија Светогорца, који је патио од тумора, па, кад су га питали – зашто му се то збива, рекао да данас људи страдају од развода брака, од душевних болести и од рака. Пошто је он безбрачни монах, а душевну болест није имао, Господ је благословио да оде са овог света болујући од рака. О томе треба размишљати, нарочито у оваквим, „корона“ тренуцима.

Питајући се „зашто Бог дозвољава да светитељи на толико начина испаштају“, Свети Јован Златоусти даје осам одговора: „Прво, да би онемогућио да узвишене врлине и чудесна дела светитеља код њих изазову гордост“ (уп. 2 Кор 12, 7). „Друго, /.../ да им не буде указана почаст већа него што треба да буде указана људима и да их не гледају као богове више него као на обичне смртнике. На трећем месту, да би сила Господња још више заблистала“, јер се она показује нарочито у слабости (уп. 2 Кор 12, 9). „Четврто, да би стрпљење светитеља добило више сјаја, и да би се видело да Богу не служе из интереса него да за Њега осећају чисту љубав, пошто су му једнако одани и када су опхрвани патњом /.../. На петом месту, да би нас навели да размишљамо о васкрсењу мртвих; јер када видимо да праведник пун бројних врлина из живота одлази тек пошто је боловао од безброј болести,

и против своје воље помишљамо на будуће суђење“ које ће према светоме показати Божју праведност. „Шесто, да би се они који осете несреће умирили и утешили видевши да су најсветији осетили исто такве па чак и веће несреће. Седмо, да вас /.../ узвишеност њихових дела не наведе да поверујете да је њихова природа другачија од ваше и да није могуће да поступате као они“ (уп. Јак 5, 17). „Осмо, да вам најзад покаже у чему се заиста састоји срећа и несрећа“, будући да је права срећа бити сједињен са Богом а једина права несрећа бити од Њега одвојен.

Други основни разлог због ког духовници често беху болеснији од других може бити непосредно деловање демона који на тај начин настоје да их узнемире, поремете њихову унутрашњу активност, одврате их од њиховог главног задатка. Евагрије у више наврата подвлачи да онда када је дух човека сједињен са Богом у молитви, ђаво, пошто нема директан утицај на његову душу а ипак настоји да у њу унесе немир, нема другу могућност до да делује на тело. Он онда на њега делује против његове воље и мења му конституцију (*krasis*). Због везе која спаја тело и душу, он се нада да ће, шкодећи телу, успети да узнемири душу, да у њој изазове појаву мисли страних молитви и привиђења и да пробуди страсти. „Наиме, уколико дође и до најмање промене у конституцији тела, примећује са своје стране Свети Јован Златоусти, душа је поремећена у великом броју својих активности.“ (3)

Ларше каже да демони учествују у нападима на подвижнике путем болести, јер не желе да се подвижник свим својим бићем посвети Богу: „Лишавајући их ослонца у телесном здрављу, он настоји да им ослаби будност, узнемири пажњу, смањи отпор према искушењима, уништи њихов аскетски напор и доведе их дотле да изгубе наду у божанску помоћ па чак и да, ако је то могуће, проклињу Бога. Јовов случај нам пружа посебно очигледан пример ових ђаволских циљева против праведника. Пролог Књиге јасно показује не само

непосредно деловање ђавола како би изазвао болест (Јов 2, 6–7) него и циљ који он при том има (Јов 2, 5).“ (3) Али, ђаво није победио Јова, није га навео да хули на Бога. Тако је и са светима: иако их ђаво мучи, не може их победити.

ИЗЛЕЧЕЊЕ

Господ Исус Христос је Лекар душе и тела. Ларше каже: „Премда је међу људе дошао да лечи њихове духовне болести, Христос је без оклевања исцељивао телесне болести и немоћи оних који су Га то молили. Он у болестима и немоћима није видео нужну патњу. Далеко од тога да се показивао помиреним или равнодушним према њима, Он је, исцељујући оне који су му долазили, јасно показао да су оне непожељне и дао пример како се према њима треба понашати. Он се уосталом људима отворено представља као лекар: „Не требају здрави лекара него болесни“ (Мт 9, 12; Мк 2, 17; Лк 7, 31); „Свакако ћете ми рећи ову пословицу: ‘Лекару, излијечи се сам’“ (Лк 4, 23).

А многа исцељења која Он врши и која јеванђеља настоје да опишу сведоче да Он подразумева да је не само лекар за душу већ исто тако и лекар за тело. Уосталом, тек пошто је евоцирао епизоду у којој је Христос отерао духове и од болести излечио оне које су Му довели, Свети Матеј подсећа на Исаијино пророчанство: „Он немоћи наше узме и болести понесе“ (Мт 8, 16–17; Ис 53, 5). Као лекар за тело, Он се појављује пред многима који га познају из периода његовог земаљског живота: својим противницима, чија је једна од првих оптужби да је Он исцељивао у суботу (Мт 12, 10; Лк 6, 7; Мк 3, 2), али и онима који су Му у гомилама прилазили да би добили излечење својих телесних болести и телесних одузетости.“ (3)

Христос је Својим ученицима дао моћ да лече и изгоне зле духове. (Мк. 6, 7. Лк 9, 1; Мт 10, 1 и 8; Лк 9, 2; уп. Мк 6, 13

и Лк 9, 6). Хришћански подвижници су такође постали исцелитељи.

ХРИШЋАНСКО ЛЕЧЕЊЕ

„Злопати ли се ко међу вама? Нека се моли Богу“, препоручује Свети апостол Јаков (Јк 5, 13). Човек треба да се, у болести, преда молитви као слепац из Јерихона (Лк 18, 38): „Исусе, сине Давидов, помилуј ме!“ Битно је и да се ближњи моле за болесника. Свети Павле препоручује свима: „Носите бремена један другог“ (Гал. 6, 2). „Вера поседује такву снагу“, пише Свети Кирило Јерусалимски, „да не спашава само верника, него су неки били спашени вером других.“ (2)

Христос исцељује парализованог видевши не његову веру него веру оних који га носе (Мт. 9, 2; Мк 2, 5; Лк 5, 20). Хришћанин, каже Ларше, треба да се моли да би добио не само сопствено излечење него и излечење своје болесне браће, „јер се и једним духом сви ми крстисмо у једно тијело, /.../ и сви смо једним духом напојени“ (1 Кор 12, 13), сходно речима Светог Јакова: „Много је моћна усрдна молитва праведника“ (Јк 5, 16).

Такође, хришћанин се моли светима и Мајци Божјој да га исцеле.

Ту је и Света тајна Јелеосвештања: „И помазиваху уљем многе болеснике, и исцјељиваху“, прича нам Свети јеванђелиста Марко (6, 13). А Свети апостол Јаков каже: „Болује ли ко међу вама? Нек дозове презвитере црквене, и нека се моле над њим, помазавши га уљем у име Господње. И молитва вјере ће спасти болесника, и подигнуће га Господ; и ако је гријехе учинио, опростиће му се“ (Јк. 5, 14–15).

Жан Клод Ларше каже: „Још један универзално распрострањени поступак је употреба свете или благословене воде, која се пије, сипа на тело или ставља на оболели део тела. Њеним посредством, Бог често доноси оздрављење онима

који Му се за то моле. Исцељујућа моћ Крста јасно је истакнута у Православној Цркви за време литургије на празник Воздвижења светог Крста, када га она у више махова назива „лекарем болесних“ и помиње једно старозаветно предсказање: змија од мједи коју је Мојсије ставио на мотку била је лек од Бога дат онима које су ујеле змије (4 Мој 21, 6–9).“ (3)

Ту је и читање молитава за изгон злих духова.

МИЛОСТ ХРИСТОВА И ДУХОВНЕ БОЛЕСТИ

Ларше каже: „Кроз телесна оздрављења која даје, Христос показује Своју љубав и Своју самилост према болесним људима и Своју вољу да ублажи њихове болести и физичке немоћи. Али, преко излечења тела, Он тежи излечењу душа и показује да уосталом овом оздрављењу даје приоритет, откривајући тиме онима који Му прилазе и у виду имају само излечење тела оно што Он даје више од осталих лекара и чудотвораца.“ (3)

По Ларшеу, „духовне болести су, уистину, у очима Оног „ко истражује бубреге и срце“ и има у виду спасење целокупног човека за вечност, много теже од физичких болести, чак и ако оне због своје природе остају неприметне за човека који није довољно проницљив и ако штете које оне носе нису непосредно видљиве. Пошто је излечио одузетог човека у бањи Витезда (Јн 5, 1–9) Христос му каже: „Више не гријеши, да ти се што горе не догоди.““ (3)

Поука за свакога.

КАДА ЂЕМО КОНАЧНО ОЗДРАВИТИ?

Свето Писмо јасно каже: „Јер свако је тијело као трава, и свака слава човјечија као цвијет травни: осуши се трава, и цвијет њезин отпаде“ (1 Пет. 1; Ис 40, 6). Човеково тело је, у својој палости, „земно“ (1 Кор 15, 47–49) и „душевно“ тело

(1 Кор 15, 44 и 46), и оно и даље умире (Рм 5, 12). „Наш спољашњи човјек се /.../ распада“ (2 Кор 4, 16); „наша земаљска кућа, тјелесни шатор“ треба да се „разруши“ (2 Кор 5, 1).

Ако је тако, каже Ларше, онда „Христос, лечећи људе болесне или немоћне у њиховом телу и враћајући им здравље, има у виду за њих нешто боље: да их дефинитивно ослободи трулежности и смрти васкрсавајући их после њихове смрти у њиховом телу које је Божја Моћ учинила нетрулежним и бесмртним и да им у том обновљеном телу као и души да истински живот у вечности.“ (3)

Христос није као пагански богови и лажни учитељи, вели Ларше: „За разлику од паганских псеудо-божанстава незаинтересованих за судбину смртника и „мудраца“, који придају важност само ослобађању душе а презиру тело које сматрају гробом у коме ће душа бити лишена своје основне природе и којег она треба да настоји да се што пре „ослободи“, Христос, показујући Божју љубав према човеку, долази да га спаси целокупног, душом и телом, не само у овом животу, у коме га Он позива да у свом телу и истовремено у својој души упозна предукус Божанских Добра, него и после своје смрти, на другом свету, где му Он намењује да, пошто је ускрснуо његово тело и учинио га нетрулежним, у томе потпуно целим својим бићем вечно ужива.“ То значи: „Пошто буде васкрсао тело и поново га успоставио у целини, Бог ће га учинити непропадљивим и бесмртним, „јер треба ово распаљиво да се обуче у нераспаљивост, и ово смртно обуче у бесмртност“ (1 Кор 15, 53).“ (3)

Зато се на православном опелу молимо за ближње који су се преселили да се настане тамо где нема „болести, ни жалости, ни уздисања, него живот бесконачни“.

ПРАВОСЛАВНИ СУ ПОДНОСИЛИ ЗАРАЗЕ

Иако је корона вирус преносив и може озбиљно да угрози здравље, зар смо заборавили историју страдања од многих и премногих болести које су походиле наше крајеве кроз векове? Није нам ово првина. Ево шта каже историчар Радован Пилиповић: „Нарочито су занимљиве летописачке белешке:

(7060 = 1552) „Јави се *оџашиџа звезда*,

(7062 = 1554) Бист Киропасха, (тј. Благовести су пале на сам дан Васкрса),

(7063 = 1555) Бист чума по всеј земљи српској,

(7064 = 1556) Бист смртоносије,

(7063 = 1555) Бист трус велиј, и Скопље град низложи се и ини гради и зданија многа и храми низложише се“.

И године 1585. „бист чума по всеј земљи српској“, како саопштава један запис, а у исто време на другом месту вели се да је „била јака глад и погубљење од Исмаилџана да језик није могао да искаже толико зло и пакосћење“. И пред крај XVI века помињала се једна „опашита звезда“, која имаше „опаш прилика“, а чији су краци ишли из правца Цариграда. Библијска представа о четири јахача из Откривења, тј. четири јахача Апокалипсе, говори о коњаницима који излазе након отварања печата, и то: Први јахач са стрелама на коњу белцу, Други јахач на риђану са великим мачем, Трећи јахач на вранцу са мерилима (вагом, теразијама) и Четврти јахач на коњу сивцу, а „коме је име Смрт“. Та четири јахача Апокалипсе представљају самог непомјаничког Антихриста, а јесу персонификације рата, глади и болести, а на крају и страшне смрти која узима данак у људским душама идући за прва три коњаника. (Отк. 6, 1–7). Сви српски записи који говоре о глади и несташици хране, бележе по правилу том приликом и текућу цену жита, као да су имали за упутство речи последње новозаветне књиге у којој се за трећег јахача, тј. Глад још

каже: „мјера пшенице за динар, и три мјере јечма за динар, а уље и вино немој ускратити“. (Отк. 6, 6).“ (4)

Пилиповић додаје: „Атанасије даскал, Србин, који је пи-сао у Русији, може се назвати и српским повесничаром Велике Сеобе и пратећих околности Великог бечког рата 1683–1699. године. Наиме, он је ситуацију у српском земљама око 1691. године описао на следећи начин, где се може видети извесна стилизација 6. главе Откривења Јовановог: „И тако Господ све оне три напасти, – од којих је Давид само једну на град свој примио, – у садашње време пустио је на српску земљу; прво помор, затим мач и помор заједно, и ропство и глад жестоку, тако да су људи српски јели месо пасије и месо људи мртвих који су умрли од глади. Све је ово било у моје дане и очи моје видеше. Лежаху лешеве помрлих људи српских по свим улицама великог Београда. И по свим пољима његовим и на свим путевима његовим лежаху мртви и не бејаше никога да их покопа.““ (4)

Мртви леже, и никог да их покопа: тако је то изгледало!

Пилиповић описује страдање међу свештенством, кога нема довољно да крштава, венчава и опојава народ: „Немогућност редовног црквеног живота, пустошење храмова и страдање свештенства тога времена урезало се у народно предање Западне Србије, каже се да је један јеромонах и древне Петрове цркве у Расу одлазио на вис са кога би се молио Господу Богу: „Боже, нека је крштено све што се родило; нека је венчано све што се узело и нека је опојано све што је умрло. Амин!““ (4)

И тако се страдало. И тако се умирало. И тако се преживело, после свега.

Пилиповић описује и како је народ прибегавао својој Цркви у невољама заразе: „Крајем XVIII и почетком XIX века има неколико спорадичних помена куге и мањих описа помора, а најзанимљивији је опис куге у околини Кратова из 1814. године: „Ово је писаније мене грешног Теодосија

јеромонаха Дечанца игумана манастира Лесновског са бра-
тијом. Била је ове године велика чума по свој земљи турској
и по градовима и по селима и по морским обалама и тада су
бежали Кратовци у Лесновски манастир, 14 кућа са све че-
љади, и седеше 5 месеци и у том гневу Божијем и страху са-
градисмо келије доле испод куле са молитвама Светога ар-
хангела Михаила и Светог преподобног оца Гаврила“. Овај
запис сведочи о народном поверењу у црквену јерархију као
и о одговорности црквених лица за време изградње каран-
тина уз манастир за придошлице погођене епидемијом.“ (4)

Где ће народ него Цркви – Божијој и својој?

Дакле, стари су живели у времену страшнијем но наше
кад су тешке болештине у питању. Тада су, свакако, умирали
и „прави и криви“, и мирјани и монаси. Није се размишљало
у категоријама „теологије благостања“.

А данас?

Данас, мисле неки, ако си „прави православац“, не можеш
ни да се разболиш. Не смеш ни да помислиш на то. Или, ако
крене болештина, треба да јој умакнеш, на сваки могући начин.

ХРИШЋАНИ И ОБОЛЕЛИ ОД ЗАРАЗНИХ БОЛЕСТИ

Каква вера, такав живот.

Рани хришћани су били људи вере, и та вера је хришћан-
ство учинила победничким. Они су својим примером незна-
бошцима стављали до знања да се не боје, него да сведоче да
је Христос васкрсао, а смрт побеђена.

Око 253. године, Римску империју захватила је куга, ко-
ја је у неким крајевима трајала и по петнаест година. Пага-
ни су сматрали да је узрок куге ширење хришћанства, које
пориче римске богове, па се они гневашто им се не приносе
прописане жртве. На хришћане су ударили са свих страна.

А како су реаговали сами хришћани?

Ево шта пише чувени историчар Цркве, Вјачеслав Болотов, о епохи у којој је епископ северноафричког града Картагине био велики Свети Кипријан: „Када је кобна епидемија задесила Картагину, незнабожачко друштво, као потпуно деморалисано, показало је своју најокрутнију страну. Сваки незнабожац се егоистички старао само за свој живот. Сродничке и пријатељске везе, које су раније биле изузетно блиске, сада су прекинуте. Сви болесници без жаљења избацивани су напоље из кућа. Они који су умирали остајали су напољу без сахрањивања и, на тај начин, нагомилана тела која су се распадала претила су, осим епидемијом, и новом несрећом од загађеног ваздуха. У то време Кипријан се обратио верницима у Картагини беседом у којој их је подсетио да у ово време искушења треба да покажу да су достојни свог позива и колико су чврсте везе братске љубави које их повезују. Поред свега тога, треба да покажу своје састрадање и према самим незнабошцима. Под утицајем Кипријановог убеђивања у Картагини је дошло до таквог подизања морала, да су богати људи почели да деле своју имовину, док су сиромашни радо нудили своје услуге на располагање црквеним поглаварима. На тај начин, улице Картагине брзо су биле очишћене од заразних лешева који су били сахрањени, и нова опасност од заразе ваздуха прошла је сама од себе. Овај поступак изазвао је код незнабожаца добар утисак.“ (5, 114)

Слично се десило и у Александрији, где је епископ био Свети Дионисије. Болотов пише: „Хришћани су се према болесницима опходили као према браћи, док су самртнике облачили у погребну одећу и сахрањивали. Многи хришћани су умирали након испуњења овог дуга братске љубави. Међутим, није недостајало ни оних који су њима указивали последњу част. И овде је хришћански хероизам оставио добар утисак на незнабошце.“ (5, 114–115)

Дакле, хришћани првих векова, на које се радо позивају неки који су се, по савету „струке“, „закључали“ од народа,

ишли су да спасавају од куге, теше и сахрањују чак и незнабошце. И незнабошци су видели да пред собом имају једну нову религију, која ништа нема са мртвачким паганизмом.

Два манастира из мог краја која су, примајући верујући народ, доживела да се понеко од монаштва разболи, блиска су овом ранохришћанском узору.

А блиска су и односу Светог владике Николаја према свом народу. Зар би Николај бежао од болесних?

А блиска су и храбрости Светог Јустина Ћелијског, о коме је, у својој последњој беседи, говорио блаженопочивши владика Милутин: „Причешће је животворна сила. Када се сви причестите, најмлађи свештеник попије преостало из путира. И нико се никада ничим није заразио! Као млад јеромонах сам то чинио у време када је народ био у страху од Вариоле вере. Научени смо од Светих отаца да се човек не може разболети, ако има вере да тело и крв Христова могу победити сваку болест. Причешће нас и данас може штитити и спасавати. /.../ Велики ава Јустин Поповић громогласно је говорио да узимањем Светог причешћа нико не може да се зарази, одбацујући идеје о причешћивању сваког верника посебном кашичицом.“ (6)

Јесте, неки су се разболели. Али духовно здравље и хришћански поглед на свет су сачувани.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Дакле, ми, православни, не верујемо у „теологију благостања“: наравно да и монаси могу да се разболе, јер могу да се разболе (и дуго и тешко болују) и свеци, пошто је то општи удео људске природе у стању њене палости. Нико нам, у Светом Писму, није обећао да се нећемо разболети и да нећемо боловати. Сви људи на овом свету страдају и пате, и хришћани и безбожници: разлика је само у вечном исходу патње. И леви (непокајани) и десни (покајани) разбојник (а

они су слика целог човечанства) подједнако су страдали на Голготи: нико покајаног разбојника, кад је исповедио Христа, није скинуо са крста и залечио му ране, него се и он, као и онај леви, нападио док није умро.

Док смо на земљи, у долини плача, страдамо, патимо, болујемо.

Само у рају нећемо патити и боловати.

Коначно решење је васкрсење у Христу.

Кад сазиремо шта се око нас збива, потрудимо се да своја размишљања ускладимо са учењем Цркве и мислима Светих Отаца. Тада ће нам бити лакше да схватимо.

Господе, благослови!

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 13. 5. 2020. године)

1. https://www.facebook.com/permalink.php?id=2315160432062874&story_fbid=2689631344615779

2. <http://bg.ac.rs/studije-blog/?p=469>

3. <https://hramsvgeorgija.rs/download/zan-klod-larse-teologija-bolesti/>

4. <https://pravoslavie.ru/srpska/130334.htm>

5. Василије Васиљевич Болотов: Историја Цркве у периоду до Константина Великог, Епархија жичка, Краљево, 2009, превео с руског Ђорђе Лазаревић, редактура др Ксенија Кончаревић

6. http://branislavilic.blogspot.com/2020/03/blog-post_706.html

БОРБА ЗА ПРАВО НА ВАСКРС У СРБИЈИ

За време цара Диоклецијана настало је сурово гоњење хришћана. Хиљаде хришћана пострадали су за веру у Христа. У томе времену императорским декретом хришћанима су били забрањени молитвени скупови. Године 304. у селу Абитини, Северна Африка, једног недељног дана, хришћани – људи, жене, старци и деца, били су за време богослужења изненађени императорским војницима. Сви су били ухапшени и отерани на челу са својим свештеником Сатурнионом у Картагену. Приликом ислеђивања судија је запитао Сатурнина:

„Да ли је тачно, да си ти, насупрот императоровој заповести, окупио људе на богослужење?“

– Да! – одговорио је свештеник. – Ми изводимо наше богослужење у апсолутном реду и миру.

– Али зашто нарушавате наређења? – запитао је судија поново.

– Јер ми не смемо да изоставимо недељно богослужење – тако нас учи и тако нам наређује наш закон!

За овај смели одговор, храбри свештеник је био подвргнут жестоким мучењима.

Приступили су испитивању и осталих затвореника. Устао је чтец Емерит и гласно исповедио:

– Ја сам крив за све! У моме дому је био богослужбени састанак.

– А зашто си то дозволио? – запитао је судија.

– Због тога што су они моја браћа, зато их ја не могу да спречим и због тога што ми, хришћани, не можемо без недељног богослужења!

Исто то признало је и осталих 49 хришћана. Примили су, због тога, мученички венац.

Када је, у претпоследњој седмици Великог поста 2020. године, постало јасно да ће врх државе Србије, предвођен

председником Вучићем, наложити строге карантинске мере од четвртка у 17 часова до Великог понедељка у 5 часова, патријарху српском г. Иринеју обратила се група српских интелектуалаца, молећи га да се избори за право верника да присуствују Литургији на највећи хришћански празник – Васкрс.

Са своје седнице, одржане 13. априла текуће године, Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве се обратио државном врху Републике Србије са предлогом и молбом да у погледу забране кретања услед пандемије вируса корона одобри прекид забране кретања на Васкрс, од пет до десет часова, како би православни хришћани који нису у изолацији и самоизолацији могли да узму учешћа на јутрењу и Литургији на свој највећи празник.

Председник Вучић је, у телефонском разговору са патријархом Иринејем, рекао да разуме захтев Синода, али да, због епидемиолошке ситуације, не може да одобри прекид забране кретања за Васкрс, иако је власницима кућних љубимаца дозвољено да их изводе у шетњу недељом од 8 до 10 часова.

Многи српски интелектуалци су најавили да ће, упркос свему, ићи на недељну Литургију, не из пркоса, него управо зато што сматрају да је присуство васкршњој Литургији насушна потреба православне вере. Тако млади и перспективни историчар, Немања Девић, каже: „Јер да се не заваравамо: какви будемо за Васкрс, такви ћемо бити у читавом свом веку. Ретки су тако симболични дани у животу једног човека. Јуче смо из свег гласа викали да не дамо светиње (подразумевајући, изгледа, под тим само да не дамо Острог Милу), а данас смо подвили реп кад је стигао декрет из комитета да седимо кући. Обећаше нам још по сто евра, да се почистимо. Да купимо јаја, фарбу и сличице и да испечемо свињче, таман тако како они и доживљавају празник Васкрсења! А сутра ће нам тако рећи да седимо и кад буду поклањали Пећ, Дечане и Грачаницу. И бојим се, послушаћемо.“

Због тога је присуство васкршњој Литургији наша мера и провера. Нека нам Васкрсли Христос помогне да Га се не одрекнемо, ни као појединци, ни као народ. Јер, како рече ранохришћански мученик, ми не можемо без васкршњег богослужења.

Уочи Васкрса 2020.

ЦРНОГРАД ПРЕ КОРОНЕ ИЛИ КАКО ДА СЕ ИСКУПИМО ЗА СВОЈУ МЛАКОСТ

ТАЈНА ЗЛА СЕ ВИШЕ НЕ КРИЈЕ

Неколико година пре револуције, руски архиепископ Никон (Рождественски) писао је: „Свет добра, светлости и лепоте и свет зла, таме и свакојаке изопачености бескрајно су супротстављени један другом, до потпуног узајамног порицања; али човек живи усред ова два света, нагињући својом слободном вољом час на страну добра, час на страну зла. Његово срце је у стању да се узноси до највиших висина небеских, ка самом престолу Бога Творца и Сведржитеља, и да се спушта до паклених дубина сатанских; духовна природа човека може да се усавршава до богоуподобљења (богосличности) и да ниспада до ођавољености. А опасност за човека је у томе што он не може да стоји у једној тачки: или иде ка савршенству или пада надоле у моралном погледу, при чему и у једном и у другом случају он повлачи за собом друге, људе који долазе у додир с њим.

Од давнине су постојали значајни људи и једног и другог типа. Хришћанска прошлост нам је показала најузвишеније примере духовног савршенства светих људи; паганство нам је показало супротне примере. Сведејствујућа сила спасавајуће

благодати изабира себи из свих народа земаљских све оне који су у стању да усвоје спасење у Христу – тако се савршава тајна спасења људи; сатана лови у своје замке све оне који не постају способни за примање благодати Божје: тако се савршава тајна безакоња, о којој говори св. апостол Павле. И што се више приближава крају број Богом одређених дана постојања овога света, тим дрскији постаје непријатељ Божји у ширењу свога царства, тим се ужасније разоткривају дубине сатанине, о којим пише св. Апостол Јован Богослов, тим више се открива и тајна безакоња. У наше доба зло више не сматра потребним да се само лицемерно скрива под именом добра: оно без икаквог двоумљења објављује да управо оно и јесте истинско добро. И до каквих се заиста ужасних крајности разрастају замисли сатане у борби са добром – страшно је и помислити!“

Тако је, пре октобра 1917, писао владика Никон.

Данас, читав век после бољшевичке револуције, светом влада дух сатанизма, који се ничег не стиди и ничег не боји, и сваки дан показује да је на путу тријумфа.

ОКУЛТНИ УДАР НА НАШ НАРОД

Стигло ми је писмо од брата у Христу, Александра Сарачевића, који каже: „Ти си 30. 09. 2019. објавио чланак – *Бојородичин њрад на удару њајанизма*. Тада је тек отворена изложба *Чистијач* М. Абрамовић, па ти сада шаљем само неколико података који могу бити тема за размишљање. Наиме, изложба је отворена 21. септембра 2019, на Малу Госпојину, празник рођења Оне која је родила Христа Спаситеља и Цара Славе, а затворена је 20. јануара 2020, на Јовањдан, Сабор Св. Јована који је крстио тог истог Цара Славе. Претеча је о Христу говорио: „Њему је лопата у руци па ће отриједити гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу, а пљеву ће сажећи огњем неугасивим“ (Мат. 3, 12), што знали да ће *њочистијши*

гумно своје, па ће Он бити, метафорички, божански Чистач, који ће очистити Цркву Своју од сваке нечистоте и увести је у Царство Небеско, док ће нечиста плева завршити у огњу. Њему су се поклонили сви они који су чекали избављење од патњи, греха, болести и смрти. Намерно сам назвао Христа Царем Славе јер, након овог периода подсмевања нечистивог православним празницима, 21. 09. до 20. 01. настао је период вируса са именом – круна (асоцира на неког другог владара – цара), који се појављује изгледа као неки други Чистач (дарвиновски – чисти оне који су најслабије прилагођени) који доноси хаос и страх у свету и припрема терен за примање вакцина, за које је Бил Гејтс рекао да су једно од средстава да се светска популација смањи на милијарду, а уз то и да се чипује ради контроле. И овој круни се поклањају како они који су на линији Гејтса, тако и они који верују да без чипа (вакцине) неће моћи да преживе и, на жалост, они који у своме маловерју немају поверења у Христа као избавитеља од патњи, греха, болести и смрти. Још да напоменем да је Београд седми (симболично) и последњи град у коме се ова изложба одржава, а први је био Стокхолм: 18. 01. – 21. 05. 2017. (Тада се у време одржавања изложбе 17. 04. 2017. десио терористички напад екстремних исламиста у Стокхолму у коме је погинуло 5 а тешко повређено 14 људи.)

Окултисти раде своје, а на нама је да се тргнемо из своје изненађености и да радимо своје, односно Христово.“

А радимо ли дело Божје?

ЗА ШТА СМО КРИВИ?

За оне међу православнима, који, како рече Писмо, имају само обличје побожности, а силе њене су се одрекли, и који верују да је у свету „све у реду“, оваква анализа делује као „претеривање“. За оне који мисле о Богу и души окултистичко загађивање наше средине не да није безопасно, него од

нас одгони благодат Божју и излаже нас свим невољама, међу којима је и пандемија панике везане за вирус корона, која нас је заточила у куће и не дозвољава нам да идемо у храмове на Васкрс. Али, наравно, пошто хришћанин не живи као тужилац, него као оптужени, увек се морамо питати – како смо допустили да нас ђаво овако посрами и обрука. (<http://pravoslavnaporodica.org.rs/index.php/apokalipsa/2083-dimitrijevic-bogorodicin-grad-na-udaru-paganizma>)

Постали смо млаки, неревносни, изгубљени за благодат.

Наша вера је формална и хладна, лишена животних сокова.

Волели бисмо да будемо хришћани, а да нас то ништа не кошта.

Зато смо допустили да Кроулијева следбеница, Марина Абрамовић, уради то што је урадила.

А шта нас тек чека?

Чека нас, ако се не покајемо и јавно не устанемо у одбрану хришћанских и породичних вредности, потпуна пропаст (<https://www.vesti-online.com/beograd-gej-prestonica/>), од које нас неће спасити никакве маске и никаква самоизолација.

Јер, Небеска Србија, препуна мученика закланих за реч Божју, неће дозволити скрнављење земље натопљене њиховом крвљу.

КАКО ДА СЕ ИСКУПИМО?

Један од начина да се искупимо за свој кукавичлук и духовну беду јесте да храбро сведочимо веру – између осталог, и тражењем да нам се омогући да прославимо васкрсење Христово. У томе нека нам буде поука Светог владике Николаја, из „Мисионарских писама“: „Ту недавно причао ми је један млади Црногорац: Био сам, вели, у војсци и нисам се стидео своје вере. Но зато сам претрпео многе горчине. Построји каплар нашу десетину па викне мени: Иване, ко је твој Бог?

А ја одмах одговорим: мој Бог је Свевишњи на небеси. А он мени шамар по једном образу. – Ја сам, вели каплар, твој Бог! – Не, ниси, одговорим ја, ти си мој каплар а мој Бог је на небеси. Опет шамар по другом образу. А мене не боли, него ми се срце шири од неке милине што нешто мало муке и ја подносим за Господа и Творца свога.

– Благо теби, Иване, рекнем му ја, што си исмеван и шамаран Бога ради. А сад и теби и Ивану кажем: *Радујите се и веселијте се, јер је велика ваша њлаџа на небесима.*“ (<https://svetosavlje.org/misionarska-pisma/271/?pismo=cir>)

Зато прославимо Васкрс онако како доликује, без страха и стида пред капларима овога света! Господе, благослови!

Уочи Васкрса 2020.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

А шта ћемо кад је „почетак пролећа сунчан и заразан“?
Кад је „смак света спреман, можда и заказан“?

Шта ћемо што једино „златна милијарда“ хоће да има
здрава плућа?

Шта ћемо кад смо мали и крхки, „скок ничега до нечега“,
и кад је кључни наш испит на Брду лобање?

Да ли антиутопијска поезија може десекуларизовати свест
насталу тријумфом технике? Да ли сонетна критика нихи-
листичког антропоцентризма, који је планету, на крају, пре-
творио у карантин, могућа као ресакрализација?

Сва ова, и друга, насушна питања, поставља збирка пе-
сама „Заштитна маска“ Драгана Хамовића, настала током
корона карантина наших горких дана, у часу кад је „Свет,
инфективна клиника, / Пун слабића и циника.“ („Ламент“) и
кад чекамо други талас ковида-19 који ће доћи међу љу-
де што дрежде под празним небом, „уз *йрејраде кристјалне,*
са украсним маскама, / Чисти, недодирљиви за њелеса на-
сјрамна.“ (Post festum).

Песник је, у име свих нас, незгрбљених и непропузалих,
устао у часу када је целатска „елита“ глобализма решила да,
поводом једне пандемије, прогласи оно што је основа живо-
та, дах, за опасност над опасностима, и да тај исти дах, медиј-
ском манипулацијом господара дискурса, претвори у извор
коби и смрти. Дишеш – шириш заразу. Удишеш – заражен си.
Сваки загрљај и пољубац на тај начин постају потенцијално
смртоносни. (Код Хамовића, у песми „Кап“: „Погодак мрве
капљичне / Живот до сржи заплиће. /.../ Учинак: плућа спр-
жена, / Тело на путу мржњења... / Због капи можеш скапати.“)

Кад мислимо да је дах извор пандемијске смрти, долази
до „социјалног дистанцирања“ на граници поживотињења.
Свашта нам пада на памет: и Агамбенова реч да је „логор

простор који се отвара када ванредно стање постане редовно“ („У неверици, али знали сте: // Нисмо више своји, нисмо стварни, / Логораши нови, коронарни, / У власти Вируса, глобалисте“ („Пета колона“)); и да, библијски, зло једно пролази, а друго стиже за њим, док људи умиру у страху очекујући будуће догађаје. Ту је и Пекић који је, поводом „Беснила“, рекао да сва питања која себи постављамо у систему самоуништења што смо га створили захваљујући тријумфу технике, подсећају на размишљања неког ко, падајући са педесетог спрата солитера, размишља о томе шта ће радити кад стигне до тла.

Пошто је, како рече Велики Инквизитор, човек слабо биће, које не уме да носи терет слободне воље, треба га бацити у карантин и ставити му маску на лице, и учинити га цинкарошем свог ближњег који кашље, као у Орвеловој „1984“: „Под кестеном сенке дуге, издали смо једни друге“. Зато је толико важна манипулација језиком, опет по Орвелу: „Фалсификовање језика је централно место угњетачке и експлаторске политике“.

Ко на то не пристаје?

Песник, онај који, по Малармеу, треба речима племена да дарује јасније значење. Као што постоји грађанска, која се не мири са стављањем тачке на живи живот у ванредном стању, тако постоји и песничка непослушност, која не пристаје на манипулацију језиком. Нова збирка стихова Драгана Хамовића, „Заштитна маска“, живо је непристајање на глобалну лаж маскирану у хигијену. Јер, господари дискурса би хтели да сви умремо у страху, изоловани једни од других: „Човек згрчен, закључан. Издише у осами. / Накљукан, незаражен – још себе да одстрани.“ („Контакти“)

Подсећајући се, у предговору збирке, на речи свог стрица Младена да је најтеже борити се са полуистином, Хамовић указује на чињеницу да се између полуистине и истине увек убаци кривотворина „као вирус убачен зарад циљаног учинка“. Тако настаје свет који је, не тако давно, опевао Новица

Тадић, свет „скакутана и кезилића“, које Хамовић именује као клоновско вашариште „лажљиваца, опсенара, ђавољих шегрта и ништака у виду заната“, чији лидери изводи специјалну операцију: боре се против човештва у име „здравља“ појединца и планете. По Хамовићу, „послушност, пумпана флуидним страхом, постигнута је тиме што се потпуно сужавање слободе избора представља као чин системске бригае“.

Зато је ова књига велики знак песничке непослушности аветима и њиховој привидној моћи. И велика химна животу, као у најлепшој песми збирке, „Вишња у дворишту иза Благовести“, где се зуј пчела радилица претвара у химну Смислу Који је Бог: „Чујем у вишњи – *Осана во вишњих*.“

Хамовић је испевао молитву за домце из Трбуња, родног места Драинчевог, одрасле ометене у развоју, који се, поред свих патњи, заразише коронам, и позвао, одлучно, у „Контра-успаванци“, упевавајући нова значења у Раичковићев метар: „Узјогуните се, тестом позитивни, / Поспешите елан делатни и дивни! / Опседнуто тело, побуни се, живни / И разбијај мучки напад, инфективни!“

Послушајмо песника!

Уочи Преображења 2020.

ПОСВЕТА ОВЕ КЊИГЕ

Године 2019, 21. августа, у Господу је уснула примаријус др Татјана Рогановић, супруга доктора Милана Рогановића, мајка Анастасије и Ивана, и кума породице Димитријевић. Посвећена супругу, деци и својој лекарској служби, отишла је са овог света у наручје Господње у пуности животних и моралних снага. Знајући да је љубав јача од смрти, и да душа опстаје и кад се тело угаси, аутори ову књигу приносе Богу и роду уместо воштанице за њен вечни спомен. Знамо да би наша Татјана била са нама у борби за Здравље и Смисао, који нису само земаљски, него и небески. Бог да јој душу прости и да нас удостоји сусрета у Његовој блаженој вечности.

А У Т О Р И

САДРЖАЈ

ВИРУС, МАСКИРАНИ СВЕТ И НОВИ ТОТАЛИТАРИЗАМ	5
---	---

Милан Рогановић

ИМУНИТЕТ КРДА И МЕНТАЛИТЕТ СТАДА

ИМУНИТЕТ КРДА И МЕНТАЛИТЕТ СТАДА ИЛИ ИЗВИН'ТЕ, САМО ДА ПИТАМ	23
ИЗОЛАЦИЈА, СТРЕС И ИМУНИТЕТ	28
ПАДАЈУ МАСКЕ	32
ИНФРАЦРВЕНИ ТОПЛОМЕРИ, КЕРБЕРИ НОВОГ ТОТАЛИТАРИЗМА (ДА ЛИ ЈЕ ТЕЛЕСНА ТЕМПЕРАТУРА ДОКАЗ ДА СИ „КРИВ“?)	36
ИСТИНА И ПОВЕРЕЊЕ (ПОДСЕЋАЊЕ)	40
ВАКЦИНА НАША НАСУШНА?	43
ПАНДЕМИЈА ВИРУСА И ПРАВО ВЕРНИКА НА ВАСКРС У ЦРКВИ: РАЗГОВОР СА ОТОРИНОЛАРИНГОЛОМ, ПРИМАРИЈУСОМ ДР МИЛАНОМ РОГАНОВИЋЕМ	45

Владимир Димитријевић

КОРОНА И „ЗЛАТНА МИЛИЈАРДА“

О ЈЕДНОЈ „ПРОРОЧКОЈ“ ПРИЧИ („ФИНАЛНА РЕВОЛУЦИЈА“ ГОРАНА АРАНЂЕЛОВИЋА)	57
ПЛАНЕТОЦИДОМ ДО „ЗЛАТНЕ МИЛИЈАРДЕ“ (НА ГОДИШЊИЦУ НАТО БОМБАРДОВАЊА СРБИЈЕ)	66
КО ИМА КЉУЧ И КО ЋЕ НАС ОТКЉУЧАТИ? (РАЗМАТРАЊА У ДОБА ЗАТОЧЕЊА)	95

Владимир Димитријевић
НЕКО ЈЕ РЕКАО „СТРУКА“

ЗДРАВИЈИ ЈЕ СТРУЧАК ЛУКА НО СВЕ ЛАЖИ ЗВАНЕ „СТРУКА“ (КОМЕ МИ, У СТВАРИ, ВЕРУЈЕМО?)	107
АКО ВАМ ЈЕ ОПЕТ МУКА, ПРЕД ВАМА ЈЕ, ЗНАЈТЕ, „СТРУКА“	112
„СТРУКА“: БУКА ИЛИ БРУКА?	114

Владимир Димитријевић
**ХУМАНА ИМУНИЗАЦИЈА
ИЛИ ЖИВОТИЊСКО ШПРИЦАЊЕ**

ШТА ЈЕ ПРОФЕСОР РИСТИВОЈЕВИЋ РЕКАО ПРЕ ЛЕОНИДА САВИНА	115
ЗАШТО ПОДРЖАВАМ ПРОТЕСТ ПРОТИВ ПРИСИЛНОГ ШПРИЦАЊА? ЗАТО ШТО САМ УЗ СВОЈ НАРОД	127
ПРИСИЛНО ВАКЦИНИСАЊЕ: ИЗАЗОВИ И ОДГОВОРИ	145

Владимир Димитријевић
НЕКА ПИТАЊА НАШЕ ВЕРЕ

ДЕМОНИ, ВИРУСИ И РАШЧОВЕЧЕЊЕ (ПОКУШАЈ ДУХОВНОГ ЧИТАЊА ПАНДЕМИЈЕ)	148
ДА ЛИ ХРИШЋАНИН МОЖЕ ДА СЕ РАЗБОЛИ (ПА И ОД КОРОНА ВИРУСА): ПРИЛОГ КРИТИЦИ „ТЕОЛОГИЈЕ БЛАГОСТАЊА“	170
БОРБА ЗА ПРАВО НА ВАСКРС У СРБИЈИ	195
ЦРНОГРАД ПРЕ КОРОНЕ ИЛИ КАКО ДА СЕ ИСКУПИМО ЗА СВОЈУ МЛАКОСТ	197
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	202
ПОСВЕТА ОВЕ КЊИГЕ	205